Descoperă
Secretele
Universului
TREI
CONNECTION

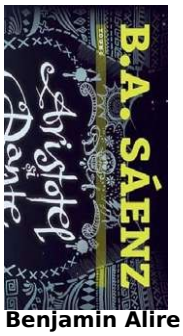

Benjamin Alire Sâenz

Aristotel şi Dante descoperă secretele Universului

Traducere din engleză de Ciprian Şiulea

TREI 201
5CON«

COLECŢIE
COORDONATĂ DE
Magdalena
Mărculesc

uA

TRei

ARISTOTLE AND DANTE DISCOVER THE SECRETS OF THE UNIVERSE Benjamin Alire Sâenz
Copyright © 2012 by Benjamin Alire Sâenz
© Editura Trei, 2015 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN ePUB: 978-606-719-600-9 ISBN PDF: 978-606-719-601-6 ISBN Prinţ: 978-606-719-383-1
Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu Director editorial: Magdalena Mărculescu Redactor: Oana Duşmănescu
Coperta colecţiei: Faber Studio Foto copertă: Jacket design by Chloë Foglia Jacket illustration of landscape and sky copyright © 2012 by Mark Brabant Hand-lettering and illustrations in sky copyright © 2012 by Sarah Jane Coleman Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Corina Rezai Corectură: LEugenia Ursu, Cătălina Ioancea

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând

împrumutul sau
schimbul,
reproducerea
integrală sau
parţială,
multiplicarea,
închirierea, punerea
la dispoziţia publică,
inclusiv prin internet
sau prin reţele de
calculatoare,

stocarea permanentă
sau temporară pe
dispozitive sau
sisteme cu
posibilitatea
recuperării
informaţiei, altele
decât cele pe care a
fost descărcată,
revânzarea sau
comercializarea sub

orice formă, precum
şi alte fapte similare
săvârşite fără
permisiunea scrisă a
deţinătorului
copyrightului
reprezintă o
încălcare a legislaţiei
cu privire la protecţia
proprietăţii
intelectuale şi se

pedepseşte penal
şi/sau civil în
conformitate cu
legile în vigoare

.Lectura digitală protejează mediul Versiune

digitală realizată de elefant.ro

O

eleFant

Pentru toţi băieţii care au trebuit să înveţe să se joace după mai multe reguli — B.A.S

.Mulţumiri lui TK

De ce zâmbim? De ce râdem? De ce ne simţim singuri? De ce suntem trişti şi confuzi? De ce citim poezie? De ce plângem când vedem un tablou? De ce inima ne-o ia razna atunci când iubim? De ce ne simţim ruşinaţi?

Ce este acel lucru din adâncul stomacului tău numit dorinţă?

Diferitele reguli ale verii

Problema cu viaţa mea era că aceasta era ideea altcuiva

.1

într-o noapte de vară am adormit cu speranţa că lumea putea să fie altfel atunci când mă trezeam. A doua zi dimineaţa, când am deschis ochii, lumea era la fel. Am dat cearşafurile la o parte şi am rămas acolo, în timp

ce căldura intra prin fereastra deschisă.

Am întins mâna spre butonul radioului, de unde se auzea „Alone". La naiba, „Alone", o melodie a unui grup pe nume Heart. Nu era melodia mea preferată. Nici grupul meu preferat. Nici subiectul meu preferat. „Nici nu ştii de când..."

Aveam 15 ani.

Şi eram plictisit.

Şi nefericit.

Din punctul meu de vedere, soarele putea să fi topit de tot albastrul de pe cer. Atunci şi cerul

putea să fie la fel de nefericit ca mine.

DJ-ul spunea lucruri enervante şi evidente de genul „E vară! E atât de cald!" Apoi a pus cântecul ăla retro, Lone Ranger, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă pentru că i se părea că e un mod mişto de a trezi lumea. „Hi-yo, Silver!" Cine l-o fi angajat pe ăsta? Mă termina. Mi se pare că, în timp ce ascultam uvertura de la „Wilhelm Tell", ar fi trebuit să ni-i imaginăm pe Lone Ranger şi Tonto călărind prin deşert. Poate ar fi trebuit să i se spună

tipului ăstuia că nu mai aveam toţi zece ani. „Hi-yo, Silver!" La dracu'. Vocea DJ- ului se auzea iar din radio: „Trezeşte-te, El Paso! E luni, 15 iunie 1987! Vă vine să credeţi? Şi un călduros «La Mulţi Ani» pentru Waylon Jennings, care astăzi împlineşte 50 de ani!" Waylon Jennings? Ce naiba, ăsta era un post de radio rock! Dar apoi tipul a spus ceva care indica subtil faptul că are creier. A povestit cum supravieţuise Waylon Jennings după accidentul de avion din 1959 în care muriseră Buddy Holly şi Richie

Valens. Pe linia asta, a pus remake-ul după „La Bamba" de Los Lobos.

„La Bamba." Pe asta o suportam.

Băteam cu picioarele goale în podeaua de lemn. în timp ce dădeam din cap pe ritmul ăsta, am început să mă întreb ce îi trecuse lui Richie Valens prin cap înainte ca avionul să se izbească de pământul necruţător. „Hei, Buddy! Muzica s-a terminat."

Ca muzica să se termine atât de repede. Ca muzica să se

termine când abia începuse. Asta era foarte trist.

2

Am intrat în bucătărie. Maică-mea pregătea prânzul pentru o întâlnire cu prietenele ei de la Biserica Catolică. Mi-am pus un pahar cu suc de portocale. Maică-mea mi-a zâmbit.

— Nu spui bună dimineaţa?

— Mă gândeam la asta.

— Mă rog, cel puţin te-ai dat jos din pat.

— A trebuit să mă gândesc la asta foarte mult.

— Care e treaba cu somnul la băieţi?
— Suntem buni la somn. Asta a făcut-o să râdă.
— în orice caz, nu dormeam. Ascultam „La Bamba".
— Richie Valens, a spus ea aproape în şoaptă. Foarte trist.
— Exact ca Patsy Cline a ta.
Mama a dat din cap. Uneori o surprindeam cântând melodia aceea, „Crazy", şi atunci zâmbeam. Zâmbea şi ea. Era ca şi cum împărtăşeam un secret. Maică-mea avea o voce drăguţă.

— Accidente de avion, a şoptit ea.
Cred că vorbise mai mult singură decât cu mine.
— Poate că Richie Valens a murit tânăr — dar a făcut ceva. Vreau să spun, *chiar a făcut ceva.* Dar eu? Eu ce am făcut?
— Mai ai timp, a spus ea. O grămadă de timp. întotdeauna optimistă.
— Ei bine, mai întâi trebuie să devii o persoană. S-a uitat ciudat la mine.
— Am 15 ani.
— Ştiu câţi ani ai.

— Adolescenţii de 15 ani nu pot fi consideraţi oameni.
Maică-mea a râs. E profesoară de liceu. Ştiam că pe jumătate era de acord cu mine.
— Deci despre ce e marea întâlnire?
— Reorganizăm banca de alimente.
— Banca de alimente?
— Toată lumea ar trebui să mănânce.
Maică-mea avea o slăbiciune pentru săraci. Trecuse prin asta. Ştia despre foame unele lucruri

pe care eu nu aveam să le aflu niciodată.

— Da, am spus eu. Presupun că da.

— Poate că ai putea să ne ajuţi?

— Sigur, am spus eu.

Detestam să mi se ceară să fiu voluntar. Problema cu viaţa mea era că ea era ideea altcuiva.

— Ce o să faci azi?

Suna ca o provocare.

— O să intru într-o bandă de cartier.

— Nu e amuzant.

— Sunt mexican. Nu cu asta ne ocupăm noi?

— *Nu* e amuzant.

— Nu e amuzant, am spus eu.

Bun, nu era amuzant.

Simţeam nevoia să plec de acasă. Nu că aş fi avut unde să merg.

Când maică-mea le invita pe la noi pe prietenele ei de la Biserica Catolică, eu simţeam că mă sufoc. Nu era vorba că toate prietenele ei aveau peste 50 de ani — nu asta era. Şi nici măcar de toate comentariile că mă

transformam într-un bărbat chiar sub ochii lor. Vreau să spun că pot să recunosc aburelile. Iar ca abureli, erau genul drăguţ, inofensiv şi afectuos. Puteam să fac faţă dacă mă luau de umeri şi spuneau: „Stai să te văd. *Dejame ver. Ay que muchacho tan guapo. Te pareces a tu papa*".[1] Nu că ar fi avut la ce să se uite. Eram doar eu. Şi da, da, semănăm cu taică-meu. Mie nu mi se părea chiar aşa de extraordinar.

Dar ceea ce mă deranja ca dracu' era că maică-mea avea

mai mulţi prieteni decât mine. Mi se părea extrem de trist.

M-am hotărât să mă duc să înot în piscina din Memorial Park. Era o idee măruntă. Dar cel puţin era ideea mea.

în timp ce ieşeam pe uşă, maică-mea a luat prosopul vechi care îmi atârna pe umăr şi l-a schimbat cu unul mai bun. în lumea maică-mii existau anumite reguli referitoare la prosoape pe care eu nu puteam să le înţeleg. Dar regulile nu se limitau la prosoape.

S-a uitat la tricoul meu.

Ştiam să recunosc o privire dezaprobatoare. înainte să mă pună să mă schimb, i-am aruncat şi eu una dintre privirile mele.

— E tricoul meu preferat, i-am spus.

— Nu l-ai purtat şi ieri?

— Ba da, am spus. E cu Carlos Santana.

— Ştiu cine e.

— L-am primit de la tata de ziua mea.

— Dacă îmi amintesc bine, când ai deschis cadoul de la tatăl tău nu ai părut prea încântat.

— Mă aşteptam la altceva.

— Altceva?

— Nu ştiu. Altceva. Un tricou de ziua mea? M-am uitat la maică-mea.

— Pur şi simplu, nu-l înţeleg pe tata.

— Nu e atât de complicat, Ari.

— Nu vorbeşte.

— Uneori, atunci când oamenii vorbesc, nu spun neapărat adevărul.

— Bănuiesc, am spus eu. în orice caz, acum îmi place la greu tricoul ăsta.

— Văd.

Maică-mea a zâmbit. Şi eu zâmbeam.

— Tata l-a luat la primul lui concert.

— Eram şi eu acolo. E vechi şi zdrenţuit.

— Sunt un sentimental.

— Sigur că da.

— Mamă, e vară.

— Da, a spus ea, chiar *e* vară.

— Reguli diferite, am spus eu.

— Reguli diferite, a repetat ea.

îmi plăceau la nebunie regulile diferite ale verii. Maică-mea le suporta. A întins mâna şi mi-a pieptănat părul cu degetele.

— Promite-mi că n-o să-l porţi şi mâine.

— Bine, am spus eu. Promit. Dar doar dacă promiţi şi tu că nu-l bagi în uscător.

— Poate o să te las să-l speli singur. Mi-a zâmbit.

— Să nu te îneci. I-am zâmbit şi eu.

— Dacă mă înec, să nu dai câinele meu altcuiva. Chestia cu

câinele era o glumă. Noi nu aveam câine.

Maică-mea avea acelaşi simţ al umorului ca şi mine. Ne potriveam bine în sensul ăsta. Nu că ea n-ar fi fost misterioasă. O chestie pe care *o înţelegeam total* — înţelegeam de ce se îndrăgostise taică-meu de ea. De ce se îndrăgostise ea de taică-meu, asta era ceva ce încă nu pricepeam. Odată, când eu aveam şase sau şapte ani, m-am înfuriat foarte tare pe taică-meu pentru că eu voiam să mă joc cu el, iar el pur şi simplu părea

foarte departe. Era ca şi cum nici n-aş fi fost acolo. Am întrebat-o pe maică-mea, cu toată furia mea de copil: „Cum ai putut să te căsătoreşti cu tipul ăsta?"

Ea a zâmbit şi mi-a pieptănat părul cu degetele. Asta făcea întotdeauna. M-a privit drept în ochi şi a spus calm: „Tatăl tău era foarte

frumos". Nici măcar nu a ezitat. Eu voiam s-o întreb ce se întâmplase cu toată frumuseţea aia

.Lasă-mă să te văd. Vai, ce băiat frumos. Semeni cu taică-tău.

3

Când am ieşit în arşiţa zilei, până şi şopârlele ştiau că nu e bine să se plimbe pe afară. Chiar şi păsările stăteau ascunse. Peticele de asfalt de pe stradă se topeau. Albastrul cerului era albicios, şi mi-am dat seama că

poate toată lumea fugise de oraş şi de canicula lui. Sau poate că toată lumea murise, ca într-un film din ăla SF, iar eu eram ultimul băiat de pe Pământ. Dar chiar în timp ce îmi trecea prin cap ideea asta, o gaşcă de băieţi din cartier a trecut pe lângă mine cu bicicletele, făcându-mă să-mi doresc să fiu *cu adevărat* ultimul băiat de pe Pământ. Râdeau, făceau mişto şi păreau să se distreze foarte bine. Unul dintre tipi mi-a strigat:

— Hei, Mendoza! Eşti cu toţi prietenii tăi?

Am făcut semn cu mâna, prefăcându-mă că sunt de gaşcă, *ha ha ha.* Apoi le-am arătat degetul din mijloc.

Unul dintre ei s-a oprit, s-a întors şi a început să-mi dea ocol cu bicicleta.

— Crezi că mai poţi să faci asta o dată?

I-am arătat iar degetul.

S-a oprit cu bicicleta drept în faţa mea şi a încercat să mă domine cu privirea.

Nu funcţiona. Ştiam cine e. Fratele lui, Javier, încercase odată să se ia de mine. L-am pocnit.

Duşmani pe viaţă. Nu-mi părea rău. Mda, mă rog, eram irascibil. Recunosc asta.

Şi-a luat vocea de băiat rău. De parcă m-ar fi speriat.

— Nu te pune cu mine, Mendoza.

I-am arătat iar degetul din mijloc, îndreptându-l spre faţa lui de parcă ar fi fost un pistol. A plecat pur şi simplu pe bicicletă. Mă temeam de multe lucruri — dar nu de tipi ca el.

Cei mai mulţi tipi nu se luau de mine. Nici măcar ăia care erau în gaşcă. Au trecut din nou cu

bicicletele pe lângă mine, strigând tot felul de lucruri. Aveau cu toţii 13 sau 14 ani şi a se lua de tipi ca mine era doar un joc pentru ei. în timp ce vocile lor se pierdeau, am început să mă autocompătimesc.

A mă autocompătimi era o artă. Cred că unei părţi din mine îi plăcea să facă asta. Poate că avea vreo legătură cu ordinea noastră la naştere. înţelegi, cred că asta avea o legătură. Nu-mi plăcea faptul că eram un pseudo-copil unic. Nu ştiam cum altfel să mă privesc. Eram un copil unic,

fără ca de fapt să fiu aşa. Asta era aiurea.

Surorile mele gemene erau mai mari decât mine cu 12 ani. 12 ani e o viaţă. Jur că e. Şi ele mă făcuseră dintotdeauna să mă simt ca un bebeluş, o jucărie, un proiect sau un animal de casă. Mie îmi plac foarte mult câinii, dar uneori aveam impresia că nu eram altceva decât mascota familiei. Ăsta e cuvântul spaniol pentru un câine care e animalul favorit al familiei. *Mascoto.* Mascotă. Excelent. Ari, mascota familiei.

Iar frate-meu era cu 11 ani mai mare decât mine. El îmi era încă şi mai puţin accesibil decât surorile mele. Nu puteam nici măcar să-i pomenesc numele. Cui dracu' îi place să vorbească despre fraţi mai mari care sunt la închisoare? Părinţilor mei sigur nu. Şi nici surorilor mele. Poate că toată tăcerea asta din jurul lui frate-meu mă afectase cumva. Cred că da. Dacă nu vorbeşti, poţi să te însingurezi foarte mult.

Părinţii mei erau tineri şi se străduiau din greu când s-au născut surorile mele şi fratele

meu. „Se străduiau din greu" e expresia lor preferată. La un moment dat, după cei trei copii şi după ce încercase să termine facultatea, tatăl meu s-a înrolat în infanteria marină. Apoi a plecat la război.

Războiul l-a schimbat.

Eu m-am născut când s-a întors el acasă.

Uneori mă gândesc că taică-meu are o grămadă de cicatrice. Pe inimă. în cap. Peste tot. Nu e foarte uşor să fii fiul unui bărbat care a fost la război. Când eu aveam opt ani, am auzit-o din

întâmplare pe maică-mea cum vorbea la telefon cu mătuşa Ophelia. „Cred că pentru el războiul n-o să se termine niciodată." Mai târziu am întrebat-o pe mătuşa Ophelia dacă era adevărat.

— Da, a spus ea, e adevărat.

— Dar de ce războiul nu vrea să-l lase în pace pe tata?

— Pentru că tatăl tău are conştiinţă, a spus ea.

— Ce i s-a întâmplat în război?

— Nu ştie nimeni.

— De ce nu ne spune?

— Pentru că nu poate.

Deci aşa stăteau lucrurile. Când aveam opt ani, nu ştiam nimic despre război. Nu ştiam nici măcar ce e aia conştiinţă. Tot ce ştiam era că uneori tatăl meu era trist. Detestam faptul că el era trist. Mă întrista şi pe mine. Nu-mi plăcea tristeţea.

Aşa că eu eram fiul unui bărbat în interiorul căruia trăia Vietnamul. Da, aveam tot felul de motive tragice să mă autocompătimesc. Şi faptul că aveam 15 ani nu mă ajuta cu

nimic. Uneori mă gândeam că a avea 15 ani era tragedia cea mai mare.

4

Când am ajuns la piscină, a trebuit să fac duş. Asta era una dintre reguli. Mda, reguli. Nu suportam să fac duş împreună cu o grămadă de alţi tipi. Nu ştiu, pur şi simplu nu-mi plăcea. înţelegi, unora le place să vorbească foarte mult, ca şi cum ar fi ceva normal să fii la duş cu o grămadă de tipi şi să vorbeşti despre proful pe care îl urăşti sau despre ultimul film pe care l-ai

văzut sau despre fata cu care voiai să faci ceva. Nu şi mie; eu nu aveam nimic de spus. Tipii de la duş. Nu era genul meu.

M-am dus la piscină şi m-am aşezat în partea cu apă mică, cu picioarele în apă.

Ce faci la piscină dacă nu ştii să înoţi? înveţi. Bănuiesc că ăsta era răspunsul. *Reuşisem* să-mi învăţ corpul să plutească pe apă. Dădusem, cumva, peste vreun principiu al fizicii. Şi cel mai bun lucru din toată treaba asta era că descoperisem asta de unul singur.

De unul singur. Eram îndrăgostit de expresia asta. Nu mă pricepeam prea bine să cer ajutorul, obicei prost moştenit de la tatăl meu. Şi, oricum, instructorii de înot care îşi spuneau salvamari erau varză. Nu îi interesa prea mult să înveţe un derbedeu slăbănog de 15 ani cum să înoate. îi interesau mult mai mult fetele cărora le crescuseră dintr-o dată sâni. Erau obsedaţi de sâni. Ăsta e adevărul. L-am auzit pe un salvamar spunându-i unui alt salvamar, în timp ce

trebuia să supravegheze un grup de copii mici.

— O fată e ca un copac acoperit cu frunze. Pur şi simplu îţi vine să te sui şi să dai toate frunzele jos.

Celălalt a râs.

— Eşti un nesimţit, a spus el.

— Nuu, sunt un poet, a spus el. Un poet al trupului.

Apoi au izbucnit amândoi în râs.

Da, sigur, erau nişte adevăraţi Walt Whitman, amândoi. Vezi, chestia cu tipii e

că pe mine nu prea mă interesa să fiu în preajma lor. Adică tipii chiar mă stânjeneau. Nu ştiu de ce, nu foarte exact. Nu ştiu, pur şi simplu, nu e schema mea. Cred că faptul că eram tip mă făcea să mă simt al dracu' de stânjenit. Şi mă deprima pe bune faptul că exista posibilitatea clară să cresc şi să ajung ca unul dintre nesimţiţii ăştia. *O fată e ca un copac?* Da, şi un tip e la fel de deştept ca o bucată de lemn uscat plină de termite. Maică-mea ar fi spus că doar treceau

printr-o fază. în curând avea să le vină mintea la cap. Da, sigur.

Poate că viaţa chiar *era* o serie de faze — o fază, şi încă una, şi încă una. Poate că peste câţiva ani o să trec şi eu prin aceeaşi fază ca salvamarii ăia de 18 ani. Nu că aş fi crezut cu adevărat în teoria fazelor spusă de maică-mea. Nu părea o explicaţie — părea o scuză. Nu cred că maică-mea înţelegea toată chestia cu băieţii. Nici eu nu înţelegeam chestia cu băieţii. Iar eu eram băiat.

Aveam senzaţia că ceva nu e în regulă cu mine. Cred că eram un mister chiar şi pentru mine. Asta era nasol. Aveam probleme serioase.

Un lucru era sigur: nici nu se punea problema să îl rog pe unul din idioţii ăia să mă ajute cu înotul. Era mai bine să rămân singur şi nefericit. Era mai bine să mă înec.

Aşa că mă ţineam la o parte şi făceam pluta. Nu că m-aş fi distrat.

Şi atunci i-am auzit vocea cam piţigăiată:

— Te pot învăţa eu să înoţi.

M-am apropiat de marginea bazinului şi m-am ridicat în picioare în apă, mijindu-mi ochii în lumina soarelui. Stătea aşezat pe marginea piscinei. L-am privit cu suspiciune. Dacă un tip se oferea să mă înveţe să înot, atunci în mod sigur era un ratat. Doi rataţi împreună? Care ar fi fost distracţia?

Eu aveam o regulă: că era mai bine să te plictiseşti singur decât să te plictiseşti cu altcineva. în mare, respectam

regula asta. Poate că de aia nu aveam prieteni.

El s-a uitat la mine. Aştepta. Apoi s-a oferit din nou.

— Te pot învăţa eu să înoţi, dacă vrei.

într-un fel mi-a plăcut vocea lui. Vorbea de parcă era răcit, ştii, ca şi cum era pe cale să-şi piardă vocea.

— Vorbeşti ciudat, i-am spus eu.

— Alergiile, a spus el.

— La ce eşti alergic?

— La aer.

Asta m-a făcut să râd.

— Mă cheamă Dante, a spus el.

Asta m-a făcut să râd şi mai tare.

— Scuze, am spus eu.

— E în regulă, oamenii râd de numele meu.

— Nu, nu, am spus. Chestia e că pe mine mă chemă Aristotel, înţelegi.

Ochii tipului s-au luminat. Vreau să spun că tipul era gata să asculte fiecare cuvânt pe care îl spuneam eu.

— Aristotel, am repetat eu.

Apoi am făcut amândoi o criză. De râs.

— Taică-meu e profesor de engleză, a spus el.

— Cel puţin tu ai o scuză. Taică-meu e poştaş. Aristotel e versiunea englezească a numelui bunicului meu.

Apoi am pronunţat numele bunicului cu accentul mexican foarte formal.

— *Aristotiles.* Iar adevăratul meu nume mic e Angel.

Apoi am adăugat în spaniolă:

— *Angel*

— Te cheamă Angel Aristotel?

— Da. Ăsta e numele meu adevărat.

Am râs amândoi iar. Nu ne puteam opri. Mă întrebam de ce anume râdem. Doar de numele noastre? Sau râdeam pentru că eram uşuraţi? Pentru că eram fericiţi? Râsul era un alt mister al vieţii.

— înainte le spuneam oamenilor că mă cheamă Dan. Adică, înţelegi, tăiam doar două litere. Dar nu mai fac asta. Nu era cinstit. Şi, oricum, de fiecare dată

eram deconspirat. Şi mă simţeam ca un mincinos şi un prost. Mi-era ruşine de mine pentru că mi-era ruşine de mine. Nu-mi plăcea să mă simt aşa.

Apoi a dat din umeri.

— Mie toată lumea îmi zice Ari, am spus eu.

— încântat de cunoştinţă, Ari.

Mi-a plăcut modul în care a spus *încântat de cunoştinţă, Ari.* Ca şi cum vorbea serios.

— Bine, am spus eu, învaţă-mă să înot.

Bănuiesc că i-am spus asta ca şi cum i-aş fi făcut o favoare. El sau n-a observat, sau nu-l interesa.

Dante era un profesor foarte exact. Era un înotător adevărat, care înţelegea tot ce ţinea de mişcările braţelor şi picioarelor şi de respiraţie, înţelegea cum funcţionează un trup care e în apă. Apa era un lucru pe care îl iubea, un lucru pe care îl respecta. îi înţelegea frumuseţea şi pericolele. Vorbea despre înot ca şi cum ar fi fost un mod de viaţă. Avea 15 ani. Cine era tipul

ăsta? Părea fragil — dar nu era. Era disciplinat, dur şi versat şi nu se prefăcea că e prost şi banal. Nu era nici una, nici alta.

Era amuzant, concentrat şi aprig. Vreau să zic că tipul putea fi de temut. Dar nu avea nimic rău în el. Eu nu înţelegeam cum poţi să trăieşti într-o lume rea şi să nu se lipească de tine nici un pic de răutate. Cum putea un tip să trăiască fără răutate?

Dante a devenit încă un mister dintr-un univers plin de mistere.

Întreaga vară am înotat, am citit benzi desenate şi cărţi şi am discutat despre ele. Dante avea toate benzile vechi cu *Superman* ale tatălui său. îi plăceau la nebunie. îi plăcea şi *Archie şi Veronica.* Eu nu suportam porcăria aia.

— Nu e o porcărie, a spus el.

Mie îmi plăceau Batman, Spiderman şi Incredibilul Hulk.

— Mult prea tenebros, a spus Dante.

— Asta o spune cineva căruia îi place foarte mult *Inima întunericului* a lui Conrad.

— Asta e altceva, a spus el. Conrad scria literatură.

Eu susţineam mereu că şi cărţile cu benzi desenate erau tot literatură. Dar literatura era o treabă foarte serioasă pentru un tip ca Dante. Nu-mi amintesc să fi câştigat vreodată o dispută cu el. Era un polemist mai bun. Era şi un cititor mai bun. Eu am citit cartea lui Conrad din cauza lui. După ce am terminat-o, i-am spus că nu-mi plăcuse deloc. „Numai

că", i-am spus, „e adevărat. Lumea e un loc tenebros. Conrad are dreptate în legătură cu asta."

— Poate lumea ta, Ari, a mea nu.

— Da, da, am spus eu.

— Da, da, a spus el.

Adevărul e că l-am minţit. îmi plăcuse foarte mult cartea. Mi se păruse că e cel mai frumos lucru pe care îl citisem vreodată. Când tatăl meu a observat ce citeam, mi-a spus că era una dintre cărţile lui preferate. Eu voiam să-l întreb dacă o citise *înainte* sau *după* ce luptase în

Vietnam. Nu avea niciun rost să-i pui tatălui meu întrebări. Nu răspundea niciodată.

Mie mi se părea că Dante citea pentru că îi plăcea să citească. Eu citeam pentru că n-aveam nimic altceva de făcut. El analiza lucrurile. Eu doar le citeam. Aveam impresia că eu trebuia să caut mai multe cuvinte în dicţionar decât el.

Eram mai întunecat decât el. Şi nu mă refer doar la culoarea pielii. El mi-a spus că eu aveam o viziune tragică asupra vieţii.

— De asta îţi place Spiderman.

— Sunt mai mexican, asta e tot, am spus eu. Mexicanii sunt un popor tragic.

— Se poate, a spus el.

— Tu eşti americanul optimist.

— Asta e o insultă?

— Ar putea fi, am spus eu.

Am râs amândoi. Râdeam încontinuu.

Dante şi cu mine nu prea semănăm. Dar e adevărat că aveam câteva lucruri în comun. în primul rând, nici unul dintre noi

nu avea voie să se uite la televizor în timpul zilei. Părinţilor noştri nu le plăcea efectul televizorului asupra minţii unui băiat. Crescuserăm amândoi cu predici care sunau aproximativ aşa: *Tu eşti băiat! Du-te afară şi fă ceva! Există undeva o lume întreagă care te aşteaptă...*

Dante şi cu mine eram ultimii doi băieţi americani care crescuseră fără televizor, într-o zi, el m-a întrebat:

— Crezi că părinţii noştri au dreptate — că există undeva o lume întreagă care ne aşteaptă?

— Mă îndoiesc, am spus eu.

El a râs.

Apoi mi-a venit o idee.

— Hai să mergem cu autobuzul şi să vedem ce există acolo, undeva.

Dante a zâmbit. Ne îndrăgostiserăm amândoi de mersul cu autobuzul. Uneori mergeam cu autobuzul toată după-amiaza. „Bogaţii nu merg cu autobuzul", i-am spus lui Dante.

— De asta ne place nouă.

— Se poate, am spus eu. Noi suntem săraci?

— Nu.

Apoi a zâmbit.

— Dacă am fugi de acasă am fi amândoi săraci.

Mi s-a părut că spusese un lucru interesant.

— Ai fi în stare să faci asta? l-am întrebat. Să fugi?

— Nu.

— De ce nu?

— Vrei să-ţi spun un secret?

— Sigur.

— Ţin enorm la maică-mea şi la taică-meu.

Asta chiar m-a făcut să zâmbesc. Nu mai auzisem pe nimeni să spună asta despre părinţii lui. Vreau să spun că nimeni nu ţine enorm la părinţii lui. în afară de Dante.

Apoi, el mi-a şoptit la ureche:

— Femeia care stă cu două rânduri în faţa noastră. Cred că are o aventură.

— După ce îţi dai seama? am şoptit eu.

— Şi-a scos verigheta când s-a urcat în autobuz.

Am dat din cap şi am zâmbit.

Obişnuiam să inventăm poveşti despre ceilalţi oameni din autobuz.

Putea fi şi invers, poate că *ei* scriau poveşti despre *noi.*

Nu fusesem niciodată foarte apropiat de alţi oameni. Eram destul de singuratic. Jucasem baschet şi baseball, fusesem cercetaş la Cub Scout, apoi la Boy Scout — dar păstrasem întotdeauna distanţa faţă de ceilalţi băieţi. Nu simţisem deloc, niciodată, că aş face parte din lumea lor.

îi urmăream pe băieţi. îi studiam.

în cele din urmă, nu mi s-a părut că majoritatea tipilor din jurul meu erau foarte interesanţi. De fapt, eram destul de dezgustat.

Poate că eram eu superior. Dar nu cred asta. Pur şi simplu, nu înţelegeam cum să vorbesc cu ei, cum să fiu eu însumi pe lângă ei. A fi pe lângă alţi tipi nu mă făcea să mă simt mai deştept. A fi pe lângă alţi tipi mă făcea să mă simt stupid şi necorespunzător. Era ca şi cum ei ar fi făcut parte

dintr-un club în care eu nu eram membru.

Când am ajuns la vârsta necesară pentru Boy Scout, i-am spus lui taică-meu că nu voiam să fac asta. Nu mai suportam.

— încearcă măcar un an, a spus taică-meu.

Taică-meu ştia că uneori îmi plăcea să mă bat. îmi ţinea mereu predici despre violenţa fizică. încerca să mă ţină la distanţă de bandele de la şcoala mea. încerca să mă împiedice să devin ca fratele meu, care ajunsese la închisoare. Aşa că, din cauza

fratelui meu, a cărui existenţă nici măcar nu era recunoscută, eu trebuia să fiu un bun cercetaş. Asta era nasol. De ce trebuia eu să fiu băiat bun doar pentru că aveam un frate care era băiat rău? Detestam modul în care maică-mea şi taică-meu făceau socotelile în familie.

I-am făcut pe plac lui taică-meu. Am încercat un an. Nu mi-a plăcut deloc — în afara faptului că am învăţat să dau primul ajutor. Adică nu mi-a plăcut partea în care trebuia să sufli în gura altcuiva. Asta m-a oripilat. Dar,

din cine ştie ce motiv, toată chestia asta mi s-a părut fascinantă, cum puteai face o inimă să repornească. Nu am înţeles prea bine latura ştiinţifică. Dar după ce am primit o tresă pentru că învăţasem cum să readuc la viaţă pe cineva, m-am retras. Am venit acasă şi i-am dat tresa lui taică-meu.

— Eu cred că faci o greşeală.

Asta a fost tot ce mi-a spus taică-meu.

N-o să ajung la pârnaie. Asta aş fi vrut să-i spun. în schimb, am ripostat obraznic:

— Dacă mă obligi să mă întorc acolo, jur că mă apuc de fumat iarbă.

Taică-meu s-a uitat la mine ciudat.

— E viaţa ta, a spus el.

Ca şi cum asta chiar ar fi fost adevărat. Cu taică-meu mai era o chestie: el nu ţinea predici. Nu cu adevărat. Ceea ce pe mine mă enerva. Nu era un tip rău. Şi nu era irascibil. Vorbea în propoziţii scurte: „E viaţa ta." „Fă o

încercare." „Eşti sigur că vrei să faci asta?" De ce oare nu putea să vorbească? Cum aş fi putut eu să-l cunosc, dacă el nu mă lăsa? Detestam asta.

M-am descurcat destul de bine. Aveam prieteni la şcoală. Oarecum. Nu eram extrem de popular. Cum aş fi putut să fiu? Ca să fii extrem de popular trebuia să-i faci pe oameni să creadă că eşti amuzant şi interesant. Nu eram chiar atât de escroc.

Existau doi tipi cu care obişnuiam să-mi petrec timpul,

fraţii Gomez. Dar ei s-au mutat. Şi mai erau două fete, Gina Navarro şi Susie Byrd, cărora le plăcea să mă chinuie, ca hobby al lor. Fetele. Şi ele erau nişte mistere. Totul era un mister.

Bănuiesc că nu o duceam prea rău. Poate că nu mă iubea toată lumea, dar nu eram nici unul dintre copiii ăia pe care îl urăsc toţi.

Eram bun la bătaie. Aşa că lumea mă lăsa în pace.

Eram destul de invizibil. Cred că îmi plăcea asta.

Apoi a apărut Dante

.5

După a patra lecţie de înot, Dante m-a invitat la el acasă. Locuia la mai puţin de o stradă de piscină, într-o casă mare, vizavi de parc.

M-a prezentat tatălui său, profesorul de engleză. Nu cunoscusem niciodată un bărbat mexicano-american care să fie profesor de engleză. Nici nu ştiam că există. Şi, de fapt, nu arăta a profesor. Era tânăr, arătos şi relaxat, şi părea că într-un anumit fel rămăsese în copilărie. Părea un bărbat care iubea faptul că trăieşte. Era foarte diferit de tatăl

meu, care se ţinuse totdeauna la distanţă de lume. în tatăl meu exista ceva tenebros ce eu nu înţelegeam. Tatăl lui Dante nu avea nimic tenebros în el. Până şi ochii lui negri păreau plini de lumină.

în după-amiaza aceea în care l-am cunoscut, tatăl lui Dante purta blugi şi tricou şi stătea în biroul lui pe un fotoliu de piele, citind o carte. Nu cunoscusem niciodată pe cineva care să aibă un birou adevărat acasă la el.

Dante s-a apropiat de tatăl lui şi l-a sărutat pe obraz. Eu n-aş fi făcut asta niciodată. Niciodată.

— în dimineaţa asta nu te-ai bărbierit, tată.

— E vară, a spus taică-său.

— Asta înseamnă că nu trebuie să lucrezi.

— Asta înseamnă că trebuie să termin de scris cartea.

— Să scrii o carte nu e muncă.

Tatăl lui Dante a râs foarte tare când el a spus asta.

— Mai ai multe de învăţat despre muncă.

— E vară, tată. Nu vreau să aud de muncă.

— Tu nu vrei să auzi de muncă niciodată.

Lui Dante nu i-a plăcut direcţia în care se îndrepta conversaţia, aşa că a încercat să schimbe subiectul.

— Vrei să-ţi laşi barbă?

— Nu, a râs el. E prea cald. Şi, în plus, dacă nu mă bărbieresc mai mult de o zi, maică-ta nu mai vrea să mă sărute.

— Uau, e cam strictă.

— Da.

— Şi ce te-ai face fără sărutările ei?

Tatăl lui a zâmbit larg, apoi s-a uitat spre mine.

— Cum îl suporţi pe tipul ăsta? Tu trebuie să fii Ari.

— Da, domnule.

Eram agitat. Nu eram obişnuit să fac cunoştinţă cu părinţii cuiva. Majoritatea părinţilor pe care îi cunoscusem în viaţa mea nu erau prea interesaţi să dialogheze cu mine.

S-a ridicat din fotoliu şi a pus cartea jos. S-a apropiat de mine şi mi-a strâns mâna.

— Eu sunt Sam, a spus el. Sam Quintana.

— încântat de cunoştinţă, domnule Quintana.

Auzisem expresia asta, *încântat de cunoştinţă,* de o mie de ori. Când mi-o spusese Dante păruse reală. Dar când am spus-o eu, a părut stupidă şi neoriginală. îmi venea să mă ascund undeva.

— Poţi să-mi spui Sam, a spus el.

— Nu pot, am spus eu.

Dumnezeule, îmi venea să mă ascund. El a dat din cap.

— Asta e drăguţ, a spus. Şi respectuos.

Cuvântul „drăguţ" nu ieşise niciodată din gura tatălui meu. El i-a aruncat o privire lui Dante.

— Tânărul ăsta are respect. Poate că ai avea ce să înveţi de la el, Dante.

— Adică, vrei să-ţi spun „domnule Quintana"?

S-au abţinut amândoi să râdă. Tatăl lui Dante şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Cum merge înotul?

— Dante e un profesor bun, am spus eu.

— Dante e bun la multe lucruri. Dar nu e foarte bun la curăţenia din camera lui. A face curat într-o cameră se înrudeşte prea mult cu acel cuvânt numit *muncă.*

Dante i-a aruncat o privire.

— Asta e o aluzie?

— Eşti perspicace, Dante. Probabil ai moştenit asta de la mama ta.

— Nu face pe şmecherul, tată.

— Cum ai spus?

— Te jigneşte cuvântul ăsta?

— Nu e vorba de cuvânt. Poate de atitudine.

Dante şi-a dat ochii peste cap şi s-a aşezat pe fotoliul tatălui său. Apoi şi-a scos tenişii.

— Nu te instala prea confortabil. Tatăl lui a arătat în sus.

— La etaj e o cocină care te aşteaptă.

M-a făcut să zâmbesc modul în care se înţelegeau, modul relaxat şi afectuos în care îşi vorbeau, ca şi cum iubirea dintre un tată şi un fiu era ceva simplu şi necomplicat. Uneori, felul în

care relaţionam cu maică-mea era simplu şi necomplicat. Uneori. Dar între mine şi taică-meu nu exista aşa ceva. M-am întrebat cum ar fi asta, să intru într-o cameră şi să-l sărut pe taică-meu.

Am urcat la etaj şi Dante mi-a arătat camera lui. Era o cameră mare, cu tavan înalt, podea de lemn şi multe ferestre vechi prin care intra lumina. Peste tot erau lucruri. Haine aruncate pe podea, un teanc de albume vechi, cărţi risipite pretutindeni, carneţele cu chestii scrise pe ele, fotografii Polaroid, câteva aparate de

fotografiat, o chitară fără coarde, partituri şi un avizier înţesat de bileţele şi poze.

Dante a pus nişte muzică. Avea un pick-up. Un pick-up adevărat. *Un pick-up adevărat din anii '60.*

— A fost al maică-mii, a spus el. Voia să-l arunce. îţi vine să crezi? A pus *Abbey Road,* albumul lui preferat.

— Vinii, a spus el. Vinii adevărat. Nu o porcărie de-asta de casetă.

— Care e problema cu casetele?

— N-am încredere în ele.

Mi s-a părut că spusese ceva foarte ciudat. Amuzant şi ciudat.

— Discurile se zgârie uşor.

— Nu şi dacă ai grijă de ele.

M-am uitat prin camera lui dezordonată.

— îmi dau seama că îţi place cu adevărat să ai grijă de lucruri.

Nu s-a supărat. A râs.

Mi-a întins o carte.

— Uite, a spus. în timp ce eu fac curat poţi citi asta.

— Poate că ar trebui, ştii, să plec...

M-am oprit. Ochii mei cercetau camera dezordonată.

— E puţin înfricoşător aici. Dante a zâmbit.

— Nu, a spus el. Nu pleca. Nu suport să fac curat în camera mea.

— Poate dacă ai avea mai puţine lucruri ar fi mai uşor.

— Sunt doar tot felul de chestii.

Eu n-am spus nimic. Eu nu aveam tot felul de chestii.

— Dacă rămâi, n-o să fie chiar aşa de rău. Cumva, mă simţeam nelalocul meu, dar...

— Bine, am spus. Să te ajut?

— Nu. E treaba mea.

A spus asta cu un fel de resemnare.

— Cum zice maică-mea: „E responsabilitatea ta, Dante". Responsabilitate e cuvântul preferat al maică-mii. Ea crede că taică-meu nu mă pune suficient la treabă. Bineînţeles că nu mă pune la treabă. Vreau să spun, la ce se aşteaptă ea? Tata nu e genul ăsta. Doar s-a căsătorit cu el. Ea nu ştie ce fel de tip e tata?

— întotdeauna îţi analizezi părinţii?

— Păi şi ei ne analizează pe noi, nu-i aşa?

— Asta e misiunea lor, Dante.

— Spune-mi că tu nu-i analizezi pe maică-ta şi pe taică-tău.

— Bănuiesc că da. Dar nu mă ajută cu nimic. încă nu mi-am dat seama ce-i cu ei.

— Ei bine, eu mi-am dat seama ce-i cu taică-meu — nu şi cu maică-mea. Maică-mea e cel mai mare mister din lume. Adică

e previzibilă când e vorba de educaţie. Dar de fapt e impenetrabilă.

„Impenetrabilă". Ştiam că după ce ajungeam acasă trebuia să caut cuvântul în dicţionar.

Dante mă privea ca şi cum era rândul meu să spun ceva.

— Eu mi-am dat seama ce-i cu maică-mea, în mare, am spus eu. Taică-meu, şi el e impenetrabil.

Mă simţeam ca un mare impostor pentru că foloseam acel cuvânt. Poate că asta era chestia

cu mine. Nu eram un băiat adevărat. Eram un impostor.

Dante mi-a întins o carte de poezie.

— Citeşte asta, a spus el.

Nu mai citisem până atunci o carte de poezie şi nici măcar nu eram sigur că ştiu cum să citesc aşa ceva. M-am uitat la el inexpresiv.

— Poezie, a spus el. N-o să mori din asta.

— Şi dacă mor? „Un băiat a murit de plictiseală în timp ce citea poezie."

Dante s-a străduit să nu râdă, dar nu se pricepea prea bine să controleze acel râs care trăia în interiorul lui. A scuturat din cap şi a început să-şi strângă hainele de pe podea.

A arătat spre scaunul lui.

— Aruncă chestiile ălea pe podea şi stai jos.

Am luat un teanc de cărţi de artă şi un caiet de desen şi le-am pus pe podea.

— Ce e asta?

— Un caiet de desen.

— Pot să mă uit?

El a scuturat din cap.

— Nu-mi place să-l arăt nimănui.

Asta era interesant — faptul că avea secrete.

A arătat spre cartea de poezie.

— Serios, n-o să mori din asta.

Dante a făcut curat toată după-amiaza. Iar eu am citit cartea de poezie a unui poet pe nume William Carlos Williams. Nu mai auzisem de el, dar eu nu mai auzisem de nimeni. Şi chiar am înţeles o parte din ele. Nu toate — dar unele da. Şi nu mi-a displăcut

poezia. Asta m-a surprins. Era interesantă, nu stupidă, naivă, exagerată sau prea intelectuală... nu era în niciunul din acele moduri în care credeam eu că e poezia. Unele poezii erau mai uşoare decât altele. Unele erau impenetrabile. Mă gândeam că poate chiar *ştiu* ce înseamnă cuvântul ăla.

Am început să mă gândesc că poeziile erau ca oamenii. Pe unii îi prindeai din prima. Pe alţii, pur şi simplu, nu puteai să-i înţelegi — şi nici n-aveai să-i înţelegi vreodată.

Eram impresionat de faptul că Dante putea să fie atât de sistematic în modul în care organiza tot ce avea în cameră. Când intrasem, camera era un haos. Dar după ce a terminat, totul era la locul lui. Lumea lui Dante avea o ordine, îşi organizase toate cărţile pe un raft şi pe birou. — îmi ţin cărţile pe care urmează să le citesc lângă birou, a spus el. Un birou. Un birou adevărat. Eu când trebuia să scriu ceva foloseam masa din bucătărie.

Dante mi-a luat cartea de poezie şi a început să caute una anume. Poezia se intitula „Moarte". Dante era absolut perfect în camera lui proaspăt organizată, în care soarele intra dinspre vest, cu faţa în lumină şi cartea în mână, ca şi cum acolo trebuia să se afle ea, în mâinile lui, şi *numai* în mâinile lui. îmi plăcea vocea lui, în timp ce Dante citea poezia ca şi cum el ar fi scris-o: A murit
câinele nu va mai trebui să
doarmă pe cartofi ca să-i apere
de îngheţ a murit

nemernicul bătrân...

Când a citit cuvântul „nemernic", Dante a zâmbit. Ştiam că îi plăcea să-l rostească, pentru că era un cuvânt pe care nu avea voie să-l folosească, un cuvânt care era interzis. Dar aici, în camera lui, putea citi acel cuvânt, putea să-l facă al lui.

Am stat toată după-amiaza în acel scaun mare şi confortabil din camera lui Dante, iar el a stat întins pe patul lui proaspăt făcut. Şi a citit poezii.

Nu-mi făceam griji în ceea ce priveşte înţelegerea lor. Nu-mi

păsa de semnificaţia lor. Nu-mi păsa din cauză că important era numai faptul că vocea lui Dante părea reală. *Şi eu mă simţeam real* Până la Dante, a fi împreună cu alţi oameni era cel mai greu lucru pentru mine. Dar Dante făcea ca vorbitul, trăitul şi simţitul să pară că ar fi perfect naturale. Dar în lumea mea ele nu erau aşa.

M-am dus acasă şi am căutat cuvântul „impenetrabil". însemna ceva ce nu poate fi înţeles cu uşurinţă. Am notat în jurnalul meu toate sinonimele. „Obscur". „De

nepătruns". „Enigmatic". „Misterios".
în după-amiaza aceea am învăţat două cuvinte noi. „Impenetrabil". Şi „prieten". Cuvintele erau altfel când trăiau în interiorul tău.

fi

într-o după-amiază, târziu, Dante a venit acasă la mine şi s-a prezentat părinţilor mei. Cine mai făcea aşa ceva?

— Sunt Dante Quintana, a spus el.

— El m-a învăţat să înot, am spus eu.

Nu ştiu de ce, dar am simţit nevoia să mărturisesc acel fapt părinţilor mei. Apoi m- am uitat la maică-mea.

— Mi-ai spus să nu mă înec — aşa că am găsit pe cineva care să mă ajute să-mi ţin promisiunea.

Taică-meu s-a uitat la maică-mea. Mi se pare că îşi zâmbeau. *Da,* se gândeau ei, *în sfârşit şi-a găsit un prieten.* Detestam asta.

Dante a strâns mâna tatălui meu — apoi i-a întins o carte.

— V-am adus un cadou, a spus el.

Eu stăteam şi mă uitam la el. Văzusem cartea pe o măsuţă de acasă de la el. Era un album de artă, plin de lucrări ale unor pictori mexicani. Dante părea atât de adult, nu părea deloc ca un adolescent de 15 ani. Cumva, până şi părul lung, pe care nu-i plăcea să-l pieptene, îl făcea să pară mai adult.

Taică-meu a zâmbit în timp ce studia albumul — dar apoi a spus „Dante, e foarte generos din partea ta — însă nu ştiu dacă pot să-l primesc." Taică-meu ţinea albumul cu grijă, să nu-l

deterioreze. A schimbat o privire cu maică-mea. Ei doi făceau asta adesea. Le plăcea să vorbească fără cuvinte. Eu inventam tot felul de lucruri despre ce îşi spuneau ei prin acele priviri.

— E despre arta mexicană, a spus Dante. Aşa că *trebuie* să-l primiţi.

Parcă vedeam cum îi lucrează mintea, în timp ce se gândea la un argument convingător. Un argument convingător care să fie adevărat.

— Părinţii mei n-au vrut ca eu să vin aici cu mâna goală, a

spus Dante, uitându-se cu multă seriozitate la tatăl meu. Aşa că trebuie să-l primiţi.

Maică-mea a luat albumul din mâinile lui taică-meu şi s-a uitat la copertă.

— E un album minunat. Mulţumim, Dante.

— Ar trebui să-i mulţumiţi tatălui meu. A fost ideea lui.

Tatăl meu a zâmbit. Era a doua oară în mai puţin de un minut când tatăl meu zâmbea. Asta nu se întâmpla prea des. Taică-meu nu se dădea în vânt după zâmbit. —

Dante, mulţumeşte-i tatălui tău din partea mea, te rog.

Taică-meu a luat albumul şi s-a aşezat să-l citească. Ca şi cum ar fi fost un fel de comoară. Nu-l înţelegeam pe taică-meu. Nu puteam să ghicesc niciodată cum avea să

reacţioneze într-o situaţie sau alta. Niciodată .7

— în camera ta nu e nimic.

— E un pat, un radio cu ceas, un scaun-balansoar, o bibliotecă, nişte cărţi. Cum adică nu e nimic?

— Nimic pe pereţi.

— Mi-am dat jos afişele.

— De ce?

— Nu-mi plăceau.

— Parcă eşti călugăr.

— Da. Aristotel, călugărul.

— Nu ai hobby-uri?

— Ba da. Mă holbez la pereţii albi.

— Poate o să te faci preot.

— Ca să te faci preot trebuie să crezi în Dumnezeu.

— Tu nu crezi în Dumnezeu? Nici măcar puţin?

— Poate puţin. Dar nu prea mult.

— Deci eşti agnostic?

— Sigur. Un agnostic catolic.

Asta chiar l-a făcut pe Dante să râdă.

— N-am vrut să fiu amuzant.

— Ştiu. Dar *este* amuzant.

— Crezi că e ceva rău — să te îndoieşti?

— Nu, cred că e ceva inteligent.

— Eu nu cred că sunt inteligent. Nu ca tine, Dante.

— Eşti inteligent, Ari. Foarte inteligent. Şi oricum, să fii inteligent nu e totul. Oamenii fac mişto de tine. Taică-meu spune că e în regulă ca oamenii să facă mişto de tine. Ştii ce mi-a spus? Mi-a spus „Dante, tu eşti un

intelectual. Asta eşti. Să nu-ţi fie ruşine de asta."

Am observat că zâmbetul lui era puţin trist. Poate că toată lumea era puţin tristă. Poate aşa mergeau lucrurile.

Ari, eu mă strădui să nu-mi fie ruşine

.Eu ştiam ce înseamnă să-ţi fie ruşine. Numai că Dante ştia şi de ce. Iar eu nu. Dante. îmi plăcea de el mult. îmi plăcea de el mult, mult de tot.

Mă uitam cum răsfoieşte taică-meu paginile cu degetul mare. Era evident că îi place foarte mult albumul. Iar graţie acelui album am aflat ceva nou despre el. înainte să se înroleze la puşcaşii marini studiase arta. Asta nu părea să se potrivească deloc cu imaginea pe care o aveam eu despre taică-meu. Dar îmi plăcea ideea.

într-o seară, în timp ce se uita prin album, m-a chemat la el.

— Uită-te la asta, a spus el, e o pictură murală de Orozco.

M-am holbat la reproducerea din album a picturii murale — dar mă interesa mai mult degetul lui, care bătea aprobator în carte. Degetul acela apăsase pe un trăgaci în război. Degetul acela o atinsese pe mama mea în nişte moduri tandre pe eu care nu le înţelegeam pe deplin. Voiam să vorbesc, să spun ceva, să pun întrebări. Dar nu puteam. Toate cuvintele îmi rămâneau în gât. Aşa că am dat doar din cap.

Nu mi se păruse niciodată că taică-meu e genul de om care înţelege arta. Bănuiesc că îl

vedeam ca pe un fost puşcaş marin care, după ce venise din Vietnam, se făcuse poştaş. Un poştaş fost puşcaş marin căruia nu-i plăcea să vorbească prea mult.

Un poştaş fost puşcaş marin care se întorsese acasă de la război şi mai avea un fiu. Nu că eu aş fi crezut că aş fi fost ideea lui. întotdeauna am crezut că maică-mea fusese cea care voise să mă aibă. Nu că aş fi ştiut a cui idee era viaţa mea. Inventam prea multe lucruri în capul meu.

Aş fi putut să-i pun lui taică-meu o grămadă de întrebări. Aş fi putut. Dar pe faţa şi în ochii şi în zâmbetul lui strâmb exista ceva care mă împiedica s-o fac. Probabil că nu credeam că el voia ca eu să aflu cine era el. Aşa că doar adunam indicii. A-l privi în timp ce citea acea carte era încă un indiciu din colecţia mea. Într-o zi, toate indiciile aveau să fie puse laolaltă. Iar eu aveam să soluţionez misterul tatălui meu.

2

Într-o zi, după înot, Dante şi cu mine ne-am dus la plimbare.

Ne-am oprit la un 7- Eleven. El a cumpărat o Coca-Cola şi alune. Eu am cumpărat un baton PayDay. Dante mi-a oferit Coca-Cola lui să beau din ea.

— Nu-mi place Cola, am spus eu.

— Asta e ciudat.

— De ce?

— Tuturor le place Cola.

— Mie nu.

— Dar ce-ţi place?

— Cafeaua şi ceaiul.

— Asta e ciudat.

— Bine, sunt eu ciudat. Mai taci.

Dante a râs. Ne-am plimbat încoace şi-ncolo. Bănuiesc că pur şi simplu nu voiam să mergem acasă. Am discutat despre tot felul de lucruri. Lucruri stupide. Apoi el m-a întrebat:

— De ce le plac mexicanilor poreclele?

— Nu ştiu. Aşa e?

— Da. Ştii cum îi spun mătuşile mele lui maică-mea? îi spun Chole.

— O cheamă Soledad?

— Ai văzut, Ari? Tu ştii. Ştii care e porecla pentru Soledad. Parcă pluteşte în aer. Ce-i cu

chestia asta? De ce nu pot să-i spună pur şi simplu Soledad? Ce e treaba asta cu Chole? De unde au scos Chole?

— De ce te deranjează atât de mult?

— Nu ştiu. E ciudat.

— Ăsta e cuvântul zilei?

A râs şi a înghiţit nişte alune.

— Maică-ta are poreclă?

— Lilly. O cheamă Liliana.

— E un nume frumos.

— Şi Soledad la fel.

— Nu, nu neapărat. Ţie ţi-ar plăcea să te cheme Singurătate?

— Poate să însemne şi Singuratic, am spus eu.
— Ai văzut? Ce nume trist.
— Mie nu mi se pare trist. Mi se pare un nume minunat. Cred că i se potriveşte foarte bine mamei tale.
— Se poate. Dar Sam, Sam e perfect pentru taică-meu.
— Da.
— Pe taică-tău cum îl cheamă?
— Jaime.
— îmi place numele ăsta.
— Numele lui real e Santiago.
Dante a zâmbit.

— Ai văzut ce voiam să zic cu poreclele?
— Te deranjează faptul că eşti mexican, nu-i aşa?
— Nu.
M-am uitat la el.
— Da, mă deranjează.
I-am oferit batonul meu. Dante a luat o muşcătură.
— Nu ştiu, a spus el.
— Ba da, am spus eu. Te deranjează.
— Ştii ce cred eu, Ari? Cred că mexicanii nu mă plac.
— Asta e ceva ciudat de spus.
— Ciudat, a spus el.

Ciudat, am spus eu

.lfl

într-o noapte, când pe cer nu se vedea deloc luna, părinţii lui Dante ne-au dus în deşert ca să ne uităm cu noul lui telescop. La dus, Dante şi taică-său cântau şi ei împreună cu Beatles — nu că ar fi avut vreunul dintre ei voce de cântăreţ. Şi nici că le- ar fi păsat.

Se atingeau foarte mult. Era o familie care se atingea şi se săruta. De fiecare dată când Dante intra în casă, îi săruta pe maică-sa şi pe taică-său pe obraz

— sau ei îl sărutau pe el — ca şi cum tot sărutatul ăla ar fi fost ceva perfect normal.

Mă întrebam ce ar fi făcut taică-meu dacă m-aş fi dus la el şi l-aş fi sărutat pe obraz. Nu cred că ar fi ţipat la mine. Dar... nu ştiu.

Ne-a luat ceva timp să ajungem în deşert. Domnul Quintana părea să ştie un loc bun de unde puteam să ne uităm la stele.

Undeva, departe de luminile oraşului.

Poluare luminoasă. Aşa îi spunea Dante. Dante părea că ştie o grămadă de lucruri despre poluarea luminoasă.

Domnul Quintana şi Dante au instalat telescopul.

Eu mă uitam la ei şi ascultam la radio.

Doamna Quintana mi-a oferit o Coca-Cola. Eu am luat-o, chiar dacă nu-mi plăcea Cola.

— Dante spune că eşti foarte inteligent.

Complimentele mă nelinişteau.

— Nu sunt la fel de inteligent ca Dante.

Apoi am auzit vocea lui Dante întrerupându-ne conversaţia.

— Credeam că am vorbit despre asta, Ari.

— Ce e? a spus mama lui.

— Nimic. Doar că oamenii cei mai inteligenţi sunt nişte mari căcaţi.

— Dante! a spus mama lui.

— Da, mamă, ştiu, să vorbesc frumos.

— De ce-ţi place atât de mult să vorbeşti urât, Dante?

— E amuzant, a spus el.

Domnul Quintana a râs.

— Chiar *e* amuzant, a spus el.

Dar apoi a continuat:

— Genul ăsta de amuzament trebuie să aibă loc când nu e mama ta în preajmă.

Doamnei Quintana nu i-a plăcut sfatul domnului Quintana.

— Ce fel de lecţii îi dai tu, Sam?

— Soledad, eu cred...

Dar întreaga discuţie a fost anihilată de Dante, care se uita prin telescop.

— Uau, tată! Uită-te la asta! Uită-te!

O lungă vreme nimeni nu a mai spus nimic.

Voiam toţi să vedem ce vedea Dante.

Am stat tăcuţi în jurul telescopului lui Dante, în mijlocul deşertului, aşteptându-ne rândul să vedem tot conţinutul cerului. Când am privit eu prin telescop, Dante a început să explice la ce mă uitam. N-am auzit niciun cuvânt. Ceva se întâmpla în interiorul meu, în timp ce priveam spre universul vast. Prin acel

telescop, lumea era mai aproape şi mai mare decât îmi imaginasem eu vreodată. Şi totul era atât de minunat şi de copleşitor şi — cum să spun — mă făcea conştient de faptul că în interiorul meu exista ceva care conta.

în timp ce Dante se uita la mine cum cercetez cerul prin lentilele telescopului, mi-a şoptit:

— într-o zi o să descopăr toate secretele universului.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Ce o să faci cu toate secretele alea, Dante?

— O să ştiu eu ce să fac cu ele, a spus el. Poate să schimb lumea.

L-am crezut.

Dante Quintana era singura fiinţă umană pe care o cunoscusem vreodată care putea să spună aşa ceva. Ştiam că nu avea să crească niciodată şi să înceapă să spună lucruri stupide cum ar fi „o fată e ca un copac".

în noaptea aceea am dormit la el în curte.

îi auzeam pe părinţii lui cum vorbesc în bucătărie, pentru că fereastra era deschisă. Mama lui

vorbea în spaniolă, iar tatăl lui în engleză.

— Aşa fac ei, a spus Dante.

— Şi ai mei la fel, am spus eu.

Nu am vorbit prea mult. Pur şi simplu, stăteam întinşi şi ne uitam în sus, la stele.

— Prea multă poluare luminoasă, a spus el.

— Prea multă poluare luminoasă, am răspuns eu.

11

Un lucru important despre Dante: nu îi plăcea să poarte încălţăminte.

Ne dădeam cu skateboardul în parc şi el îşi scotea tenişii şi îşi freca picioarele de iarbă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă ceva de pe ele. Ne duceam la film şi el îşi scotea tenişii. Odată i-a lăsat acolo şi a trebuit să ne întoarcem să-i recuperăm.

Am pierdut autobuzul. Dante şi-a scos tenişii şi în autobuz.

Odată am fost cu el la liturghie. El şi-a desfăcut şireturile şi şi-a scos pantofii chiar acolo, în strană. Eu i-am aruncat o privire, aşa. El şi-a dat ochii peste cap şi

a arătat spre crucifix, şoptind „Nici Isus nu poartă pantofi".

Am râs amândoi.

Când venea la mine acasă, Dante îşi lăsa pantofii pe veranda din faţă, înainte să intre.

— Aşa fac japonezii, a spus el. Nu aduc mizeria lumii în casa altcuiva.

— Da, am spus eu, dar noi nu suntem japonezi. Suntem mexicani.

— Nu suntem cu adevărat mexicani. Trăim cumva în Mexic?

— Dar de acolo au venit bunicii noştri.

— Bine, bine. Dar ştim noi ceva despre Mexic?

— Vorbim spaniolă.

— Nu prea bine.

— Vorbeşte în numele tău, Dante. Eşti un mare *pocho.*

— Ce e un *pocho?*

— Un mexican americanizat.

— Bine, poate că sunt eu *pocho.* Dar ce vreau să spun acum e că putem adopta alte culturi.

Nu ştiu de ce, dar am început să râd. Adevărul este că începuse să-mi placă războiul lui

Dante împotriva încălţămintei. într-o zi nu am mai putut şi l-am întrebat direct:

— Dar de unde ai chestia asta cu încălţămintea?

— Nu-mi place. Asta e. Asta e tot. Nu e niciun fel de secret. Aşa m-am născut. Nu e nimic complicat în toată chestia asta. Mă rog, mai puţin faptul că există o chestie care se cheamă maică-mea. Şi care mă pune să-i port. Ea spune că există legi. Apoi îmi vorbeşte despre bolile pe care le-aş putea lua. Şi apoi spune că în satele din Mexic există băieţi

care şi-ar da viaţa pentru o pereche de pantofi. „Tu îţi permiţi pantofi, Dante." Asta îmi spune. Şi ştii ce îi spun eu de fiecare dată? „Nu, nu îmi permit pantofi. Am eu o slujbă? Nu. Eu nu-mi permit nimic." De obicei, la acest moment al conversaţiei ea îşi dă părul pe spate. Detestă faptul că oamenii m-ar putea lua drept un mexican sărac obişnuit. Apoi îmi spune: „Dacă eşti mexican nu înseamnă că trebuie să fii sărac". Iar eu aş vrea să-i spun doar atât: „Mamă, asta nu are legătură cu sărăcia. Şi nici cu faptul de a fi

mexican. Pur şi simplu, nu-mi place încălţămintea". Dar ştiu că toată chestia asta cu încălţămintea trebuie să aibă de-a face cu modul în care a crescut ea. Aşa că până la urmă dau doar din cap când ea repetă: „Dante, ne permitem încălţăminte". Ştiu că toată chestia nu are nimic de-a face cu vorbele „a-ţi permite". Dar, înţelegi, ea mă priveşte întotdeauna într-un anumit fel. Apoi o privesc şi eu în acelaşi fel — aşa merge treaba. Uite ce e, eu cu maică-mea şi cu pantofii nu

suntem un subiect bun de conversaţie.

Dante privea fix spre cerul fierbinte al după-amiezii — era un obicei al lui. însemna faptul că se gândeşte.

— Ştii, să porţi încălţăminte e un act nenatural. Asta e premisa mea fundamentală.

— Premisa ta fundamentală?

Uneori Dante vorbea ca un om de ştiinţă sau filosof.

— înţelegi, principiul fondator.

— Principiul fondator?

— Te uiţi la mine ca şi cum ai crede că sunt nebun.

— Chiar *eşti* nebun, Dante.

— Nu sunt, a spus el.

Apoi a repetat, părând aproape supărat:

— *Nu sunt.*

— Bine, am spus eu. Nu eşti. Nu eşti nebun şi nu eşti japonez.

El a întins mâna şi mi-a desfăcut şireturile de la tenişi în timp ce vorbea.

— Scoate-ţi pantofii, Ari. Simte şi tu că trăieşti.

Am ieşit în stradă şi am jucat un joc inventat de Dante pe loc. Era un concurs, cine poate să îşi arunce tenisul mai departe. Dante a fost foarte sistematic în modul în care a inventat jocul. Trei runde — asta însemna şase aruncări. Am luat fiecare câte o bucată de cretă şi am marcat locul în care ateriza tenisul. El a împrumutat de la taică-său ruleta care putea să măsoare până la zece metri. Nu că ar fi fost suficient de lungă.

— De ce trebuie să măsurăm câţi metri? am întrebat eu. Nu putem pur şi simplu să

aruncăm pantofii şi să marcăm locul cu cretă? Cel mai depărtat semn cu creta câştigă. E simplu.

— Trebuie să ştim distanţa exactă, a spus el.

— De ce?

— Pentru că, atunci când faci ceva, trebuie să ştii exact ce faci.

— Nimeni nu ştie exact ce face, am spus eu.

— Asta din cauză că oamenii sunt leneşi şi indisciplinaţi.

— Ţi-a spus vreodată cineva că vorbeşti ca un zănatic care stăpâneşte perfect engleza?

— Asta e vina lui taică-meu, a spus el.

— Partea cu lunaticul sau cu engleza?

Am scuturat din cap.

— E un joc, Dante.

— Şi? Când joci un joc, Ari, trebuie să ştii ce faci.

— Dar eu *ştiu* ce facem, Dante. Inventăm un joc. Ne aruncăm tenisul pe stradă, ca să

vedem care dintre noi poate să-l arunce mai departe. Asta facem.

— E o variantă a aruncării suliţei, nu-i aşa?

— Da, bănuiesc că da.

— Iar la aruncarea suliţei se măsoară distanţa, nu-i aşa?

— Da, dar ăla e un sport adevărat, Dante. Ăsta nu.

— Ba da, şi *ăsta* este un sport adevărat. Eu sunt adevărat. Tu eşti adevărat. Aceşti tenişi sunt adevăraţi. Strada e adevărată. Şi regulile pe care le stabilim — şi ele sunt adevărate. Ce vrei mai mult?

— Dar dacă ne luăm după tine e prea multă muncă. După fiecare aruncare trebuie să măsurăm. Unde mai e distracţia? Distracţia e aruncatul.

— Nu, a spus Dante, distracţia e jocul. El e peste tot.

— Nu înţeleg, am spus eu. Să arunci un pantof e distractiv. Asta înţeleg. Dar să aduci ruleta lui taică-tău şi să o desfăşori pe stradă pare muncă. Ce e aşa de distractiv în asta? Şi nu doar atât — dar dacă vine o maşină?

— Ne dăm la o parte. Şi, în plus, am putea să ne jucăm în parc.

— Pe stradă e mai distractiv, am spus eu.

— Da, pe stradă e mai distractiv.

Eram amândoi de acord cu ceva.

Dante s-a uitat la mine.

M-am uitat şi eu la el. Ştiam că nu am nicio şansă. Ştiam că aveam să ne jucăm după regulile *lui.* Dar adevărul e că asta conta pentru Dante. Iar pentru mine nu conta atât de mult. Aşa că am

jucat jocul cu aceste instrumente: tenişii noştri, două bucăţi de cretă şi ruleta tatălui său. Am inventat regulile pe parcurs — şi ele se modificau mereu. în cele din urmă au rămas trei seturi — ca la tenis. Fiecare set avea şase aruncări. 18 aruncări pentru terminarea unui joc. Dante a câştigat două din cele trei seturi. Dar eu am avut cea mai lungă aruncare. 13,81 metri.

Tatăl lui Dante a ieşit din casă şi a scuturat din cap.

— Ce faceţi aici, băieţi?

— Jucăm un joc.

— Ce ţi-am spus eu, Dante? Despre jucatul pe stradă? Există un parc *chiar aici.*

A arătat cu degetul spre parc.

— Dar ce...

S-a oprit şi a studiat scena.

— Vă aruncaţi tenişii în toate părţile?

Dante nu se temea de tatăl lui. Nu că taică-său ar fi fost înspăimântător. Dar totuşi, taică-său era un tată care stătea acolo, cerându-ne socoteală. Dante nici măcar n-a clipit, era sigur că îşi poate apăra poziţia.

— *Nu* ne aruncăm tenişii în toate părţile, Tată. Jucăm un joc. E o versiune a aruncării suliţei pentru oamenii obişnuiţi. Şi stabilim cine poate să-şi arunce tenisul mai departe.

Tatăl lui a râs. Adică chiar a râs.

— Eşti singurul copil din întreg universul care putea inventa un joc ca pretext, ca să-şi chinuie în halul ăsta tenişii.

Apoi a râs iar.

— Maică-tii o să-i placă la nebunie.

— Nu e nevoie să-i spunem.

— Ba da.

— De ce?

— Regula împotriva secretelor.

— Ne jucăm în mijlocul străzii. Cum ar putea asta să fie secret?

— Dacă nu-i spunem e secret.

Tatăl lui Dante a zâmbit larg, deloc supărat — dar ca un tată care se poartă ca un tată.

— Duceţi-vă în parc, Dante.

Am găsit în parc un loc bun în care să amenajăm jocul. Am studiat faţa lui Dante, în timp ce îşi arunca tenisul cu toată puterea. Tatăl lui avea dreptate. Dante chiar găsise un joc ca pretext, ca

să-şi chinuie în ultimul hal tenişii

.12

într-o după-amiază, după ce terminasem de înotat, stăteam pe veranda din faţa casei lui.

Dante îşi privea fix picioarele. Asta m-a făcut să zâmbesc.

El a vrut să ştie de ce zâmbeam.

— Pur şi simplu zâmbeam, am spus eu. Nu are voie omul să zâmbească?

— Nu spui adevărul, a zis el.

El avea o chestie cu spunerea adevărului. Era la fel de rău ca taică-meu. Numai că taică-meu ţinea adevărul pentru el. Iar Dante credea că trebuie să spui adevărul în cuvinte. Cu voce tare. Să spui cuiva.

Eu nu eram ca Dante. Eram mai degrabă ca taică-meu.

— Bine, am spus eu. Zâmbeam pentru că te uitai la picioarele tale.

— E un motiv neobişnuit pentru a zâmbi, a spus el.

— E ciudat, am spus eu. Cine face aşa ceva — să se uite la picioarele lui? în afară de tine?

— Nu e ceva rău să-ţi studiezi trupul, a spus el.

— Şi ce ai spus acum e foarte ciudat, i-am zis.

La noi în casă pur şi simplu nu vorbeam despre trupurile noastre. Pur şi simplu, nu făceam aşa ceva acasă.

— Mă rog, a spus el.

— Mă rog, am spus eu.

— îţi plac câinii, Ari?

— Foarte mult.

— Şi mie. Ei nu trebuie să poarte pantofi.

Am râs. Mi-a trecut prin cap că una dintre misiunile mele pe lume era să râd la glumele lui Dante. Numai că el de fapt nu spunea lucruri ca să fie amuzant. Pur şi simplu era el însuşi.

— O să-l rog pe taică-meu să-mi ia câine.

Avea pe faţă o anumită expresie — un fel de pasiune. Iar eu mă întrebam ce e cu asta.

— Ce fel de câine vrei?

— Nu ştiu, Ari. Unul de la adăpost. Ştii, un câine din ăla care a fost aruncat de cineva.

— Da, am spus eu. Dar cum o să ştii pe care să-l alegi? Sunt foarte mulţi câini la adăpost. Şi toţi vor să fie salvaţi.

— Asta pentru că oamenii sunt răi. îi aruncă pe câini ca şi cum ar fi gunoi. Detest lucrul ăsta.

în timp ce discutam, am auzit un zgomot, nişte băieţi care ţipau de cealaltă parte a străzii. Erau trei, poate puțin mai mici decât noi. Doi dintre ei aveau

puşti cu aer comprimat, îndreptate spre o pasăre pe care tocmai o doborâseră.

— Am nimerit una! Am nimerit una!

Unul dintre ei îşi aţintea puşca asupra unui copac.

— Hei! a ţipat Dante, încetaţi!

Traversase strada pe jumătate până ca eu să-mi dau seama ce se întâmplă. Am fugit după el.

— încetaţi! Ce naiba aveţi?

Dante ţinea mâna ridicată, făcându-le semn să înceteze.

— Dă-mi puşca.

— Pe dracu', nu-ţi dau nimic.

— E împotriva legii, a spus Dante.

Părea scos din minţi. Cu adevărat scos din minţi.

— Amendamentul al doilea, a spus tipul.

— Da, amendamentul al doilea, a spus celălalt tip.

îşi strângea bine în mâini puşca mică.

— Amendamentul al doilea nu se aplică la puşti cu aer comprimat, tâmpitule. Şi, oricum,

în spaţiile publice nu sunt permise armele.

— Şi ce ai de gând să faci, rahat cu ochi ce eşti?

— O să te fac să încetezi, a spus el.

— Cum?

— O să vă tragem şuturi în cur până vă aruncăm în Mexic, am spus eu.

Bănuiesc că pur şi simplu mă temeam că tipii ăia aveau să-i facă rău lui Dante. Pur şi simplu spusesem ceea ce mi se păruse că trebuie spus. Nu erau solizi şi nu erau nici deştepţi. Erau nişte

băieţi răi şi proşti, iar eu văzusem ce pot să facă băieţii răi şi proşti. Poate că Dante nu era suficient de rău ca să se bată. Dar eu eram. Şi nu-mi părea rău niciodată pentru că pocnisem un tip care merita pocnit.

Am rămas aşa o vreme, măsurându-ne din ochi. Eu îmi dădeam seama că Dante nu ştia ce să facă în continuare.

Unul dintre tipi părea că e pe punctul de a-şi aţinti puşca cu aer comprimat asupra mea.

— Eu n-aş face asta în locul tău, căcăcios mic ce eşti.

Apoi dintr-odată am întins mâna şi i-am luat puşca. S-a întâmplat rapid, iar el nu se aşteptase. Un lucru învăţasem despre bătaie. Mişcă-te rapid şi ia-l pe tip prin surprindere. Funcţiona întotdeauna. Era prima regulă a bătăii. Şi iată-mă, cu puşca lui cu aer comprimat în mâini.

— Ai mare noroc că nu ţi-o bag în cur.

Am aruncat puşca pe jos. Nici măcar n-a fost nevoie să le spun s-o întindă naibii de- acolo. Au plecat, înjurând în şoaptă.

Dante şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Nu ştiam că-ţi place să te baţi, a spus el.

— De fapt nu-mi place. Nu cu adevărat.

— Ba da, a spus el. îţi place să te baţi.

— Poate că da. Dar nici eu nu ştiam că eşti pacifist.

— Poate că nu sunt pacifist. Poate doar cred că ai nevoie de un motiv bun ca să ucizi păsări la întâmplare.

Mi-a cercetat faţa. Nu eram sigur ce încerca să descopere acolo.

— Eşti bun şi la aruncat cu vorbe grele.

— Da, ei bine, Dante, hai să nu-i spunem asta mamei tale.

— N-o să le spunem nici alor tăi. M-am uitat la el.

— Am o teorie de ce sunt mamele atât de stricte. Dante aproape a zâmbit.

— Din cauză că ne iubesc, Ari.

— Ăsta e unul dintre motive. Celălalt e că ele vor ca

noi să rămânem copii pentru totdeauna.

— Da, cred că asta ar face-o fericită pe maică-mea — dacă eu aş rămâne copil pentru totdeauna.

Dante a privit în jos, spre pasărea moartă. Cu câteva minute în urmă fusese turbat de furie. Acum părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de furios, i-am spus eu.

— Nici eu nu te-am mai văzut niciodată atât de furios. Ştiam

amândoi că fusesem furioşi din motive diferite.

Timp de o clipă am rămas amândoi aşa, privind în jos spre pasărea moartă.

— E doar o vrabie micuţă, a spus el. Apoi a început să plângă.

Nu ştiam ce să fac. Am rămas aşa, privindu-l.

Am traversat strada înapoi şi ne-am aşezat pe veranda lui. Dante şi-a aruncat tenişii peste stradă, cu toată forţa şi furia lui. Apoi şi-a şters lacrimile de pe faţă.

— Ţi-a fost frică? a întrebat el.

— Nu.

— Mie da.

— Şi?

Apoi am tăcut iar amândoi. Eu detestam tăcerea. în cele din urmă am pus o întrebare stupidă:

— Oricum, de ce există păsările?

Dante s-a uitat la mine.

— Nu ştii?

— Cred că nu.

— Păsările există ca să ne înveţe tot felul de lucruri despre cer.

— Tu crezi asta?

— Da.

Voiam să-i spun să nu mai plângă, să-i spun că tot ceea ce îi făcuseră acei băieţi păsării nu conta. Dar ştiam că de fapt *conta.* Pentru Dante conta. Şi, oricum, nu avea niciun rost să-i spun să nu mai plângă, pentru că el avea nevoie să plângă. Aşa era el.

Apoi, în cele din urmă, s-a oprit. A inspirat adânc şi s-a uitat la mine.

— Vrei să mă ajuţi să îngrop pasărea?

— Sigur.

Am luat o lopată din garajul tatălui său şi ne-am dus în parc, unde pasărea moartă zăcea pe iarbă. Eu am luat pasărea cu lopata şi am dus-o peste stradă, în curtea lui Dante. Am săpat o groapă sub un oleandru mare.

Am pus pasărea în groapă şi am îngropat-o.

Niciunul din noi nu a scos vreun cuvânt.

Dante plângea din nou. Iar eu m-am simţit meschin, pentru că nu-mi venea să plâng. De fapt, nu simţeam chiar nimic faţă de pasăre. Era o pasăre. Poate că

pasărea nu meritase să fie împuşcată de un puşti tâmpit pentru care distracţie însemna să tragă în ceva. Dar chiar şi aşa, era doar o pasăre.

Eu eram mai dur decât Dante. Cred că încercasem să ascund faţă de el acea duritate pentru că voisem ca el să mă placă. Dar acum ştia. Că eu sunt dur. Şi poate că asta era în regulă. Poate că lui putea să-i placă faptul că eu eram dur, aşa cum mie îmi plăcea faptul că el *nu* era dur.

Am stat amândoi cu ochii aţintiţi asupra mormântului păsării.

— Mersi, a spus el.

— N-ai de ce, am spus eu.

Ştiam că vrea să fie singur.

— Hei, i-am şoptit, ne vedem mâine.

— Mergem să înotăm, a spus el.

— Da, mergem să înotăm.

Pe obraz îi aluneca o lacrimă. Semăna cu un râu, în lumina soarelui care apunea.

M-am întrebat cum era asta, să fii genul de tip care plânge din cauza morţii unei păsări.

I-am făcut cu mâna semn de rămas-bun. Mi-a făcut şi el.

în timp ce mergeam spre casă, m-am gândit la păsări şi la semnificaţia existenţei lor. Dante avea un răspuns. Eu nu. Eu nu aveam nicio idee referitoare la motivul pentru care există păsările. Nici măcar nu-mi pusesem vreodată întrebarea asta.

Răspunsul lui Dante mi se părea logic. Dacă am studia păsările, poate că am putea învăţa să fim liberi. Cred că asta voia el să spună. Eu aveam nume de filosof. Care era răspunsul *meu*? De ce nu aveam un răspuns?

Şi de ce unii tipi aveau lacrimi în ei, iar alţii deloc? Băieţii diferiţi trăiau după reguli diferite.

Când am ajuns acasă, m-am aşezat pe verandă.

M-am uitat la soarele care apunea.

Mă simţeam singur, dar nu într-un mod neplăcut. Chiar îmi plăcea să mă simt singur. Poate că asta îmi plăcea prea mult. Poate că şi tatăl meu era aşa.

M-am gândit la Dante şi mi-am pus întrebări în legătură cu el.

Mi se părea că faţa lui Dante e o hartă a lumii. O lume fără niciun fel de tenebre.

Uau, o lume fără tenebre! Nu ar fi absolut minunat **?Vrăbii care cad din cer**

Când eram copil, mă trezeam adesea dimineaţa gândindu-mă că lumea lua sfârşit

.1

în dimineaţa de după îngroparea vrabiei, m-am trezit cu febră.

Muşchii mă dureau, gâtul mă durea, capul îmi pulsa, aproape ca o inimă. Mă holbam încontinuu la mâinile mele, aproape părându-mi-se că aparţineau

altcuiva. Când am încercat să mă ridic în picioare nu aveam niciun echilibru, nicio stabilitate, iar camera se învârtea în jurul meu. Am încercat să fac un pas, dar picioarele mele nu erau suficient de puternice ca să-mi susţină greutatea. Am căzut înapoi pe pat, iar radioul meu cu ceas s-a prăbuşit pe podea.

Maică-mea a apărut în camera mea şi, din cine ştie ce motiv, ea nu părea reală.

— Mama? Mama? Tu eşti?

Cred că strigam.

în ochii ei exista o întrebare.

— Da, a spus ea.

Părea foarte serioasă.

— Am căzut, am spus eu.

Ea a spus ceva — dar eu nu puteam traduce ce spunea ea. Totul părea atât de straniu, încât m-am gândit că poate visez, dar mâna ei aşezată pe braţul meu părea o atingere reală.

— Arzi tot, a spus ea.

îi simţeam mâinile pe faţa mea.

Mă întrebam întruna unde sunt, aşa că am întrebat-o şi pe ea.

— Unde suntem?

Ea m-a luat în braţe pentru o clipă.

— Ş-ş-ş-ş...

Lumea era foarte tăcută. Exista o barieră între mine şi lume, şi pentru o clipă mi s-a părut că lumea nu mă dorise niciodată, iar acum se folosea de şansa de a se descotorosi de mine.

Am privit în sus şi am văzut-o pe maică-mea stând în faţa mea, întinzându-mi două aspirine şi un pahar de apă.

M-am ridicat în capul oaselor, am întins mâna după

aspirine şi le-am băgat în gură. Când am ridicat paharul, am văzut cum îmi tremurau mâinile.

Mama mi-a pus un termometru sub limbă.

A examinat ora la ceasul ei şi apoi mi-a scos termometrul din gură.

— 40, a spus ea. Trebuie să oprim febra.

A scuturat din cap.

— Microbii de la piscină sunt de vină.

Pentru o clipă, lumea a părut mai apropiată.

— E doar o răceală, am şoptit eu.

Dar aveam impresia că altcineva vorbea.

— Cred că ai gripă.

Dar e vară. îmi stăteau pe limbă cuvintele acestea, însă nu le-am putut rosti. Nu mă puteam opri din tremurat. Mama a mai pus o pătură pe mine.

Totul se învârtea, dar când am închis ochii, camera era nemişcată şi întunecoasă.

Apoi au venit visele.

Păsări cădeau din cer. Milioane şi milioane de vrăbii.

Cădeau precum ploaia şi mă loveau în cădere, eu eram plin de sângele lor şi nu puteam găsi un loc în care să mă adăpostesc. Ciocurile lor îmi străpungeau pielea, ca nişte săgeţi. Iar avionul lui Buddy Holly cădea din cer şi eu îl auzeam pe Waylon Jennings cum cântă „La Bamba". îl auzeam pe Dante cum plânge — iar când m-am întors, ca să văd unde e, am văzut că ţinea în braţe trupul inert al lui Richie Valens. Apoi avionul s-a prăvălit înspre noi. Nu vedeam nimic în afară de umbră şi de pământul în flăcări.

Apoi cerul a dispărut.

Trebuie să fi strigat, pentru că maică-mea şi taică-meu erau în cameră. Tremuram şi totul era scăldat în transpiraţia mea. Apoi mi-am dat seama că eu plângeam şi că nu mă puteam opri.

Taică-meu m-a luat în braţe şi m-a legănat pe balansoar. Mă simţeam mic şi slab şi voiam să-l iau şi eu în braţe, dar nu puteam, pentru că nu aveam deloc putere în mâini. Voiam să-l întreb dacă mă ţinuse aşa când eram mic, pentru că eu nu-mi aminteam, de ce nu-mi aminteam? Am început

să mă gândesc că poate încă visam, dar maică-mea schimba cearşafurile patului, aşa că ştiam că totul e real. în afară de mine.

Cred că murmuram. Taică-meu m-a strâns mai tare şi a şoptit ceva, dar nici măcar braţele sau şoaptele lui nu mă puteau opri din tremurat. Maică-mea mi-a şters trupul transpirat cu un prosop şi ea şi cu taică-meu m-au îmbrăcat cu un tricou curat şi cu chiloţi curaţi. „Nu-mi arunca tricoul. îl am de la tata." Ştiam că plâng, dar nu ştiam de ce, pentru că eu nu eram genul de tip care

plânge, şi m-am gândit că poate plângea altcineva.

îl auzeam pe taică-meu cum şopteşte „Şşşş... E în regulă." M-a pus la loc în pat, iar maică-mea s-a aşezat lângă mine şi mi-a dat să beau nişte apă şi să mai iau nişte aspirine.

Am văzut expresia de pe faţa tatălui meu şi mi-am dat seama că e îngrijorat. Mă întrista faptul că îl îngrijorasem. M-am întrebat dacă mă ţinuse în braţe de-adevăratelea şi voiam să-i spun că nu-l uram, numai că nu îl înţelegeam, nu înţelegeam cine

era şi voiam să înţeleg, voiam asta atât de mult. Maică-mea i-a spus ceva lui taică-meu în spaniolă, iar el a dat din cap. Eram prea obosit să-mi mai pese de cuvintele din orice limbă.

Lumea era atât de liniştită.

Am adormit — iar visele au venit iar. Afară ploua şi peste tot în jurul meu trăsnea şi fulgera. Iar eu mă vedeam cum alerg prin ploaie. îl căutam pe Dante şi strigam, din cauză că el se pierduse: „Dante! întoarce-te! întoarce-te!" Apoi nu îl mai căutam pe Dante, îl căutam pe

taică-meu şi strigam după el: „Tata! Tata! Unde te-ai dus? Unde te-ai dus?"

Când m-am trezit iar, eram scăldat din nou în propria mea transpiraţie.

Taică-meu stătea pe scaunul meu balansoar, măsurându-mă din priviri.

în cameră a intrat maică-mea. S-a uitat la taică-meu — apoi la mine.

— îmi pare rău că v-am speriat.

Nu puteam vorbi decât în şoaptă.

Maică-mea a zâmbit, iar eu m-am gândit că trebuia să fi fost foarte drăguţă când era fată. M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor.

— *Amor,* eşti ud leoarcă. Nu vrei să te duci să faci un duş bun?

— Am avut coşmaruri.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei. Voiam ca noi trei să rămânem aşa pentru totdeauna.

Taică-meu m-a ajutat să merg la duş. Mă simţeam slăbit şi frânt, iar când apa caldă mi-a lovit trupul, m-am gândit la visele mele... Dante, taică-meu. Şi m-

am întrebat cum arătase taică-meu când avea vârsta mea. Maică-mea îmi spusese că era frumos. M-am întrebat dacă fusese la fel de frumos ca Dante. Şi m-am întrebat de ce mă gândisem la asta.

Când m-am întors în pat, maică-mea schimbase iar aşternuturile.

— Nu mai ai febră, a spus ea.

Mi-a mai dat un pahar cu apă. Nu-mi trebuia, dar l-am băut pe tot. Nu-mi dădusem seama ce

sete mi-era, aşa că i-am mai cerut apă.

Taică-meu era încă acolo, stătea pe scaunul meu balansoar.

Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă, în timp ce eu stăteam întins în pat.

— Mă căutai, a spus taică-meu.

M-am uitat la el.

— în visul tău. Mă căutai.

— Te caut mereu, am şoptit eu.

2

A doua zi de dimineaţă, când m-am trezit, m-am gândit că

murisem. Ştiam că nu e adevărat — dar gândul exista. Poate că o parte din tine murea când erai bolnav. Nu ştiu.

Soluţia maică-mii la dilema mea a fost să mă pună să beau alţi litri de apă — pahare chinuitoare, unul după altul.

în cele din urmă am intrat în grevă şi am refuzat să mai beau.

— Vezica mea a ajuns un balon plin cu apă care o să explodeze.

— Asta e bine, a spus ea. îţi speli organismul.

— Am terminat cu spălatul, am spus eu.

Apa nu era singurul lucru cu care trebuia să mă confrunt. Trebuia să mă confrunt şi cu supa de găină. Supa de găină a mamei a devenit duşmanul meu.

Primul bol a fost incredibil. Nu îmi mai fusese nicio-dată atât de foame. Niciodată. Mi-a dat mai ales zeamă.

Supa a revenit a doua zi la prânz. A fost bună şi asta, pentru că acum am primit tot puiul şi legumele din supă, cu tortilla de porumb şi *sopa de arroz*[1] a lui

maică-mea. Dar supa a revenit sub forma unei gustări de după-amiază. Şi la cină.

Eram sătul de apă şi supă de găină. Eram sătul să fiu bolnav. După patru zile în pat, în cele din urmă am decis că era timpul să depăşesc momentul.

I-am spus asta maică-mii.

— Sunt bine.

— Nu eşti, a spus ea.

— Sunt ţinut ostatic.

Ăsta a fost primul lucru pe care i l-am spus lui taică-meu când a venit acasă de la muncă.

El mi-a zâmbit larg.

— Mă simt bine acum, tată. Serios.

— încă eşti puţin palid.

— Am nevoie de puţin soare.

— Mai stai o zi, a spus el. După aceea poţi să ieşi în lume şi să faci cât scandal vrei.

— Bine, am spus eu. Dar fără supă de găină.

— Asta e între tine şi maică-ta.

A dat să iasă din cameră şi a ezitat o clipă. Era cu spatele la mine.

— Ai mai avut coşmaruri?

— Am coşmaruri mereu, am spus eu.

— Şi când nu eşti bolnav?

— Da.

S-a oprit în cadrul uşii. S-a întors cu faţa la mine.

— Şi de fiecare dată eşti pierdut?

— în cele mai multe, da.

— Şi de fiecare dată încerci să mă găseşti pe mine?

— De obicei cred că încerc să mă găsesc pe mine, tată.

Era ciudat să vorbesc cu el despre ceva real. Dar asta mă şi speria. Voiam să continui să

vorbesc, dar nu ştiam cum anume să spun ce ţineam în sinea mea. Am privit în podea. Apoi mi-am ridicat privirea spre el şi am dat din umeri a *nu e mare lucru.*

— îmi pare rău, a spus el. îmi pare rău că sunt aşa de departe.

— E în regulă, am spus eu.

— Nu, a spus el. Nu e.

Cred că urma să mai spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a întors şi a ieşit din cameră. Am continuat să privesc fix în podea. Apoi am auzit iar vocea tatălui meu în cameră.

— Şi eu am coşmaruri, Ari.

Voiam să-l întreb dacă visele lui erau despre război sau despre fratele meu. Voiam să-l întreb dacă se trezea la fel de speriat ca mine.

Nu am făcut altceva decât să-i zâmbesc. îmi spusese ceva despre el. Eram fericit.

Mi s-a permis să mă uit la televizor. Dar am descoperit ceva despre mine. De fapt nu-mi plăcea să mă uit la televizor. Nu-mi plăcea deloc. Am închis televizorul şi m-am trezit uitându-

mă la maică-mea, care stătea la masa din bucătărie şi răsfoia nişte planuri de lecţii de-ale ei mai vechi.

— Mamă?

A ridicat privirea spre mine. Am încercat să mi-o imaginez pe maică-mea stând în faţa clasei. M-am întrebat ce credeau tipii despre ea. M-am întrebat cum o vedeau ei. M- am întrebat dacă o plăceau. O urau? O respectau? M-am întrebat dacă ştiau că e mamă. M-am întrebat dacă asta conta pentru ei.

— La ce te gândeşti?

— Îţi place să predai?

— Da, a spus ea.

— Chiar şi atunci când elevilor tăi nu le pasă?

— Să-ţi spun un secret. Nu e responsabilitatea mea dacă elevilor mei le pasă sau nu. Asta trebuie să vină de la ei — nu de la mine.

— Şi atunci, cum rămâne cu tine?

— Orice-ar fi, Ari, misiunea mea e să-mi pese.

— Chiar şi când lor nu le pasă?

— Chiar şi atunci.

— Orice-ar fi?
— Orice-ar fi.
— Chiar dacă predai unor copii ca mine, care cred că viaţa e plictisitoare?
— Aşa e când ai 15 ani.
— E doar o fază.
— E doar o fază, a râs ea.
— îţi plac copiii de 15 ani?
— Mă întrebi dacă îmi place de tine sau dacă îmi place de elevii mei?
— Cred că amândouă.
— îmi place enorm de tine, Ari, ştii asta.

— Da, dar îţi place enorm şi de elevii tăi.
— Eşti invidios?
— Pot ieşi afară?
Ştiam să evit întrebările la fel de abil ca ea.
— Poţi ieşi mâine.
— Eu cred că eşti o fascistă.
— E un cuvânt pretenţios, Ari.
— Mulţumită ţie, ştiu totul despre diferitele forme de guvernare. Mussolini era fascist. Franco era şi el fascist. Iar tata spune că şi Reagan e fascist.
— Nu lua prea literal glumele tatălui tău, Ari. Vrea doar

să spună că i se pare că preşedintele Reagan e prea sever.
— Ştiu ce vrea să spună, Mamă. Aşa cum şi *tu* ştii ce vreau *eu* să spun.
— Ei bine, mă bucur să aflu că tu consideri că mama ta e mai mult decât o formă de guvernare.
— Cam eşti, am spus.
— Am înţeles ce vrei să spui, Ari. Dar tot nu ieşi afară.
Existau zile în care îmi doream să am în mine acel impuls de a mă revolta împotriva regulilor mamei mele.

— Vreau doar să plec de aici. Mă plictisesc de moarte. Maică-mea s-a ridicat de pe locul ei. Şi-a pus mâinile pe faţa mea.

— *Hijo de mi vida*[1], a spus ea, îmi pare rău că tu crezi că sunt prea strictă cu tine. Dar am motivele mele. Când o să te faci mai mare...

— întotdeauna spui aşa. Am 15 ani. Câţi ani trebuie să am? Nu mai sunt un băieţel. Ea mi-a luat mâinile şi le-a sărutat.

— Pentru mine eşti, a şoptit ea.

Pe obraji îi curgeau lacrimi. Era ceva ce nu pricepeam. Mai întâi Dante. Apoi eu. Şi acum maică-mea. Lacrimi peste tot. Poate că lacrimile se luau. Ca gripa.

— E în regulă, mamă, am şoptit eu.

Cred că aşteptam o explicaţie clară a lacrimilor, dar nu avea să-mi fie uşor s-o obţin.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

— Da, a spus ea, sunt bine.

— Eu nu cred că eşti.

— Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi fac griji pentru tine.
— De ce să-ţi faci griji? Am avut doar o gripă.
— Nu la asta mă refeream.
— Dar la ce?
— Ce faci când pleci de acasă?
— Chestii.
— Nu ai niciun prieten.
Maică-mea a dat să-şi ducă mâna la gură, apoi s-a oprit. Aş fi vrut s-o urăsc pentru acuzaţia aia.
— Nici nu vreau să am.
S-a uitat la mine, aproape ca şi cum aş fi fost un străin.

— Şi cum pot să am prieteni dacă nu mă laşi să ies afară? Mi-a aruncat una dintre privirile acelea.
— *Am* prieteni, mamă. Am prieteni la şcoală. Şi pe Dante. El e prietenul meu.
— Da, a spus ea. Dante.
— Da, am spus eu. Dante.
— Mă bucur că există Dante, a spus ea. Eu am dat din cap.
— Sunt bine, Mamă. Doar că nu sunt genul de tip... Nu ştiam ce anume voiam să spun.
— Sunt pur şi simplu diferit.

Nici măcar nu ştiam ce înseamnă asta.

— Ştii ce cred eu?

Nu voiam să ştiu ce credea ea. Chiar nu voiam. Dar aveam să aud asta oricum.

— Sigur, am spus.

Ea mi-a ignorat atitudinea.

— Cred că nu-ţi dai seama cât de iubit eşti.

— îmi *dau* seama.

Ea a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Ari, eu nu vreau altceva decât să fii fericit.

Eu voiam să-i spun că mie mi-era greu să fiu fericit. Dar cred că ea ştia deja asta.

— Păi, am spus eu, eu sunt în faza aceea în care ar trebui să fiu nefericit. Asta a făcut-o să râdă. Eram în regulă.

— Crezi că ar putea să vină Dante pe la noi?

- Iubirea vieţii mele — traducere din limba spaniolă.

4

Dante a răspuns la telefon la al doilea ţârâit.

— Nu ai mai venit la piscină. Părea supărat.

— Am stat în pat. Am avut gripă. în general am dormit, cu coşmaruri foarte urâte, şi am mâncat supă de găină.

— Febră?

— Da.

— Dureri de oase?

— Da.

— Transpiraţii nocturne?

— Da.

— Chestii nasoale, a spus el. Despre ce ai visat?

— Nu pot vorbi despre asta.

Dante a părut să accepte acest lucru.

După 15 minute a apărut la uşa noastră. Am auzit soneria. îl auzeam cum vorbeşte cu maică-mea. Dante nu avea niciodată vreo problemă să înceapă o conversaţie. Probabil că îi spunea maică-mii povestea vieţii lui.

L-am auzit cum se apropie pe hol desculţ. Apoi iată-l în cadrul uşii de la camera mea, îmbrăcat cu un tricou atât de uzat, încât aproape că vedeai prin el şi o pereche de blugi jerpeliţi cu găuri.

— Salut, a spus.

Avea la el o carte de poezie, un caiet de desen şi nişte creioane de cărbune.

— Ţi-ai uitat pantofii, i-am spus.

— I-am donat pentru săraci.

— Bănuiesc că urmează blugii.

— Da.

Am râs amândoi. Dante m-a studiat.

— Eşti puţin palid.

— Dar tot arăt mai mexican decât tine.

— Oricine arată mai mexican decât mine. N-ai decât să te cerţi cu cei care mi-au transmis genele.

Exista ceva anume în vocea lui. Toată chestia cu mexicanismul îl deranja.

— Bine, bine, am spus eu.

„Bine, bine" însemna întotdeauna că era timpul să schimbăm subiectul.

— Deci ţi-ai adus caietul de desen.

— Da.

— O să-mi arăţi desenele tale?

— Nu. O să te desenez.

— Dar dacă eu nu vreau să fiu desenat?

— Cum aş putea să devin artist dacă nu pot exersa?

— Dar modelele artiştilor nu sunt plătite?

— Doar cele care arată bine.

— Deci eu nu arăt bine? Dante a zâmbit.

— Nu fi măgar.

Părea stânjenit. Dar nu la fel de stânjenit ca mine.

Simţeam cum mă înroşesc. Până şi tipii cu piele întunecată ca mine pot să roşească.

— Deci chiar o să te faci artist?

— Absolut, a spus el uitându-se drept spre mine. Nu mă crezi?

— Am nevoie de probe.

S-a aşezat pe scaunul meu balansoar. M-a studiat.

— încă mai pari bolnav.

— Mersi.

— Poate visele tale sunt de vină.

— Poate.

Nu voiam să vorbesc despre visele mele.

— Când eram copil, mă trezeam adesea dimineaţa gândindu-mă că lumea lua sfârşit. Mă ridicam din pat şi mă uitam în oglindă. Aveam ochii trişti.

— Vrei să spui ca ai mei.

— Da.

— Ochii mei sunt întotdeauna trişti.

— Lumea nu ia sfârşit, Ari.

— Nu fi măgar. Bineînţeles că nu ia sfârşit.

— Atunci, nu fi trist.

— Trist, trist, trist, am spus eu.

— Trist, trist, trist, a spus el.

Zâmbeam amândoi, încercând să ne înăbuşim râsul — dar pur şi simplu n-am reuşit. Eu eram fericit că venise. Boala mă făcuse să mă simt fragil, ca şi cum aş fi putut să mă sparg. Nu-mi plăcea să mă simt aşa. Râsul mă făcea să mă simt mai bine.

— Vreau să te desenez.

— Pot eu să te opresc?

— Tu eşti ăla care ai spus că ai nevoie de probe.

Mi-a aruncat cartea de poezie pe care o adusese.

— Citeşte-o. Tu citeşti. Eu desenez.

Apoi a devenit foarte tăcut. Ochii lui au început să cerceteze tot ce era în cameră: pe mine, patul, păturile, pernele, becul. Mă simţeam agitat, stingherit, inhibat şi inconfortabil. Iar faptul că ochii lui Dante erau aţintiţi asupra mea, ei bine, nu ştiam dacă asta îmi place sau nu. Ştiam doar că mă simţeam gol. Dar între Dante şi caietul lui de desen se întâmpla ceva care mă făcea să mă simt

invizibil. Iar asta m-a făcut să mă relaxez.

— Fă-mă să arăt bine, i-am spus.

— Citeşte, a spus el. Tu mulţumeşte-te să citeşti.

Nu a durat mult până să uit că Dante mă desena. Şi m-am mulţumit să citesc. Am citit şi am tot citit. Uneori aruncam o privire spre Dante, dar el era cufundat în lucrul lui. Eu reveneam la cartea de poezie. Am citit un vers pe care am încercat să-l înţeleg: „din ce nu putem cuprinde noi sunt făcute stelele". Erau cuvinte

foarte frumoase, dar eu nu ştiam ce înseamnă. Am adormit gândindu-mă la ce ar putea însemna versul.

Când m-am trezit, Dante plecase.

Nu lăsase niciuna dintre schiţele pe care mi le făcuse. Dar lăsase o schiţă a scaunului balansoar. Era perfectă. Un scaun balansoar pe fundalul pereţilor goi ai camerei mele. Surprinsese lumina după-amiezii care se revărsa în cameră, modul în care umbrele cădeau pe scaun şi îi dădeau adâncime, făcându-l să

arate ca şi cum ar fi fost mai mult decât un obiect neînsufleţit. Schiţa avea ceva trist şi solitar, iar eu m-am întrebat dacă ăsta era modul în care vedea el lumea sau ăsta era modul în care vedea lumea *mea.*

Am privit nemişcat schiţa o lungă vreme. Mă speria. Pentru că avea ceva adevărat.

M-am întrebat unde învăţase să deseneze. Dintr-o dată am devenit invidios pe Dante. Putea să înoate, putea să deseneze, putea să discute cu oamenii. Citea poezie şi se plăcea pe sine

însuşi. M-am întrebat cum era asta, să te placi pe tine însuţi cu adevărat. Şi m-am întrebat de ce unii oameni nu se plăceau pe ei înşişi, dar alţii îi plăceau. Poate că pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

M-am uitat la desen, apoi m-am uitat la scaun. Atunci am văzut biletul pe care mi-l lăsase.

Ari,

Sper să-ţi placă schiţa cu scaunul tău. îmi lipseşti la piscină. Salvamarii sunt nişte cretini.

Dante

După cină am luat telefonul şi l-am sunat.

— De ce ai plecat?

— Aveai nevoie de odihnă.

— îmi pare rău că am adormit.

Apoi niciunul dintre noi nu a mai spus nimic

— .Mi-a plăcut schiţa, am spus eu.

— De ce?

— Pentru că arată exact ca scaunul meu.

— Ăsta e singurul motiv?

— Are ceva, am spus.

— Ce?
— Emoţie.
— Spune-mi, a zis Dante.
— E tristă. E tristă şi singuratică.
— Ca tine, a spus el.
Detestam faptul că văzuse cum eram eu.
— Nu sunt trist tot timpul, i-am spus.
— Ştiu, a spus el.
— Vrei să mi le arăţi şi pe celelalte?
— Nu.
— De ce?
— Nu pot.
— De ce nu?

Din acelaşi motiv pentru care tu nu-mi poţi povesti despre visele tale

.5

Părea că gripa nu vrea să mă lase în pace.

în noaptea aceea visele au revenit. Fratele meu. Era de cealaltă parte a râului. El era în Juárez, iar eu în El Paso, şi ne puteam vedea. Eu am strigat „Bernardo, vino încoace!", iar el a scuturat din cap. Apoi m-am

gândit că nu a înţeles, aşa că am strigat în spaniolă. *„Vente pa'aca, Bernardo!"* Credeam că, dacă eu aş şti cuvintele potrivite sau dacă le-aş rosti în limba potrivită, atunci el ar traversa râul înot. Şi ar fi venit acasă. Dacă eu aş fi ştiut cuvintele potrivite. Apoi a apărut tatăl meu. El şi cu fratele meu se priveau fix unul pe celălalt, iar eu nu am mai suportat expresiile de pe feţele lor, pentru că acolo părea să fie durerea tuturor fiilor şi tuturor taţilor din lume. Şi durerea era atât de profundă, încât depăşise

cu mult lacrimile, astfel că feţele lor erau uscate. Apoi visul s-a schimbat şi fratele şi tatăl meu dispăruseră. Eu stăteam în acelaşi loc în care stătuse tatăl meu, de partea cu Juárez-ul, iar Dante stătea vizavi de mine. Era la bustul gol şi desculţ, iar eu am vrut să înot spre el, dar nu mă puteam mişca. Apoi el mi-a spus ceva în engleză, iar eu nu îl puteam înţelege. Şi eu i-am spus ceva în spaniolă, iar el nu mă putea înţelege.

Şi eram atât de singur.

Apoi nu mai era deloc lumină, iar Dante a dispărut în întuneric.

M-am trezit şi m-am simţit pierdut.

Nu ştiam unde sunt.

Febra revenise. Am crezut că, poate, nimic nu avea să mai fie la fel. Dar ştiam că e doar febră. Am adormit la loc. Vrăbiile cădeau din cer. Şi eu eram cel care le ucidea.

fi

Dante a venit la mine în vizită. Ştiam că eu nu sunt prea

amuzant. Ştia şi el asta. Dar nu părea să conteze.

— Vrei să vorbim?

— Nu, am spus eu.

— Vrei să plec?

— Nu, am spus eu.

Mi-a citit poezii. M-am gândit la vrăbiile care cădeau din cer. în timp ce ascultam vocea lui Dante, m-am întrebat cum ar vorbi fratele meu. M-am întrebat dacă el citise vreodată o poezie. Mintea mea era plină şi aglomerată — vrăbii care cădeau, fantoma fratelui meu, vocea lui Dante.

Dante a terminat de citit o poezie, apoi a început să caute o alta.

— Nu te temi că o să iei ce am eu? l-am întrebat.

— Nu.

— Nu te temi?

— Nu.

— Nu te temi de nimic.

— Mă tem de o grămadă de lucruri, Ari.

Aş fi putut să-l întreb *De ce anume? De ce te temi?* Nu cred că mi-ar fi spus.

7

Febra dispăruse.

Dar visele au rămas.

În ele era tatăl meu. Şi fratele meu. Şi Dante. În visele mele. Şi uneori şi maică-mea. O imagine îmi rămăsese fixată în minte. Eu aveam patru ani şi mergeam pe stradă, ţinându-l de mână pe fratele meu. M-am întrebat dacă era o amintire sau un vis. Sau o speranţă.

Stăteam întins şi mă gândeam la tot felul de lucruri. La toate problemele şi misterele obişnuite ale vieţii mele, care contau doar pentru mine. Nu că a mă gândi la tot felul de lucruri m-

ar fi făcut să mă simt mai bine. Hotărâsem că clasa a noua de la Liceul Austin la care mergeam avea să fie nasoală. Dante se dusese la Cathedral pentru că aveau echipă de înot. Maică-mea şi taică-meu voiseră să mă trimită şi pe mine acolo, dar eu refuzasem. Nu voiam să merg la o şcoală catolică pentru băieţi. Insistasem faţă de mine însumi şi faţă de părinţii mei că părinţii tuturor băieţilor de acolo erau bogaţi. Maică-mea susţinuse că băieţilor inteligenţi le erau oferite burse, iar eu am susţinut, la

rândul meu, că nu eram suficient de inteligent ca să primesc o bursă. Maică-mea a susţinut că îşi permiteau să mă trimită acolo. „îi urăsc pe băieţii ăia!" L-am implorat pe taică-meu să nu mă trimită acolo.

Lui Dante nu i-am spus nimic despre băieţii de la Cathedral. El nu trebuia să ştie.

M-am gândit la acuzaţiile maică-mii. „Nu ai niciun prieten."

M-am gândit la scaunul meu şi cum, de fapt, el era un portret al meu.

Eu eram un scaun. Mă simţeam mai trist ca niciodată.

Ştiam că nu mai eram un copil. Dar încă mă simţeam aşa. Oarecum. Dar existau şi alte lucruri pe care începeam să le simt. Lucruri bărbăteşti, bănuiesc. Singurătatea bărbătească era mult mai mare decât singurătatea băieţească. Şi nu mai voiam să fiu tratat ca un băiat. Nu voiam să trăiesc în lumea părinţilor mei, dar nici nu aveam o lume a mea. într-un mod ciudat, prietenia cu Dante mă făcuse să mă simt încă şi mai singur.

Poate că asta era din cauză că Dante părea să se integreze oriunde se ducea. Iar eu, eu simţisem dintotdeauna că locul meu nu era nicăieri. Nici măcar în propriul meu trup nu era locul meu — *mai ales* în propriul meu trup. Mă transformam în cineva pe care nu îl cunoşteam. Transformarea durea, dar eu nu ştiam de ce doare. Şi nimic din tot ce era legat de emoţiile mele nu avea vreun sens.

Când eram mai mic, mă gândeam că aş vrea să ţin un jurnal. îmi notam, cumva, tot felul

de lucruri într-un carnet mic de piele pe care îl cumpărasem, plin de pagini albe. Dar nu am fost niciodată disciplinat cu chestia asta. Jurnalul s-a transformat în ceva aleatoriu, cu gânduri aleatorii şi nimic mai mult.

Când eram în clasa a şasea, părinţii mi-au dat de ziua mea o mănuşă de baseball şi o maşină de scris. Eram într-o echipă de baseball, aşa că mănuşa avea sens. Dar o maşină de scris? Ce anume la mine îi făcuse să se gândească să-mi cumpere o maşină de scris? M-am prefăcut

că-mi plăcea. Dar nu ştiam să mă prefac prea bine.

Faptul că nu vorbeam despre tot felul de lucruri nu mă făcea neapărat un bun actor.

Chestia ciudată a fost că am învăţat să bat la maşină. în sfârşit, o aptitudine. Chestia cu baseballul nu a dus nicăieri. Eram suficient de bun ca să intru în echipă. Dar detestam baseballul. Făcusem asta pentru tatăl meu.

Nu ştiu de ce mă gândeam la toate aceste lucruri — poate doar pentru că asta făceam întotdeauna. Bănuiesc că în

creierul meu aveam o televiziune a mea personală. Puteam controla orice doream să urmăresc. Puteam schimba canalele oricând doream.

M-am gândit să-l sun pe Dante. Apoi m-am gândit că e mai bine să nu-l sun. Nu prea aveam chef să vorbesc cu nimeni. Pur şi simplu, aveam chef să vorbesc cu mine însumi.

Am început să mă gândesc la surorile mele mai mari şi la modul în care ele erau atât de apropiate una de cealaltă, dar atât de departe de mine. Ştiam că e ceva

legat de vârstă. Asta părea să conteze. Pentru ele. Şi pentru mine. Eu mă născusem „puţin cam târziu". Asta era expresia pe care o foloseau surorile mele. într-o zi vorbeau una cu cealaltă la masa din bucătărie, vorbeau despre mine şi asta fusese expresia pe care o folosiseră. Nu era prima oară când auzeam pe cineva spunând asta despre mine. Aşa că am hotărât să le cer socoteală surorilor mele, pentru că pur şi simplu nu-mi plăcea să fiu considerat astfel. Nu ştiu, pur şi simplu mi-a sărit ţandăra. M-am

uitat la sora mea, Cecilia, şi i-am spus: „Tu te-ai născut cam devreme." I-am zâmbit şi am scuturat din cap. „Nu ţi se pare trist? Nu ţi se pare futere de trist?"

Cealaltă soră a mea, Sylvia, m-a mustrat. „Nu suport cuvântul acela. Nu vorbi aşa. E mare lipsă de respect."

De parcă ele mă respectau pe mine. Da, sigur.

I-au spus mamei mele că foloseam cuvinte urâte. Maică-mea detesta „cuvintele urâte". Mi-a aruncat privirea aia a ei.

„Cuvântul cu «f» demonstrează o lipsă extremă de respect şi o lipsă extremă de imaginaţie. Şi nu-ţi da ochii peste cap."

Dar am păţit-o şi mai rău pentru că am refuzat să-mi cer scuze.

Partea bună a fost că surorile mele nu au mai folosit niciodată expresia „născut prea târziu". Cel puţin nu în faţa mea.

Bănuiesc că mă enervasem din cauză că nu puteam vorbi cu fratele meu. Şi mă enervasem din cauză că nu puteam vorbi cu adevărat nici cu surorile mele. Nu

că surorilor mele nu le-ar fi păsat de mine. Numai că în general mă tratau mai mult ca pe un fiu decât ca pe un frate. Eu nu aveam nevoie de trei mame. Aşa că, de fapt, eram singur. Iar faptul că eram singur mă făcea să vreau să vorbesc cu cineva de vârsta mea. Cineva care înţelegea că folosirea cuvântului cu „f" nu era o măsură a lipsei mele de imaginaţie. Uneori, folosirea acelui cuvânt mă făcea să mă simt liber.

A vorbi cu mine însumi în jurnal însemna a vorbi cu cineva de vârsta mea.

Uneori notam toate cuvintele urâte la care mă puteam gândi. Asta mă făcea să mă simt mai bine. Maică-mea avea regulile ei. Pentru taică-meu: interzis fumatul în casă. Iar pentru toată lumea: interzis înjuratul. Ei nu-i plăcea asta. Chiar şi atunci când tatăl meu rostea un şir de cuvinte interesante, ea îl privea şi îi spunea „Du-te afară, Jaime. Poate că o să găseşti un câine care apreciază genul ăsta de limbaj."

Maică-mea era bună la inimă. Dar şi foarte strictă. Cred că de asta a supravieţuit. Nu

aveam de gând să pornesc tot scandaul cu înjuratul cu maică-mea. Aşa că de obicei înjuram în minte.

Apoi mai era şi toată chestia asta cu numele meu. Angel Aristotel Mendoza. Detestam numele Angel şi nu am lăsat niciodată pe nimeni să-mi spună aşa. Fiecare tip pe care îl cunoşteam şi pe care îl chema Angel era un mare nenorocit. Şi nici Aristotel nu-mi plăcea. Şi, chiar dacă ştiam că fusesem botezat după bunicul, ştiam şi că moştenisem numele celui mai

renumit filosof din lume. Detestam asta. Toată lumea se aştepta la ceva din partea mea. Ceva ce eu pur şi simpu nu puteam să ofer.

Aşa că m-am rebotezat singur Ari.

Dacă schimbam o literă, numele meu devenea Air.

Mă gândeam că ar fi ceva extraordinar să fii aerul.

Puteam să fiu ceva şi să nu fiu nimic în acelaşi timp. Puteam

fi necesar şi de asemenea invizibil. Toţi ar fi avut nevoie de mine şi nimeni nu ar fi putut să mă vadă
.8

Maică-mea mi-a întrerupt gândurile — dacă astea se puteau numi gânduri.

— E Dante la telefon.

Am trecut pe lângă bucătărie şi am observat că maică-mea

făcea curat în toate dulăpioarele ei. Când venea vara, pentru mama însemna muncă. M-am aruncat pe canapeaua din sufragerie şi am luat telefonul.

— Salut, am spus.

— Salut, a spus el. Ce faci?

— Nimic. încă nu mă simt prea bine. Maică-mea mă duce în după-amiaza asta la doctor.

— Eu speram c-o să putem merge la înot.

— Căcat, am spus eu, nu pot. Ştii, pur şi simplu…

— Da, ştiu. Atunci, ce faci, pierzi vremea?

— Da.

— Citeşti ceva, Ari?

— Nu. Mă gândesc.

— La ce?

— La tot felul de lucruri.

— La tot felul de lucruri?

— Ştii, Dante, la tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

— Ştii, cum ar fi la faptul că surorile mele şi fratele meu sunt mult mai mari decât mine şi cum mă face asta să mă simt.

— Câţi ani au surorile şi fratele tău?

— Surorile mele sunt gemene. Nu sunt identice, dar seamănă. Au 27 de ani. Maică-mea le-a născut când avea 18 ani.

— Uau! a spus el. 27 de ani.

— Da, uau.

— Eu am 15 ani şi am trei nepoate şi patru nepoţi.

— Mi se pare foarte mişto, Ari.

— Crede-mă, Dante, nu e chiar aşa de mişto. Nici măcar nu-mi spun „Unchiul Ari".

— Şi frate-tău câţi ani are?

— El are 25 de ani.

— întotdeauna mi-am dorit un frate.

— Mda, mă rog, e ca şi cum n-aş avea frate.

— De ce?

— Noi nu vorbim despre el. E ca şi cum ar fi mort.

— De ce?

— E la închisoare, Dante.

Nu spusesem nimănui niciodată despre fratele meu. Nu spusesem niciodată un cuvânt despre el vreunei alte fiinţe umane. Mă simţeam prost pentru că vorbeam despre asta.

Dante n-a spus nimic.

— Vrei să nu vorbim despre asta? am spus eu.

— De ce?

— Mă face să mă simt prost.

— Ari, n-ai făcut nimic.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, bine, Dante?

— Bine. Dar ştii, Ari, ai o viaţă foarte interesantă.

— Nu neapărat, am spus eu.

— Ba da, chiar aşa, a spus el. Cel puţin ai fraţi. Eu nu am decât o mamă şi un tată.

— Dar veri?

— Nu le place de mine. Ei cred că eu sunt — mă rog, ei cred că eu sunt puţin altfel. Ei sunt mexicani adevăraţi, înţelegi. Iar eu sunt, mă rog, cum mi-ai spus tu?

— Un *pocho.*

— Exact asta sunt. Spaniola mea nu e prea bună.

— Ai putea învăţa, i-am spus.

— A învăţa spaniola la şcoală e altceva decât a o învăţa acasă sau pe stradă. Şi e foarte greu, pentru că majoritatea

verilor mei sunt din partea maică-mii — sunt foarte săraci. Maică-mea e cea mai mică şi s-a certat mult cu familia ei ca să meargă la şcoală. Tatăl ei nu credea că o fată ar trebui să meargă la facultate. Aşa că maică-mea a spus „Dă-o dracu', mă duc oricum".

— Nu mi-o pot imagina pe maică-ta spunând „Dă-o dracu'."

Mă rog, probabil că nu a spus asta — dar a găsit ea o

modalitate. Era foarte inteligentă, s-a întreţinut singură la facultate şi apoi a obţinut un fel de bursă ca să facă studii postuniversitare la Berkeley. Acolo l-a cunoscut pe taică-meu. Eu m-am

născut pe acolo pe undeva. Ei îşi aveau studiile lor. Maică-mea se făcea psiholog. Taică-meu se făcea profesor de engleză. Vreau să spun, părinţii lui taică-meu erau născuţi în Mexic. Stau într-o casă mică

din estul Los Angelesului, nu vorbesc engleză deloc şi au un mic restaurant. E ca şi cum maică-mea şi taică-meu au creat o întreagă lume nouă pentru ei înşişi. Eu locuiesc în lumea lor nouă. Dar ei înţeleg

vechea lume, lumea din care au venit — iar eu nu. Eu nu sunt la locul meu nicăieri. Asta e problema

— .Ba da, am spus eu, tu eşti la locul tău oriunde ai merge. Aşa eşti tu.

— Nu m-ai văzut niciodată lângă verii mei. Mă simt ca un ciudat. Ştiam cum e să te simţi aşa.

— Ştiu, i-am spus. Şi eu mă simt ca un ciudat.

— Mă rog, cel puţin tu eşti un mexican adevărat.
— Ce ştiu eu despre Mexic, Dante? Tăcerea de la telefon era stranie.
— Crezi că va fi întotdeauna aşa?
— Cum?
— Vreau să spun, când o să începem să simţim că lumea ne aparţine? Voiam să-i spun că lumea nu avea să ne aparţină niciodată.

Nu ştiu, i-am spus.

Mâine

.2

Am intrat în bucătărie şi m-am uitat la maică-mea cum face curat în dulăpioarele ei.

— Despre ce vorbeai cu Dante?

— Tot felul de chestii.

Voiam s-o întreb despre fratele meu. Dar ştiam că nu aveam s-o întreb.

— îmi povestea despre maică-sa şi taică-său, despre cum s-au întâlnit la studiile postuniversitare la Berkeley. El s-a născut acolo. Spunea că îşi amintea cum părinţii lui citeau cărţi şi studiau încontinuu.

Maică-mea a zâmbit.

— Ca şi mine şi tine, a spus ea.

— Nu îmi amintesc.

— Eu am absolvit facultatea în timp ce taică-tău era la război. Asta m-a ajutat să nu mă mai gândesc la unele lucruri. îmi făceam griji tot timpul. Maică-mea şi mătuşile mele m-au ajutat să am grijă de surorile tale şi de fratele tău, în timp ce eu mergeam la şcoală şi studiam. Iar când s-a întors taică-tău te-ai născut tu.

Maică-mea mi-a zâmbit şi şi-a trecut degetele prin păr.

— Taică-tău s-a angajat la poştă, iar eu am continuat să merg la şcoală. Te aveam pe tine şi aveam şcoala. Iar taică-tău era în siguranţă.

— A fost greu?

— Eram fericită. Iar tu ai fost un copil atât de cuminte. Aveam impresia că sunt în paradis. Am cumpărat casa asta. Avea nevoie de reparaţii, dar era a noastră. Iar eu făceam ceea ce-mi dorisem întotdeauna să fac.

— întotdeauna ai vrut să fii profesoară?

— întotdeauna. Când eram mică nu aveam nimic, dar maică-mea a înţeles cât de mult însemna şcoala pentru mine. A plâns când i-am spus că aveam să mă căsătoresc cu tatăl tău.

— Nu-i plăcea de el?

— Nu, nu era vorba de asta. Voia doar să continui să merg la şcoală. I-am promis că aşa o să fac. Mi-a luat ceva timp, dar mi-am ţinut promisiunea.

Era prima oară când o vedeam cu adevărat pe maică-

mea ca pe o persoană. O persoană care era mult mai mult decât doar mama mea. Era ciudat să mă gândesc la ea în modul ăsta. Voiam s-o întreb despre tatăl meu, dar nu ştiam cum.

— Era diferit? Când s-a întors de la război?

— Da.

— în ce mod?

— Undeva în interiorul lui există o rană, Ari.

— Dar ce este durerea asta? Ce e?

— Nu ştiu.

— Cum se poate să nu ştii, mamă?

— Pentru că e a lui. E doar a lui, Ari.

Am înţeles că ea, pur şi simplu, acceptase rana intimă a tatălui meu.

— Şi se va vindeca vreodată?

— Nu cred.

— Mamă? Pot să te întreb ceva?

— Poţi să mă întrebi orice.

— E greu să-l iubeşti?

— Nu.

Nici măcar nu a ezitat.

— Tu îl înţelegi?

— Nu întotdeauna. Dar, Ari, nu trebuie să-i înţeleg întotdeauna pe oamenii pe care-i iubesc.

— Păi, poate că eu da.

— E greu pentru tine, nu-i aşa?

— Nu îl cunosc, mamă.

— Ştiu că o să te enervezi pe mine pentru că îţi spun asta, Ari, dar totuşi o să o spun. Cred că într-o zi o *să înţelegi.*

— Da, am spus eu. într-o zi.

într-o zi, îl voi înţelege pe tatăl meu. într-o zi o să-mi spună cine e el. într-o zi. Uram expresia asta.
lfl
îmi plăcea când maică-mea îmi povestea cum vedea ea lucrurile. Părea să fie capabilă de aşa ceva. Nu că noi am fi vorbit foarte mult, dar uneori vorbeam şi era plăcut, aveam senzaţia că o cunosc. Şi nu mi se părea că aş cunoaşte foarte mulţi oameni. Când îmi vorbea era altfel decât atunci când era mamă. Când era mamă avea o grămadă de idei

despre cine ar trebui eu să fiu. Iar eu detestam asta, mă certam cu ea din cauza asta, nu doream aportul ei.

Nu credeam că e treaba mea să accept ce spunea toată lumea că sunt sau cine ar trebui să devin. *Poate dacă nu ai fi atât de tăcut, Ari... Poate dacă ai putea fi mai disciplinat...* Da, toţi aveau sugestii referitoare la care era problema cu mine şi ce ar fi trebuit eu să devin. Mai ales surorile mele mai mari.

Pentru că eu eram cel mai mic.

Pentru că eu eram surpriza.

Pentru că eu mă născusem prea târziu.

Pentru că fratele meu mai mare era la închisoare şi poate că maică-mea şi taică- meu se considerau vinovaţi. Măcar dacă ar fi spus ceva, dacă ar fi făcut ceva. Nu aveau să comită acea greşeală din nou. Aşa că eu mă blocasem în vinovăţia familiei — o vinovăţie despre care nici măcar maică-mea nu vorbea. Uneori, ea îl pomenea pe frate- meu în treacăt. Dar nu îi rostea niciodată numele.

Aşa că acum eu eram singurul fiu. Şi simţeam povara unui fiu dintr-o familie mexicană. Chiar dacă nu voiam asta. Dar aşa stăteau lucrurile.

Mă înfuria faptul că aveam sentimentul că îmi trădasem familia atunci când îi vorbisem lui Dante despre fratele meu. Nu era o senzaţie plăcută. în casa noastră existau atât de mult fantome — fantoma fratelui meu, fantomele războiului tatei, fantomele vocilor surorilor mele. Iar eu mă gândeam că poate în interiorul meu existau fantome cu

care nici măcar nu mă întâlnisem încă. Ele existau acolo. Stăteau în aşteptare.

Am luat vechiul meu jurnal şi i-am răsfoit paginile. Am găsit o însemnare pe care o scrisesem la o săptămână după ce împlinisem 15 ani.

Nu mi-a plăcut să am 15 ani.

Nu mi-a plăcut să am 14 ani

Nu mi-a plăcut să am 13 ani

Nu mi-a plăcut să am 12 ani

Nu mi-a plăcut să am 11 ani

La zece era bine. Mi-a plăcut să am zece ani. Nu ştiu de ce, dar

când am fost în clasa a cincea a fost un an foarte bun. Clasa a cincea a fost foarte bună. Doamna Pedregon era o profesoară excelentă și, din cine știe ce motiv, părea că toată lumea mă place. Un an bun. Un an excelent. Clasa a cincea. Dar acum, la 15 ani, ei bine, lucrurile sunt puțin încurcate. Vocea mea se comportă ciudat și mă tot izbesc de lucruri. Maică-mea spune că reflexele mele încearcă să țină pasul cu faptul că mă dezvolt atât de repede.

Mie nu prea-mi pasă de chestia asta cu creșterea.

Trupul meu face unele lucruri pe care nu le pot controla şi, pur şi simplu, nu-mi place asta.

Dintr-odată, am păr peste tot. Păr sub braţe, păr pe picioare şi păr în jurul — mă rog — păr între picioare. Bun, asta nu-mi place. îmi creşte păr până şi pe degetele de la picioare. Ce-i cu chestia asta?

Iar picioarele mele devin tot mai mari. Ce-i cu picioarele ăstea mari? Când aveam zece ani eram destul de mic şi nu-mi făceam griji pentru păr. Singurul lucru pentru care îmi făceam griji era

să vorbesc engleza perfect. în anul acela — când aveam zece ani — m-am hotărât că nu aveam să vorbesc ca orice mexican. Aveam să fiu un american. Iar când vorbeam, aveam să vorbesc ca un american.

Deci, ce importanţă are că nu arăt exact ca un american?

Şi, de fapt, cum anume arată un american?

Un american are mâini şi picioare mari şi păr în jurul — mă rog, păr între picioare?

Mă simţeam stânjenit ca naiba în timp ce îmi citeam propriile cuvinte. Ce *pendejo*[8]

eram. Probabil că eram cel mai mare ratat din lume dacă puteam să scriu despre păr şi tot felul de chestii despre trupul meu. Nu e de mirare că am încetat să mai ţin jurnalul. Era ca şi cum mi-aş fi consemnat propria stupiditate. De ce să fac asta? De ce să vreau să-mi amintesc mie însumi ce bou eram?

Nu ştiu de ce n-am aruncat jurnalul în celălalt colţ al camerei. Am continuat să-l răsfoiesc la întâmplare. Apoi am găsit o secţiune despre fratele meu.

în casa noastră nu există nicio fotografie cu fratele meu.

Există fotografii cu cele două surori mai mari ale mele, în ziua nunții lor. Există fotografii cu mama mea, îmbrăcată în rochia de la prima ei comuniune. Există fotografii cu tatăl meu, în timp ce era în Vietnam. Există fotografii cu mine copil, în prima zi de școală, ținând împreună cu colegii mei de echipă de la liga de copii un trofeu pentru locul unu.

Există fotografii cu cele trei nepoate și cei patru nepoți ai mei

Există fotografii cu bunicii mei, care au murit toți

în toată casa există fotografii

Dar nu există nicio fotografie cu fratele meu.

Pentru că el e la închisoare.

Nimeni din casa mea nu vorbește despre el.

E ca și cum ar fi mort.

E mai rău decât dacă ar fi mort. Cel puțin despre morți se vorbește și ajungi să afli unele povești despre ei. Oamenii

zâmbesc atunci când spun poveştile ăstea. Sau chiar râd. Până şi despre câinele pe care îl aveam noi se vorbea.

Până şi Charlie, câinele mort, are parte de o poveste.

Fratele meu nu are parte de nicio poveste.

El a fost şters din istoria familiei. Asta nu mi se pare corect. Fratele meu e mai mult decât un cuvânt scris pe o tablă neagră. Vreau să spun că trebuie să scriu un eseu despre Alexander Hamilton şi ştiu chiar şi cum arăta.

Aş prefera să scriu un eseu despre fratele meu.
Nu cred că la şcoală ar exista cineva interesat să citească eseul ăla.

M-am întrebat dacă o să am vreodată curajul de a-i întreba pe părinţii mei despre fratele meu. Odată le-am întrebat pe surorile mele mai mari. Cecilia şi Sylvia mi-au aruncat amândouă câte o privire. „Nu mai pomeni niciodată despre el."

îmi amintesc că mă gândisem că, dacă ar fi avut un pistol, m-ar fi împuşcat.

M-am surprins de nenumărate ori şoptind „fratele meu este la închisoare, fratele meu este la închisoare, fratele meu este la închisoare". Voiam să simt acele cuvinte în gură, în timp ce le rosteam cu voce tare. Cuvintele puteau să fie ca mâncarea — îţi lăsau o senzaţie în gură. Aveau un anume gust. „Fratele meu este la închisoare." Cuvintele astea aveau un gust amar.

Dar partea cea mai rea era că acele cuvinte trăiau în interiorul meu. Şi se scurgeau din

mine. Cuvintele nu erau ceva ce să poţi controla. Nu întotdeauna.

Nu ştiam ce se întâmpla cu mine. Totul era haotic, iar mie îmi era frică. Mă simţeam precum camera lui Dante înainte ca el să pună totul în ordine. Ordine. De asta aveam nevoie. Aşa că mi-am scos jurnalul şi am început să scriu:

Acestea sunt lucrurile care se întâmplă în viaţa mea (într-o ordine aleatorie):

—Am luat gripă, mă simt groaznic şi, de asemenea, mă simt groaznic în sinea mea.

— întotdeauna m-am simțit groaznic în sinea mea. Motivele acestui lucru se schimbă mereu.

— I-am spus tatălui meu că am tot timpul coșmaruri. Și era adevărat. Nu am mai spus asta nimănui până acum. Nici măcar mie însumi. Am știut că asta e adevărat abia când am spus-o.

—Am urât-o pe maică-mea pentru câteva clipe, pentru că mi-a spus că nu am niciun prieten.

— Vreau să aflu mai multe despre fratele meu. Dacă aș ști

mai multe despre el, oare l- aş urî?

— Tatăl meu m-a ţinut în braţe când am avut febră, iar eu aş fi vrut să mă ţină în braţe pentru totdeauna.

— Problema nu e că nu-i iubesc pe maică-mea şi pe taică-meu. Problema e că nu ştiu cum să-i iubesc.

— Dante e primul prieten pe care l-am avut vreodată. Asta mă sperie.

— Cred că, dacă m-ar cunoaşte cu adevărat, lui Dante nu i-ar plăcea de mine.

- Cretin — din lb. spaniolă

.11

A trebuit să aşteptăm peste două ore la cabinetul doctorului. Dar maică-mea şi cu mine veniserăm pregătiţi. Eu mi-am adus cartea de poezii pe care mi-o adusese Dante, cartea de poezii a lui William Carlos Williams — iar mama şi-a adus un roman pe care îl citea ea, *Binecuvântează-mâ, Ultima.*

Eu stăteam vizavi de ea, în camera de aşteptare, şi ştiam că

din când în când ea mă studia. îi simţeam ochii asupra mea.

— Nu ştiam că-ţi place poezia.

— E cartea lui Dante. Taică-său are cărţi de poezii peste tot în casă.

— Ceea ce face tatăl lui e un lucru minunat.

— Vrei să spui că e profesor universitar?

— Da. Atât de minunat.

— Bănuiesc că da, am spus eu.

— Când mergeam eu la universitate nu aveam niciun

profesor mexicano-american. Nici măcar unul.

Pe faţa ei a apărut o expresie aproape de furie.

Ştiam atât de puţine despre ea. Despre situaţiile prin care trecuse — despre ce însemna să fii ea. Nu mă interesase niciodată, nu cu adevărat. începea să mă intereseze, începeam să-mi pun întrebări. începeam să-mi pun întrebări despre toate.

— îţi place poezia, Ari?

— Da, bănuiesc că da.

— Poate o să te faci scriitor, a spus ea. Poet.

Spus de ea, părea un lucru absolut minunat. Prea minunat pentru mine.

12

Nu aveam nimic. Asta a spus doctorul. îmi reveneam în mod normal după o gripă gravă. O după-amiază irosită. Numai că văzusem cum pe faţa maică-mii apare pentru o clipă furia. Asta era ceva la care trebuia să mă gândesc.

Tocmai când devenea mai puţin misterioasă, redevenea un mister.

în sfârşit, puteam să ies din casă.

M-am întâlnit cu Dante la piscină, dar oboseam uşor. Mai mult mă uitam la Dante cum înoată.

Părea că avea să plouă. Ploile veneau întotdeauna în perioada asta a anului. Am auzit un tunet în depărtare. în timp ce mergeam spre casa lui Dante, a început să plouă. Apoi a început să toarne.

M-am uitat la Dante.

— Dacă tu nu fugi, nu fug nici eu.

— Nu fug.

Aşa că am mers prin ploaie. Eu voiam să merg mai repede, dar în loc de asta am încetinit. M-am uitat la Dante.

— Rezişti?

El a zâmbit.

Ne-am îndreptat spre casa lui, încet-încet. Prin ploaie. Uzi leoarcă.

Când am ajuns la el, taică-său ne-a pus să ne luăm haine uscate şi ne-a ţinut o predică.

— Despre Dante ştiam deja că n-are un gram de simţ al

realităţii. Dar credeam că măcar tu, Ari, eşti puţin mai responsabil.

Dante nu s-a putut abţine să-l întrerupă.

— Nicio şansă, Tată.

— Tocmai a scăpat de gripă, Dante.

— Acum sunt bine, am spus eu. îmi place ploaia.

Am coborât privirea în podea şi am continuat:

— îmi pare rău.

El mi-a prins bărbia cu mâna şi mi-a ridicat-o. S-a uitat la mine.

— Băieţi de vară, a spus el.

Mi-a plăcut modul în care s-a uitat la mine. Mi s-a părut cel mai bun om din lume. Poate că toţi erau buni. Poate până şi tatăl meu. Dar domnul Quintana era curajos. Nu-i păsa dacă lumea întreagă ştia că el e bun. Dante era exact la fel. L-am întrebat pe Dante dacă taică-său se înfuria vreodată.

— Nu se înfurie prea des. Aproape deloc. Dar atunci când face asta încerc să mă feresc din calea lui.

— De ce se înfurie?

— Odată i-am aruncat toate hârtiile.
— Câţi ani aveai?
— Doisprezece.
— Deci l-ai înfuriat intenţionat.
— Ceva de genul ăsta.
Din senin am început să tuşesc. Ne-am uitat unul la celălalt, panicaţi.
— Ceai fierbinte, a spus Dante. Am dat din cap. Excelentă idee.
Am băut ceai, uitându-ne la ploaia care cădea pe verandă. Cerul era aproape negru, iar apoi a început să cadă grindină. Era

atât de minunat şi de înfricoşător. Mă gândeam la ştiinţa furtunilor şi la faptul că uneori o furtună voia să zdrobească lumea, iar lumea refuza să se lase zdrobită. Priveam fix grindina, când Dante m-a bătut pe umăr.

— Trebuie să vorbim ceva.

— Să vorbim?

— Să avem o discuţie.

— Discutăm în fiecare zi.

— Da, dar... vreau să zic o discuţie.

— Despre ce?

— Ştii, despre cum suntem noi. Şi părinţii noştri. Chestii de-astea.
— Ţi-a mai spus cineva că nu eşti normal?
— Ar trebui să-mi doresc asta?
— Nu eşti. Nu eşti normal. Am scuturat din cap.
— Tu de unde vii?
— într-o noapte, părinţii mei au făcut sex.
Aproape că mi-i puteam imagina pe părinţii lui făcând sex — ceea ce era puţin ciudat.
— De unde ştii că era noapte?
— Ai dreptate.

Am izbucnit amândoi în râs.
— Bine, a spus el. E ceva serios.
— E un fel de joc?
— Da.
— Mă bag.
— Care e culoarea ta preferată?
— Albastru.
— Roşu. Maşina preferată?
— Nu-mi plac maşinile.
— Nici mie. Cântecul preferat?
— Nu am. Tu?
— The Long and Winding Road.

— The Long and Winding Road?
— Beatles, Ari.
— Nu-l ştiu.
— Un cântec excelent, Ari.
— Un joc plictisitor, Dante. Ne intervievăm reciproc?
— Ceva de genul ăsta.
— Şi eu ce post solicit?
— Cel mai bun prieten.
— Credeam că sunt deja pe postul ăsta.
— Nu fi sigur, nemernic arogant ce eşti.

A întins mâna şi m-a lovit. Nu tare. Dar nici încet. Asta m-a făcut să râd.

— Frumos vorbeşti.

— Nu-ţi vine uneori să te ridici în picioare şi să strigi toate cuvintele urâte pe care le- ai învăţat?

— în fiecare zi.

— în fiecare zi? Eşti mai rău decât mine. S-a uitat la grindină.

— E ca o ninsoare enervată, a spus el. Asta m-a făcut să râd. Dante a scuturat din cap.

— Suntem prea drăguţi, ştiai asta?

— Ce vrei să spui?
— Părinţii noştri au făcut din noi nişte băieţi drăguţi. Urăsc asta.
— Eu nu cred că sunt chiar aşa de drăguţ.
— Eşti într-o bandă de cartier?
— Nu.
— Iei droguri?
— Nu.
— Bei?
— Aş vrea eu.
— Şi eu. Dar nu asta a fost întrebarea.
— Nu, nu beau.
— Faci sex?

— Sex?

— Sex, Ari.

— Nu, n-am făcut sex niciodată, Dante. Dar aş vrea să fac.

— Şi eu, a spus el. înţelegi ce vreau să spun? Suntem drăguţi.

— Drăguţi, am spus eu. Căcat.

— Căcat, a spus şi el.

Apoi am izbucnit amândoi în râs.

Dante mi-a aruncat întrebări toată după-amiaza. Eu îi răspundeam. Când grindina şi

ploaia au încetat, ziua fierbinte devenise dintr-odată rece. Lumea întreagă părea tăcută şi liniştită, iar eu aş fi vrut să fiu lumea şi să mă simt aşa.

Dante s-a ridicat de pe una din treptele verandei şi s-a dus pe trotuar. A ridicat braţele spre cer.

— Totul e atât de al naibii de minunat, a spus el. Apoi s-a întors.

— Hai să ne plimbăm.

— Tenişii noştri, am spus eu.

— Tata i-a pus în uscător. Ce contează?

— Da, ce contează?

Ştiam că mai făcusem asta, să merg desculţ pe un trotuar ud, ştiam că simţisem briza pe faţă. Dar nu mă simţeam ca şi cum aş mai fi făcut asta înainte. Mă simţeam de parcă era prima oară când se întâmpla.

Dante spunea ceva, dar eu nu prea ascultam. Priveam fix spre cer, spre norii întunecaţi, şi ascultam tunetul îndepărtat.

M-am uitat la Dante, al cărui păr lung şi negru era suflat de briză.

— Plecăm pentru un an, a spus el.

Am devenit brusc trist. Nu, nu neapărat trist. Mă simţeam ca şi cum cineva îmi dăduse un pumn.

— Plecaţi?

— Mda.

— De ce? Vreau să spun, când?

— Taică-meu o să predea temporar, pentru un an, la Universitatea din Chicago. Cred că sunt interesaţi să-l angajeze.

— Asta e excelent, am spus eu.

— Da, a spus el.

Fusesem fericit şi apoi, dintr-odată, eram trist. Nici nu puteam suporta cât de trist eram. Nu m-am uitat la el. Am făcut doar din cap spre cer.

— Asta e excelent. Şi când plecaţi?

— La sfârşitul lui august. Şase săptămâni. Am zâmbit.

— Asta e excelent.

— Spui întruna *asta e excelent*

— Păi este.

— Da, este.

— Nu eşti trist că plec?

— De ce să fiu trist?

El a zâmbit şi apoi, nu ştiu, pe faţa lui a apărut o expresie. Era foarte greu să-ţi dai seama la ce se gândea sau ce simţea, ceea ce era ciudat, pentru că faţa lui Dante era ca o carte deschisă pe care întreaga lume putea s-o citească.

— Uite, a spus el.

A arătat spre o pasăre din mijlocul străzii, care încerca să zboare. îmi dădeam seama că are o aripă ruptă.

— O să moară, a spus el.

— Putem s-o salvăm.

Dante s-a dus în mijlocul străzii şi a încercat să ridice pasărea. Mă uitam la el cum ridică pasărea speriată. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte ca maşina să dea colţul. *Dante! Dante!* Ştiam că ţipetele vin din interiorul meu. *Dante!*

îmi amintesc că era ca un vis. Totul. Era doar un alt coşmar. Mă gândeam întruna că lumea ia sfârşit. Mă gândeam la vrăbii care cad din cer.

Dante

!Sfârşitul verii

îți amintești vara ploilor...

Trebuie să laşi să cadă toate lucrurile ce-şi doresc căderea.
— Karen Fise

r1

îmi amintesc maşina care dădea colţul şi pe Dante stând în mijlocul străzii, ţinând o pasăre cu o aripă ruptă în mână. îmi amintesc străzile alunecoase de după furtuna cu grindină. îmi amintesc cum i-am strigat numele. *Dante!*

M-am trezit în camera de spital.

Aveam ambele picioare puse în ghips.

La fel şi braţul stâng. Totul părea foarte departe şi mă durea întreg trupul. Mă gândeam încontinuu *ce s-a întâmplat?* Aveam o durere de cap surdă. *Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?* Până şi degetele mă dureau. Jur că mă dureau. Mă simţeam ca o minge de fotbal după un meci. Căcat! Trebuie să fi gemut sau ceva, pentru că dintr- odată maică-mea şi taică-meu au

apărut lângă patul meu. Maică-mea plângea.

— Nu plânge, am spus eu.

Aveam gâtul foarte uscat şi vocea nu semăna cu a mea. Semăna cu a altcuiva.

Maică-mea şi-a muşcat buzele, a întins mâna şi mi-a pieptănat părul cu degetele.

M-am uitat la ea.

— Nu mai plânge, bine?

— Mă temeam că n-o să te mai trezeşti.

A continuat să suspine, lipită de umărul lui taică-meu.

O parte din mine începea să înregistreze totul. O altă parte din mine voia doar să fie altundeva. Poate că nimic din toate acestea nu se întâmpla. Dar se întâmpla. Cu adevărat. Şi nu părea real. în afara faptului că aveam dureri serioase. Asta chiar *era* real. Era cel mai real lucru pe care-l cunoscusem vreodată.

— Mă doare, am spus.

Atunci, maică-mea şi-a oprit lacrimile şi a redevenit ea însăşi. Eram bucuros. Nu suportam să o văd slabă, plângând şi prăbuşindu-se. Mă întrebam dacă

aşa se simţise şi atunci când fratele meu fusese dus la închisoare. A apăsat pe un buton de pe perfuzia mea — apoi mi l-a pus în mână.

— Dacă te doare foarte tare, apasă pe ăsta la fiecare 15 minute.

— Ce e?

— Morfină.

— în sfârşit, ajung şi eu să iau droguri.

Ea mi-a ignorat gluma.

— Chem asistenta.

Maică-mea se punea întotdeauna în mişcare. îmi

plăcea asta la ea. Am privit în jur şi m-am întrebat de ce mă trezisem. Mă gândeam încontinuu că, dacă aş putea adormi la loc, atunci nu m-ar mai durea. Preferam coşmarurile durerii. M-am uitat la taică-meu.

— E în regulă, am spus. Totul e în regulă. Nu credeam cu adevărat ce spuneam. Taică-meu avea un zâmbet serios.

— Ari, Ari, a spus el. Eşti cel mai curajos băiat din lume.

— Nu sunt.

— Ba da.

— Eu sunt tipul care se teme de propriile lui vise, tată. îţi mai aminteşti? îmi plăcea enorm zâmbetul lui. De ce nu putea să zâmbească tot timpul?

Voiam să-l întreb ce se întâmplase. Dar mi-era teamă. Nu ştiu... Aveam gâtul uscat şi, pur şi simplu, nu puteam vorbi, apoi am început să-mi amintesc. Imaginea lui Dante ţinând o pasăre rănită în mână mi-a fulgerat prin cap. Nu-mi puteam trage răsuflarea şi mi-era frică, m-am gândit că poate Dante era mort, apoi mai exista toată panica asta care trăia în

mine. Simţeam că se întâmplă ceva groaznic în inima mea.

— Dante? i-am auzit numele în gura mea. Asistenta era lângă mine. Avea o voce plăcută.

— O să-ţi iau tensiunea, a spus ea.

Am rămas nemişcat, lăsând-o să facă ce voia. Nu-mi păsa. Ea a zâmbit.

— Cum mai e durerea?

— E foarte bine, am şoptit eu.

Ea a râs.

— Ne-ai speriat rău, tinere.

— îmi place să sperii oamenii, am şoptit eu. Maică-mea a scuturat din cap.
— îmi place morfina, am spus eu. Am închis ochii.
— Dante.
— E bine, a spus maică-mea.
Am deschis ochii.
Am auzit vocea tatălui meu.
— E speriat. E foarte speriat.
— Dar e bine?
— Da. E bine. Aştepta să te trezeşti.
Maică-mea şi taică-meu s-au uitat unul la celălalt. Am auzit vocea lui maică-mea.

— E aici.
Dante era viu. Am simţit că respir.
— Ce s-a întâmplat cu pasărea pe care o ţinea? Taică-meu a întins mâna şi mi-a strâns-o pe a mea.
— Băieţi nebuni, a şoptit el. Băieţi nebuni, nebuni... L-am privit cum iese din cameră. Maică-mea continua să mă privească fix.
— Unde s-a dus tata?
— S-a dus să-l aducă pe Dante. Nu a plecat. A stat aici ultimele 36 de ore — aştepta ca tu să...

— 36 de ore?
— Ai fost operat.
— Operat?
— Au trebuit să-ţi repare oasele.
— Bine.
— O să-ţi rămână cicatrice.
— Bine.
— Ai fost treaz puţin după operaţie.
— Nu-mi amintesc.
— Aveai dureri. Ţi-au dat ceva. Apoi ţi-ai pierdut iar cunoştinţa.
— Nu-mi amintesc.
— Doctorul a zis că probabil n-o să-ţi aminteşti.

— Am spus ceva?

— Gemeai doar. îl chemai pe Dante. El n-a vrut să plece. E un tânăr foarte încăpăţânat.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Da, mă rog, el câştigă toate disputele noastre. Ca şi cele pe care le am cu tine.

— Te iubesc, a şoptit ea. Ştii cât de mult te iubesc?

Era plăcut modul în care spusese asta. Nu-mi mai spusese asta de foarte mult timp.

— Eu te iubesc şi mai mult. Când eram mic obişnuiam să-i spun asta.

Am crezut că avea să plângă iar. Dar nu a plâns. Mă rog, existau lacrimi, dar nu plâns propriu-zis. Mi-a întins un pahar cu apă, din care am băut puţin cu un pai.

— Maşina ţi-a trecut peste picioare, a spus ea.

— N-a fost vina şoferului, am spus eu. Ea a dat din cap.

— Ai avut un chirurg foarte, foarte bun. Toate rupturile sunt sub genunchi. Doamne...

S-a oprit.

— Credeau că s-ar putea să-ţi pierzi picioarele. S-a oprit şi şi-a şters lacrimile de pe faţă.
— Nu te mai las să ieşi din casă niciodată, niciodată.
— Fascisto, am şoptit eu.
Ea m-a sărutat.
— Copil bun şi frumos.
— Nu sunt aşa de bun, mamă.
— Nu te certa cu mine.
— Bine, am spus eu. Sunt bun.
A început să plângă iar.
— E în regulă, am spus eu. Totul e în regulă. Dante şi taică-meu au intrat în cameră.

Ne-am privit unul pe celălalt şi am zâmbit. El avea nişte copci deasupra ochiului stâng, iar partea stângă a feţei lui era toată julită. Avea amândoi ochii învineţiţi şi braţul lui drept era pus în ghips.

— Salut, a spus el.

— Salut, am spus eu.

— Ne potrivim cumva, a spus el.

— Te-am bătut, am şoptit eu.

— în sfârşit, câştigi şi tu o dispută.

— Da, în sfârşit, am spus. Arăţi ca dracu'. Stătea aproape de mine.

— Şi tu la fel.

Ne-am privit unul pe celălalt.

— Pari obosit după voce, a spus el.

— Da.

— Mă bucur că te-ai trezit.

— Da, m-am trezit. Dar mă doare mai puţin când dorm.

— Mi-ai salvat viaţa, Ari.

— Eroul lui Dante. Exact ce mi-am dorit întotdeauna să fiu.

— Nu face asta, Ari. Nu face mişto. Era să mori.

— N-am făcut-o intenţionat.

A început să plângă. Dante şi lacrimile lui. Dante şi lacrimile lui.

— M-ai împins. M-ai împins şi mi-ai salvat viaţa.

— Se pare că te-am împins şi i-am tras o mamă de bătaie feţei tale.

— Acum am caracter, a spus el.

— Pasărea aia afurisită, am spus. Putem da toată vina pe pasăre. Toată povestea.

— Am terminat-o cu păsările.

— Nu e adevărat.

Dante a început să plângă din nou.

— Termină, am spus. Maică-mea plânge, acum şi tu plângi — până şi taică-meu arată de parcă ar vrea să plângă. Reguli. Eu am reguli. Fără plâns.

— Bine, a spus el. Gata cu plânsul. Băieţii nu plâng.

— Băieţii nu plâng, am spus. Lacrimile mă obosesc foarte tare.

Dante a râs. Apoi a devenit foarte serios.

— Ai plonjat de parcă erai într-o piscină.

— Nu trebuie să vorbim despre asta.

El a continuat să vorbească.

— Ai plonjat spre mine, ştii, ca un fel de fotbalist care se aruncă spre tipul cu mingea, şi m-ai împins la o parte. Totul s-a întâmplat atât de repede şi totuşi, nu ştiu, ai ştiut pur şi simplu ce să faci. Numai că ai fi putut să mori.

M-am uitat cum lacrimile i se desprindeau de faţă.

— Şi asta doar pentru că eu sunt un idiot şi stau în mijlocul drumului, încercând să salvez o pasăre stupidă.

— Iar încâlci regula împotriva plânsului, i-am spus. Iar păsările nu sunt stupide.

— Era să mori din cauza mea.

— Tu n-ai făcut nimic. Pur şi simplu, ai fost tu însuţi.

— Gata cu păsările pentru mine.

— Mie îmi plac păsările, am spus eu.

— Eu am renunţat la ele. Tu mi-ai salvat viaţa.

— Ţi-am spus. N-am făcut-o intenţionat.

Asta i-a făcut pe toţi să râdă. Dumnezeule, ce obosit eram. Mă durea atât de tare şi îmi aminteam cum Dante îmi strânsese mâna, spunându-mi de nenumărate ori „îmi pare rău îmi pare rău Ari Ari Ari iartă-mă iartă-mă."

Bănuiesc că efectele operaţiei şi morfinei mă făceau să mă simt puţin luat.

îmi amintesc că fredonam. „La Bamba." Ştiam că Dante, taică-meu şi maică-mea erau încă în cameră, dar nu puteam sta treaz.

îmi amintesc că Dante îmi strângea mîna. Şi-mi amintesc că mă gândeam *Să te iert? Pentru ce, Dante? Ce e de iertat?*

Nu ştiu de ce, dar în visele mele era ploaie.

Iar eu mă temeam

.2

Nu ştiu cât timp am stat în spital. Câteva zile. Patru zile. Poate cinci. La naiba, nu ştiu. Mi se părea o eternitate.

Mi se fac analize. Aşa se face la spital. Verificau să vadă dacă nu cumva am traumatisme interne. Mai ales traumatisme

cerebrale. Aveam un neurolog care venea să mă vadă. Nu-mi plăcea de el. Era brunet şi avea ochi de un verde foarte închis, cărora nu le plăcea să privească oamenii. Nu părea să-i pese. Sau nu-i păsa, sau îi păsa prea mult. Dar chestia e că nu se descurca foarte bine cu oamenii. Nu prea vorbea cu mine. Lua multe notiţe.

Am aflat că asistentelor le plăcea să pălăvrăgească şi încă şi mai mult să îţi ia semnele vitale. Cu asta se ocupau ele. îţi dădeau o pastilă să te ajute să dormi, apoi te trezeau toată noaptea.

Căcat. Eu voiam să dorm. Voiam să dorm şi să mă trezesc doar ca să văd că ghipsurile mele dispăruseră. Asta i-am spus unei asistente.

— Nu puteţi să mă adormiţi şi să mă treziţi după ce îmi scot ghipsurile?

— Băiat prostuţ, a spus asistenta.

Da. Băiat prostuţ.

Dar îmi amintesc un lucru: camera mea era plină de flori. Flori de la toate prietenele de la biserică ale maică-mii. Flori de la părinţii lui Dante. Flori de la

surorile mele. Flori de la vecini. Flori din grădina maică-mii. Flori. Căcat. Până atunci nu avusesem niciodată o opinie despre flori. Am hotărât că nu-mi plăceau.

într-un fel, îmi plăcea de chirurgul meu. îl interesau foarte mult traumatismele sportive. Era oarecum tânăr şi îmi dădeam seama că era sportiv, ştii cum sunt albii ăia cu mâini mari şi degete lungi. Mă gândeam la asta. Avea degete de pianist. Dar eu nu ştiam nimic despre mâinile pianiştilor sau ale chirurgilor. îmi amintesc că i-am visat mâinile. în

vis, vindeca pasărea lui Dante şi o elibera spre cerul verii. Era un vis frumos. Nu aveam prea des aşa ceva.

Doctorul Charles. Aşa îl chema. Ştia ce face. Un om bun. Da, aşa mi se părea. îmi răspundea la toate întrebările. Şi eu aveam o grămadă.

— Am şuruburi în picior?

— Da.

— Permanente?

— Da.

— Şi nu va trebui să mă mai deschizi încă o dată?

— Sper că nu.

— Eşti foarte vorbăreţ, nu-i aşa, doctore? A râs.

— Şi tu eşti un dur, nu-i aşa?

— Nu cred că sunt chiar aşa de dur.

— Ei bine, eu cred că eşti dur. Cred că eşti dur ca naiba.

— Da?

— Mai ştiu şi eu câte ceva.

— Serios?

— Da. Serios, Aristotel. Pot să-ţi spun ceva?

— Zi-mi Ari.

— Ari.

A zâmbit.

— Sunt surprins cât de bine ai rezistat la operaţie. Şi sunt surprins cât de bine te descurci acum. E într-adevăr uimitor.

— E vorba de noroc şi gene bune, am spus eu. Genele le am de la maică-mea şi taică-meu. Iar norocul, mă rog, nu ştiu de unde a venit. De la Dumnezeu, poate.

— Eşti religios?

— Nu neapărat. Maică-mea e.

— Mda, mă rog, în general mamele şi Dumnezeu se înţeleg destul de bine.

— Bănuiesc că da, am spus. Când o să încetez să mă mai simt ca dracu'?

— Imediat.

— Imediat? O să mă doară şi o să mă mănânce timp de opt săptămâni?

— O să fie din ce în ce mai bine.

— Sigur. Şi cum se face că, deşi picioarele mele au fost rupte *sub* genunchi, ghipsurile mele sunt *deasupra* genunchiului?

— Vreau doar să te ţin nemişcat timp de două-trei săptămâni. Nu vreau să te îndoi.

Ai putea să te răneşti iar. Durii se forţează. După câteva săptămâni, o să-ţi schimb ghipsurile. Atunci vei putea să îndoi picioarele.

— Căcat!

— Căcat?

— Câteva săptămâni?

— încercăm trei săptămâni.

— Trei săptămâni fără să îndoi picioarele?

— Nu e o perioadă atât de lungă.

— E vară.

— Apoi te trimit la un fizioterapeut. Am tras aer în piept.

— Căcat. Şi ăsta?

Am îndreptat ghipsul de pe braţ spre el. începeam să mă deprim rău.

— Fractura nu a fost aşa de rea. 0 să treacă într-o lună.

— 0 lună? Căcat!

— îţi place cuvântul ăsta, nu-i aşa?

— Aş prefera să folosesc altele. A zâmbit.

— Căcat e foarte bine.

îmi venea să plâng. Eram mai ales furios şi iritat. Ştiam că avea să-mi spună că trebuia să fiu răbdător. Şi exact asta a spus.

— Trebuie doar să fii răbdător. O să fii ca nou. Eşti tânăr. Eşti puternic. Ai oase foarte bune, sănătoase. Am toate motivele să cred că o să te vindeci foarte frumos.

Foarte frumos. Răbdător. Căcat!

Mi-a verificat senzaţiile din degetele de la picioare, m-a pus să respir şi să îi urmăresc

degetele cu ochiul stâng, apoi cu dreptul.

— Ştii, a spus el, ai făcut o chestie extraordinară pentru prietenul tău, Dante.

— Aş vrea ca oamenii să nu mai vorbească despre asta. S-a uitat la mine. Avea o anumită expresie pe faţă.

— Ai fi putut ajunge paraplegic. Sau mai rău.

— Mai rău?

— Tinere, puteai fi ucis. Ucis. Bine.

— Mi se spune asta întruna. Uite, doctore, sunt viu.

— Nu-ţi place prea mult să fii erou, nu-i aşa?

— I-am spus lui Dante că n-am făcut asta intenţionat. Tuturor asta li s-a părut ceva amuzant. Nu era o glumă. Nici măcar nu-mi amintesc să fi plonjat spre el. N-a fost ca şi cum mi-aş fi spus *O să-l salvez pe prietenul meu, Dante.* N-a fost aşa. A fost doar un reflex, ştii, ca atunci când cineva te loveşte acolo, sub genunchi. îţi zvâcneşte piciorul. Aşa a fost. Pur şi simplu, s-a întâmplat.

— Doar un reflex? Pur şi simplu, s-a întâmplat?

— Exact.

— Şi tu nu eşti responsabil pentru nimic?

— A fost doar ceva, aşa.

— Ceva, aşa?

— Da.

— Eu am o teorie diferită.

— Bineînţeles — tu eşti adult. A râs.

— Ce ai împotriva adulţilor?

— Şi ei au multe idei despre cine suntem noi. Sau despre cine ar trebui să fim.

— Asta e misiunea noastră.

— Drăguţ, am spus eu.

— Drăguţ, a spus el. Ascultă, băiete, ştiu că tu nu te vezi ca brav, curajos şi aşa mai departe. Bineînţeles că nu te vezi aşa.

— Sunt doar un tip obişnuit.

— Da, aşa te vezi tu. Dar l-ai împins pe prietenul tău din calea unei maşini care se apropia. Ai făcut asta, Ari, fără să te gândeşti la tine sau la ce se va întâmpla cu tine. Ai făcut asta

pentru că aşa eşti tu. Dacă aş fi în locul tău m-aş gândi la asta.

— Pentru ce?

— Doar gândeşte-te la asta.

— Nu sunt sigur că vreau să mă gândesc prea mult.

— Bine. Dar ca să ştii, Ari, eu cred că eşti un tânăr foarte rar. Asta cred eu.

— Ţi-am spus, doctore, a fost doar un reflex.

El mi-a zâmbit larg şi mi-a pus mâna pe umăr.

— îi ştiu pe cei ca tine, Ari. Vă cunosc bine.

Nu ştiu ce a vrut să spună exact cu asta. Dar zâmbea.

Imediat după conversaţia asta cu doctorul Charles, părinţii lui Dante au venit în vizită. Domnul Quintana a venit direct spre mine şi m-a sărutat pe obraz. Ca şi cum ar fi fost un lucru normal de făcut. Bănuiesc că pentru el chiar *era* normal. Şi, serios, mi s-a părut că fusese un gest destul de drăguţ, înţelegeţi, plăcut, dar m-a făcut să mă simt puţin stânjenit. Era ceva cu care nu eram obişnuit. Şi îmi mulţumea întruna, la nesfârşit. Eu

aş fi vrut să-i spun să termine cu asta. Dar l-am lăsat să-i dea înainte, pentru că ştiam cât de mult îl iubeşte pe Dante. Era foarte fericit, iar eu eram fericit că el era fericit. Aşa că era în regulă.

Voiam să schimb subiectul. Vreau să spun, nu aveam prea multe lucruri despre care să vorbesc. Mă simţeam ca dracu'. Dar ei veniseră să mă vadă, iar eu puteam să vorbesc şi, înţelegeţi, să procesez lucrurile, chiar dacă mintea mea încă era puţin înceţoşată. Aşa că am spus:

— Deci o să staţi în Chicago timp de un an?

— Da, a spus el. Dante încă nu m-a iertat.

M-am mulţumit să îl privesc.

— încă e supărat. Spune că el nu a fost consultat.

M-a făcut să zâmbesc.

— Nu vrea să piardă înotul timp de un an. Mi-a spus că ar putea să stea cu tine timp de un an.

Asta m-a surprins. Dante avea mai multe secrete decât credeam eu. Am închis ochii.

— Te simţi bine, Ari?

— Mâncărimea mă scoate din minţi uneori. Aşa că, pur şi simplu, închid ochii.

Domnul Quintana avea o expresie foarte amabilă.

Nu i-am spus că noua mea chestie era să încerc să-mi imaginez cum arăta fratele meu, de fiecare dată când senzaţia din picioare devenea insuportabilă.

— în orice caz, discuţiile sunt bune, am spus eu, îmi abat mintea de la alte lucruri.

Am deschis ochii.

— Deci Dante e supărat pe tine.

— Păi, eu i-am spus că nici nu se pune problema să-l las aici timp de un an.

Mi l-am imaginat pe Dante aruncându-i o privire tatălui său.

— Dante e încăpăţânat.

Am auzit vocea doamnei Quintana.

— Seamănă cu mine.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Ştiam că e adevărat.

— Ştii ce cred eu? a spus ea. Eu cred că lui Dante o să-i fie dor de tine. Cred că ăsta e motivul pentru care nu vrea să plece.

— Şi mie o să-mi fie dor de el, am spus.

îmi părea rău că spusesem asta. Era adevărat, aşa e, dar nu trebuia s-o spun.

Tatăl lui m-a privit.

— Dante nu are foarte mulţi prieteni.

— întotdeauna am crezut că toată lumea îl place.

— Aşa este. Toată lumea îl place pe Dante. Dar el a fost întotdeauna cam singuratic. Nu pare să se înţeleagă bine cu mulţimea. Aşa a fost el mereu.

Tatăl lui Dante mi-a zâmbit.

— Ca tine, a continuat el.

— Poate că da, am spus eu.

— Tu eşti cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată. Cred că ar trebui să ştii asta.

Nu voiam să ştiu asta. Nu ştiam *de ce* nu voiam să ştiu asta. I-am zâmbit. Era un om bun. Şi îmi vorbea. Mie. Lui Ari. Şi, chiar dacă eu nu îmi doream neapărat conversaţia aia, ştiam că pur şi simplu trebuie să o continui. Nu existau prea mulţi oameni buni în lume.

— Ştiţi, eu sunt un tip cam plictisitor, dacă stai să te gândeşti. Nu ştiu ce vede Dante la mine.

Nu-mi venea să cred că le spusesem asta.

Doamna Quintana stătuse puţin mai departe. Dar s-a apropiat şi s-a oprit imediat lângă soţul ei.

— De ce crezi asta, Ari?

— Ce anume?

— De ce crezi că eşti plicticos?

Dumnezeule, m-am gândit, *a apărut psihoterapeutul.* Am dat

doar din umeri. Am închis ochii. Bine, ştiam că ei aveau să fie tot acolo când îi deschideam. Dante şi cu mine aveam ghinionul de a avea părinţi cărora le păsa. De ce nu puteau să ne lase pur şi simplu în pace? Unde dispăruseră părinţii care erau prea ocupaţi sau prea egoişti sau pe care, pur şi simplu, îi durea în fund de ce făceau fiii lor?

Am decis să deschid ochii iar.

Ştiam că domnul Quintana avea să spună altceva. Simţeam asta. Dar poate că el simţise ceva

la mine. Nu ştiu. Nu a mai spus nimic.

Am început să vorbim despre Chicago. Eu mă bucuram că nu discutam despre mine, Dante sau ce se întâmplase. Domnul Quintana a spus că universitatea le găsise o casă mică. Doamna Quintana îşi lua un concediu de opt luni de la cabinetul ei. Aşa că de fapt nu aveau să fie plecaţi un an întreg. Doar un an şcolar. Nu chiar atât de mult.

Nu-mi amintesc toate lucrurile despre care au vorbit soţii Quintana. Se străduiau

foarte mult, iar o parte din mine se bucura că ei erau acolo, dar altei părţi din mine pur şi simplu nu-i păsa. Şi, bineînţeles, conversaţia a revenit iar la mine şi la Dante.

Doamna Quintana a spus că avea să-l ducă pe Dante la un psiholog.

— îi pare foarte rău, a spus ea.

A spus că poate ar fi o idee bună ca şi eu să mă duc la un psiholog.

— Sunt îngrijorată pentru voi amândoi, a spus ea.

— Ar trebui să bei cafea cu mama mea, am spus eu. Aţi putea să vă îngrijoraţi împreună.

Asta i s-a părut amuzant domnului Quintana, dar de fapt eu nu o spusesem ca să fiu amuzant.

Doamna Quintana mi-a zâmbit larg.

— Aristotel Mendoza, nu eşti plicticos absolut deloc.

După o vreme eram foarte obosit şi am încetat să mă mai concentrez.

Nu ştiu de ce nu suportam recunoştinţa din ochii domnului

Quintana atunci când şi-a luat la revedere. însă doamna Quintana era cea care mă irita cu adevărat. Spre deosebire de soţul ei, ea nu era tipul de femeie care îi lasă pe ceilalţi să vadă ce simte cu adevărat. Nu că nu ar fi fost drăguţă şi cumsecade şi aşa mai departe. Bineînţeles că era. Numai că, atunci când Dante a spus că maică-sa era impenetrabilă, ştiam exact ce spune.

înainte să plece, doamna Quintana mi-a luat faţa în mâini, m-a privit drept în ochi şi mi-a

şoptit: „Aristotel Mendoza, o să te iubesc pentru totdeauna." Avea o voce catifelată, sigură şi energică, iar în ochii ei nu era nicio lacrimă. Cuvintele ei erau senine şi sobre, iar ea mă privea în ochi pentru că voia ca eu să ştiu că vorbise foarte serios.

Asta e ce am înţeles eu: o femeie ca doamna Quintana nu folosea cuvântul „iubesc" foarte des. Când a spus acel cuvânt, ea vorbea serios. Şi am mai înţeles ceva: mama lui Dante îl iubea mai mult decât avea să-şi dea el seama vreodată. Nu ştiam ce să

fac cu acea informaţie. Aşa că am păstrat-o în sinea mea. Asta făceam eu cu toate. Le păstram în sinea mea.

3

Am fost sunat de Dante.

— Scuze, n-am venit să te văd, a spus el.

— E în regulă, am spus eu. Nu prea am chef să vorbesc cu oamenii.

— Nici eu, a spus el. Te-au epuizat cumva maică-mea şi taică-meu?

— Nu. Sunt drăguţi.

— Maică-mea spune că trebuie să merg la psiholog.
— Da, a spus ceva de genul ăsta.
— Tu o să mergi?
— Nu merg nicăieri.
— Maică-ta şi cu maică-mea vorbesc.
— Sunt convins. Deci tu o să mergi?
— Când maică-mii i se pare că are o idee bună, nu mai există scăpare. E mai bine să accepţi fără să comentezi.
Asta m-a făcut să râd. Aş fi sunat să-l întreb ce avea să-i

spună psihologului. Dar nu cred că voiam cu adevărat să ştiu.

— Cum mai e faţa ta? am spus.

— îmi place să mă holbez la ea.

— Eşti foarte ciudat. Poate chiar e o idee bună să te duci la psiholog.

îmi plăcea să aud cum râde. Făcea ca lucrurile să pară normale. O parte din mine credea că lucrurile nu aveau să mai fie normale niciodată.

— încă doare rău, Ari?

— Nu ştiu. E ca şi cum eu aş fi proprietatea picioarelor mele. Nu mă pot gândi la nimic altceva. Nu vreau decât să-mi smulg ghipsurile, căcat, nu ştiu.
— E doar vina mea. Detestam nota aia din vocea lui.
— Ascultă, am spus eu, putem să introducem nişte reguli?
— Reguli? Alte reguli. Vrei să spui ca regula fără plâns?
— Exact.
— Te-au scos de pe morfină?
— Da.
— Eşti doar prost dispus.

— Nu e vorba de dispoziția mea. E vorba de reguli. Nu știu ce ar fi așa mare chestie — ție-ți plac regulile.

— Urăsc regulile. În general îmi place să le încalc.

— Nu, Dante, îți place să-ți faci propriile reguli. Atâta vreme cât regulile sunt ale tale, îți plac.

— Aha, deci acum mă psihanalizezi?

— Vezi, nu trebuie să mergi la psiholog. Mă ai pe mine.

— O să-i spun maică-mii.

— Să-mi spui ce-a zis.

Cred că amândoi zâmbeam.

— Uite ce e, Dante, voiam doar să spun că trebuie să avem nişte reguli.

— Reguli postoperatorii?

— Poţi să le spui şi aşa dacă vrei.

— Bine, deci care sunt regulile?

— Regula numărul unu: nu vorbim despre accident. Niciodată. Regula numărul doi: încetează să mai spui mulţumesc. Regula numărul trei: toată chestia asta nu e vina ta. Regula numărul patru: hai să trecem pur şi simplu mai departe.

— Nu sunt sigur că îmi plac regulile astea, Ari.

— N-ai decât să te plângi psihologului. Dar astea sunt regulile.

— Pari supărat.

— Nu sunt supărat.

îmi dădeam seama că Dante gândeşte. Ştia că eu vorbesc serios.

— Bine, a spus el. N-o să mai vorbim niciodată despre accident. E o regulă stupidă, dar bine. Dar pot măcar să mai spun încă o dată „îmi pare rău"? Şi pot

să mai spun încă o dată „mulţumesc"?

— Tocmai ai făcut-o. Ajunge, bine?

— îţi dai ochii peste cap?

— Da.

— Bine, ajunge.

în după-amiaza aceea, Dante a luat autobuzul şi a venit să mă viziteze. Arăta, mă rog, nu foarte bine. Se prefăcea, încercând să arate că nu îl doare să se uite la mine, dar el nu putea să ascundă niciodată ceva ce simţea.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, i-am spus. Doctorul spune că o să mă vindec foarte frumos.

— Foarte frumos?

— Exact aşa a spus. Aşa că dă-mi 8,10 sau 12 săptămâni şi o să fiu iar eu însumi. Nu că a fi eu însumi ar fi ceva extraordinar.

Dante a râs. Apoi s-a uitat spre mine.

— Ai de gând să iniţiezi o regulă împotriva râsului?

— Râsul e bun întotdeauna. Râsul funcţionează.

— Bun, a spus el.

S-a aşezat şi a scos nişte cărţi din rucsac.

— Ţi-am adus material de lectură. *Fructele mâniei* şi *Război şi pace.*

— Super, am spus eu.

El mi-a aruncat o privire.

— Aş fi putut să-ţi aduc tot flori.

— Urăsc florile.

— Am bănuit asta, cumva.

Mi-a zâmbit larg. Eu m-am holbat la cărţi.

— Sunt al dracu' de lungi, am spus.

— Asta e ideea.

— Bănuiesc că am timp.
— Exact.
— Le-ai citit?
— Bineînţeles.
A împins cărţile pe noptiera de lângă patul meu. Eu am scuturat din cap. Mda. Timp. Căcat. El şi-a scos caietul de desen.
— 0 să mă desenezi în ghips?
— Nu. Mă gândeam doar că poate ai vrea să te uiţi la unele dintre schiţele mele.
— Bine, am spus eu.
— Nu te entuziasma prea tare.
— Nu e vorba de asta. Durerea vine şi pleacă.

— Acum te doare?
— Da.
— Iei ceva?
— încerc să nu iau. Urăsc modul în care mă simt după ce iau ce-mi dau ei, ce dracu' o fi aia.
Am apăsat pe butonul de pe pat, ca să mă ridic în capul oaselor. Voiam să spun „Urăsc asta", dar n-am spus. îmi venea să urlu. Dante mi-a întins caietul de desen. Am dat să-l deschid.
— Poţi să te uiţi după ce plec eu. Bănuiesc că pe faţa mea se citea o întrebare.

— Tu ai regulile tale. Am şi eu.

Era plăcut să râzi. îmi venea să râd şi să tot râd, până când de râs deveneam altcineva. Chestia cu adevărat extraordinară cu râsul era că mă făcea să uit de senzaţia stranie şi îngrozitoare din picioarele mele. Chiar dacă doar pentru o clipă.

— Povesteşte-mi despre oamenii din autobuz, i-am spus.

Dante a zâmbit.

— Era în autobuz un bărbat care mi-a povestit despre extraterestrii din Roswell. A spus că...

Nu ştiu dacă ascultam cu adevărat povestea. Bănuiesc că era suficient să aud sunetul vocii lui Dante. Era ca şi cum aş fi ascultat o melodie. Mă gândeam întruna la pasărea cu aripa ruptă. Nimeni nu-mi spusese ce se întâmplase cu pasărea. Iar eu nu puteam să întreb, pentru că aş fi încălcat propria mea regulă de a nu vorbi despre accident. Dante continua să-mi spună povestea despre bărbatul din autobuz şi extraterestrii din Roswell, despre cum unii din ei fugiseră în El Paso şi plănuiau să preia controlul

asupra sistemului de transport public.

în timp ce îl priveam, mi-a trecut prin minte gândul că îl uram.

Mi-a citit nişte poezii. Bănuiesc că erau frumoase. Nu aveam dispoziţia necesară.

După ce a plecat, în sfârşit, am început să privesc fix caietul de desen. Dante nu lăsase niciodată pe nimeni să se uite la desenele lui. Iar acum mi le arăta mie. Mie. Ari.

Ştiam că mă lasă să-i văd opera doar pentru că era recunoscător.

Eu uram toată recunoştinţa aia.

Dante simţea că îmi datorează ceva. Eu nu voiam asta. Nu asta.

Am luat caietul de desen în mâini şi l-am aruncat în celălalt colţ al camerei

.4

Ăsta era norocul meu, ca maică-mea să intre în cameră în timp ce caietul lui Dante se izbea de perete.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce e vorba? Am scuturat din cap.

Maică-mea a luat caietul de desen şi s-a aşezat. Avea de gând să-l deschidă.

— Nu face asta, i-am spus.

— Ce?

— Nu te uita la el.

— De ce?

— Lui Dante nu-i place ca lumea să se uite la desenele lui.

— Doar tu?
— Bănuiesc că da.
— Atunci de ce l-ai aruncat aşa?
— Nu ştiu.
— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, Ari, dar eu cred că...
— Nu vreau să ştiu ce crezi tu, mamă. Pur şi simplu, nu vreau să vorbesc.
— Nu-ţi face bine să ţii totul înăuntru. Ştiu că e greu. Şi următoarele vreo două-trei luni or să fie foarte dificile. Să ţii totul închis în tine nu o să te ajute să te vindeci.

— Păi, poate o să trebuiască să mă duci la un psiholog şi să mă faci să vorbesc despre problemele mele.
— Ştiu să recunosc sarcasmul. Şi nu cred că un psiholog ar fi o idee atât de rea.
— Tu şi doamna Quintana faceţi înţelegeri de culise?
— Ce deştept eşti. Am clipit din ochi.
— Hai să facem un târg, mamă.
Aproape că simţeam gustul furiei pe limbă. Puteam să jur.

— Tu vorbeşti despre fratele meu şi eu vorbesc despre ce simt. I-am văzut expresia. Părea surprinsă şi rănită. Şi furioasă.

— Fratele tău n-are nimic de-a face cu toate astea.

— Crezi că tu şi tata sunteţi singurii care pot să ţină lucruri înlăuntrul lor? Tata ţine în interiorul lui un întreg război. Şi eu pot să ţin lucruri înlăuntrul meu.

— Cele două n-au nicio legătură.

— Eu nu aşa văd situaţia. Tu te duci la un psiholog. Tata se

duce la un psiholog. Şi poate că, la urma urmei, o să mă duc şi eu la psiholog.

— Mă duc să beau o cafea, a spus ea.

— Nu te grăbi să te întorci.

Am închis ochii. Bănuiesc că ăsta avea să fie noul meu truc. Eu nu prea aveam cum să mă năpustesc afară din cameră. Trebuia doar

să închid ochii şi să mă izolez de univers

.5

Taică-meu mă vizita în fiecare seară.

Eu aş fi vrut să dispară.

A încercat să vorbească cu mine, dar nu funcţiona. în mare, doar stătea pe acolo. Mă scotea din minţi. Mi-a venit o idee.

— Dante mi-a lăsat două cărţi, am spus eu. Pe care vrei s-o citeşti? Eu o s-o citesc pe cealaltă.

El a ales *Război şi pace.*

Eu mă mulţumeam şi cu *Fructele mâniei.*

Nu era prea rău, eu şi cu taică-meu stând într-o cameră de spital. Şi citind.

Picioarele mă mâncau îngrozitor.

Uneori mă mulţumeam să respir.

Cititul era de ajutor.

Uneori îmi dădeam seama că taică-meu mă studiază.

M-a întrebat dacă mai aveam vise.

— Da, am spus. Acum îmi caut picioarele.

— O să le găseşti, a spus el.

Maică-mea nu a mai pomenit niciodată conversaţia pe care o avusesem despre fratele meu. Pur şi simplu, se prefăcea că ea nu avusese loc. Nu eram sigur ce părere aveam eu despre asta. Partea bună era că nu mă presa să vorbesc. Dar, înţelegeţi, stătea acolo, încercând să se asigure că eu mă simţeam confortabil. *Nu mă simţeam confortabil.* Cine dracu' putea să se simtă confortabil cu ambele picioare în ghips? Aveam nevoie de ajutor ca

să fac orice. Şi mă săturasem de ploscă. Şi de plimbări cu căruciorul cu rotile. Cel mai bun prieten al meu, căruciorul cu rotile. Şi cea mai bună prietenă a mea, maică-mea. Mă scotea din minţi.

— Mamă, umbli ca o fantomă. O să mă faci să spun cuvântul cu „f". Serios.

— Să nu îndrăzneşti să spui în faţa mea acel cuvânt.

— Jur că o s-o fac, mamă, dacă nu încetezi.

— Ce e cu rolul ăsta de şmecher pe care îl joci?

— Nu e un rol, mamă. Nu sunt într-o piesă de teatru.

Eram disperat.

— Mamă, mă dor picioarele, şi când nu mă dor mă mănâncă. Mi-au luat morfina...

— Ceea ce e foarte bine, m-a întrerupt maică-mea.

— Da, bine, mamă. N-ar fi frumos să avem un mic dependent de droguri care aleargă în toate părţile, nu-i aşa?

De parcă eu aş fi putut alerga.

— Căcat. Mamă, vreau doar să fiu singur. Te deranjează

asta? Că eu vreau doar să fiu singur?

— Bine, a spus ea.

Dante nu a mai venit să mă viziteze. Suna de două ori pe zi, doar ca să mă salute. Se îmbolnăvise. Gripă. îmi părea rău pentru el. Avea o voce groaznică. Spunea că are nişte vise. I-am spus că şi eu am. într-o zi a sunat şi mi-a spus:

— Vreau să-ţi spun ceva, Ari.

— Bine, am spus eu.

Apoi nu a mai spus nimic.

— Ce e? am întrebat.

— Lasă, a spus el. Nu contează.

M-am gândit că probabil conta foarte mult.

— Bine, am spus.

— Aş vrea să putem înota iar.

— Şi eu, am spus.

Mă bucuram că sunase. Dar eram bucuros şi că nu putea veni să mă vadă. Nu ştiam de ce. Din cine ştie ce motiv, mă gândeam: *acum, viaţa mea va fi altfel* Şi îmi repetam asta întruna. Mă întrebam cum ar fi fost dacă mi-aş fi pierdut picioarele. Şi, într-un

fel, chiar le pierdusem. Nu pentru totdeauna. Dar pentru o vreme.

Am încercat să folosesc cârjele. Nu aveam nicio şansă. Nu că asistentele şi maică- mea nu m-ar fi prevenit. Bănuiesc că pur şi simplu trebuia să mă conving singur. Era imposibil, cu ambele picioare perfect drepte şi braţul stâng în ghips.

Era greu să fac orice. Cel mai rău pentru mine era că trebuia să folosesc plosca. Bănuiesc că se poate spune că mi se părea ceva umilitor. Ăsta era cuvântul potrivit. Nu puteam să fac duş cu

adevărat — şi nu puteam să mă folosesc cu adevărat de ambele mâini. Dar partea bună era că îmi puteam folosi toate degetele. Bănuiesc că asta era ceva.

Exersam cu ajutorul unui scaun cu rotile, cu picioarele scoase în afară. Am botezat scaunul Fidel.

Doctorul Charles a venit să mă viziteze pentru ultima oară.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus?

— Da, am zis eu.

— Şi?

— Şi cred că ai luat o decizie foarte bună atunci când te-ai făcut chirurg. Ai fi fost un psiholog groaznic.

— Deci aşa eşti tu, şmecher, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, poţi să te duci acasă şi să faci pe deşteptul acolo. Ce zici de asta?

îmi venea să-l îmbrăţişez. Eram fericit. Am fost fericit timp de aproximativ zece secunde. Apoi am început să mă simt foarte neliniştit. I-am ţinut maică-mii o predică.

— Când ajungem acasă nu mai ai voie să umbli ca o fantomă.

— Ce e cu treaba asta cu regulile, Ari?

— Fără umblat ca fantomele. Asta e tot.

— O să ai nevoie de ajutor, a spus ea.

— Dar o să am nevoie şi să fiu lăsat în pace. Ea mi-a zâmbit.

— Fratele cel Mare te supraveghează. I-am zâmbit şi eu.

Chiar şi când voiam s-o urăsc pe maică-mea, tot o iubeam. M-

am întrebat dacă era normal ca băieţii de 15 ani să-şi iubească mamele. Poate că era. Sau poate că nu.

îmi amintesc cum m-am suit în maşină. A trebuit să mă întind pe bancheta din spate. A fost un adevărat chin să mă sui. Noroc că taică-meu e puternic. Totul a fost al naibii de greu, iar părinţilor mei le era o frică îngrozitoare să nu-mi facă rău. în maşină nimeni nu a spus nimic. Priveam afară, uitându-mă după păsări.

îmi venea să închid ochii şi să las tăcerea să mă înghită complet
.fi

A doua zi de dimineaţă după ce mă întorsesem acasă, maică-mea m-a spălat pe cap.

— Ai un păr atât de frumos, mi-a spus ea.

— Cred că o să-l las lung, am spus eu.

De parcă aş fi avut de ales. Călătoria la frizerie ar fi fost un coşmar.

Maică-mea m-a spălat cu buretele.

Am închis ochii şi am stat nemişcat.

Apoi m-a bărbierit.

După ce a ieşit din cameră am cedat şi am început să plâng. Nu fusesem niciodată atât de trist. *Nu fusesem niciodată atât de trist Nu fusesem niciodată atât de trist*

Capul mă durea încă şi mai tare decât picioarele.

Ştiu că maică-mea mă auzea. A avut amabilitatea să mă lase să plâng singur.

Am privit în gol pe fereastră cea mai mare parte a zilei. Am exersat mersul de unul singur prin casă cu căruciorul cu rotile. Maică-mea dădea întruna lucrurile mai în spate, ca să mă ajute.

Ne zâmbeam mereu.

— Poţi să te uiţi la televizor, a spus ea.

— Moarte cerebrală, am spus eu. Am o carte.

— îţi place?

— Da. E destul de dură. Nu textul. Dar, ştii, lucrurile despre care vorbeşte. Bănuiesc că mexicanii nu sunt singurul popor sărac din lume.

Ne-am uitat unul la celălalt. Nu am zâmbit efectiv. Dar ne zâmbeam unul altuia în sinea noastră.

Surorile mele au venit la cină. Nepoţii şi nepoatele mele s-au semnat pe ghips. Cred că am zâmbit foarte mult, toată lumea vorbea şi râdea şi totul părea cât se poate de normal. Eu mă bucuram pentru maică-mea şi

taică-meu, deoarece cred că eu eram cel care făcea casa să fie tristă.

După ce au plecat surorile mele, l-am întrebat pe taică-meu dacă putem sta pe veranda din faţa casei.

Eu stăteam pe Fidel. Maică-mea şi taică-meu stăteau pe scaunele lor balansoare de exterior.

Am băut cafea.

Maică-mea şi taică-meu se ţineau de mână. M-am întrebat

cum era oare când te ţineai de mână cu cineva. Sunt sigur că în mâna cuiva puteai găsi uneori toate misterele universului
.7

Era o vară ploioasă. în fiecare după-amiază se strângeau norii, ca un cârd de ciori, şi ploua. M-am îndrăgostit de tunet. Am terminat de citit *Fructele mâniei* Apoi am terminat de citit *Război*

şi pace. Am hotărât că voiam să citesc toate cărţile lui Ernest Hemingway. Taică-meu a hotărât că va citi tot ce citeam eu. Poate că asta era modalitatea noastră de a discuta.

Dante venea pe la mine în fiecare zi.

De obicei, Dante vorbea şi eu ascultam. S-a hotărât să-mi citească cu voce tare *Şi soarele răsare.* N-am încercat să-l împiedic. Nu aveam să-l depăşesc niciodată în încăpăţânare pe Dante Quintana. Aşa că îmi citea

în fiecare zi un capitol din carte. Apoi discutam despre ea.

— E o carte tristă, am spus eu.

— Da. De asta îţi place.

— Da, am spus. Exact aşa e.

Nu m-a întrebat niciodată nimic despre cum mi se par schiţele lui. Asta mă bucura. Pusesem caietul lui de desen sub pat, refuzând să mă uit în el. Cred că îl pedepseam pe Dante. îmi oferise o bucată din el, pe care nu o mai oferise niciunei alte fiinţe umane. Iar eu nici măcar nu

catadicsisem să mă uit la ea. De ce făceam asta?

Într-o zi, Dante a spus în treacăt că, în sfârşit, se dusese la psiholog.

Speram să nu-mi spună nimic despre şedinţa lui de terapie. Nu a făcut asta, iar eu m-am bucurat. Apoi m-am supărat cumva că nu făcuse asta. Bun, eram eu schimbător. Şi inconsecvent. Da, aşa eram.

Dante se uita întruna la mine.

— Ce e?

— Tu o să te duci?

— Unde?
— La psiholog, prostule.
— Nu.
— Nu?
Mi-am privit picioarele.

îmi dădeam seama că Dante voia să spună iar „îmi pare rău". Dar nu a spus-o

— .M-a ajutat, a spus el. Să merg la psiholog. Nu a fost prea rău. Chiar m-a ajutat.
— Te mai duci?
— Poate.

Am dat din cap.
— Vorbitul nu ajută pe nimeni.
Dante a zâmbit.
— Nu că tu ai şti cum e asta. Am zâmbit şi eu.

Da. Nu că eu aş şti .8

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar într-o dimineaţă Dante a venit pe la mine şi a hotărât să mă spele el cu buretele.

— E în regulă? a întrebat el.

— Păi, asta cam e treaba maică-mii, am spus eu.

— Ea a zis că e în regulă.

— Ai întrebat-o?

— Da.
— Aha, am spus. Dar tot e treaba ei.
— Şi taică-tău? El nu te-a spălat niciodată?
— Nu.
— Te-a bărbierit?
— Nu. Nu vreau să facă asta.
— De ce?
— Pur şi simplu. Dante tăcea.
„N-o să-ţi fac rău." Astea erau cuvintele care îmi umblau prin cap. Astea erau cuvintele cu care îmi venea să-l lovesc. Cuvintele erau rele. Şi eu eram rău.

— Permite-mi, a spus el.
în loc să-i spun să se ducă dracului, i-am spus că e în regulă.
învăţasem să fiu complet pasiv când maică-mea mă spăla şi mă bărbierea, închideam ochii şi mă gândeam la personajele din cartea pe care o citeam. Cumva, aşa reuşeam să trec peste asta. Am închis ochii.
Am simţit pe umeri mâinile lui Dante, apa caldă, săpunul, cârpa. Mâinile lui Dante erau mai mari decât cele ale mamei. Şi mai moi. Era lent, metodic şi atent. M-a făcut să mă simt la fel de fragil ca

porţelanul. Nu am deschis ochii nici măcar o dată. Nu am rostit niciunul vreun cuvânt. I-am simţit mâinile pe pieptul meu gol. Pe spate. L-am lăsat să mă bărbierească.

După ce a terminat am deschis ochii. Pe faţă îi curgeau lacrimile. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. îmi venea să strig la el. îmi venea să-i spun că eu ar trebui să plâng.

Dante avea pe faţă o anumită expresie. Semăna cu un înger.

Iar mie îmi venea
doar să-i sfărâm
maxilarul cu pumnul.
Nu mai puteam
suporta propria mea
cruzime

.2

La trei săptămâni şi două zile de la accident, m-am dus la cabinetul doctorului pentru ghipsuri noi şi radiografii. Taică-meu şi-a luat zi liberă. Pe drum spre cabinetul doctorului, era

foarte vorbăreţ — ceea ce era foarte ciudat.

— 30 august, a spus el.

Bun, asta era ziua mea de naştere.

— M-am gândit că poate ai vrea o maşină. O maşină. Căcat!

— Da, am spus eu. Eu n-am carnet.

— Poţi să ţi-l iei.

— Ai spus că nu vrei ca eu să conduc.

— Eu n-am spus aşa ceva. Maică-ta a spus asta.

De pe bancheta din spate nu vedeam faţa maică-mii. Şi nu prea puteam să mă aplec.

— Şi maică-mea ce crede?

— Vrei să spui fascista de maică-ta?

— Da, ea, am spus eu. Am izbucnit toţi în râs.

— Deci ce zici de asta, Ari? Taică-meu vorbea ca un copil.

— Cred că mi-ar plăcea, ştii, o maşină din aia cu gardă la sol modificată. Maică-mea a răspuns instantaneu:

— Nici nu se pune problema.

N-am mai rezistat. Cred că am râs cinci minute încontinuu. Taică-meu s-a alăturat şi el distracţiei mele.

— Bine, am spus eu în cele din urmă. Vorbiţi serios?

— Da.

— Mi-ar plăcea o camionetă veche.

Maică-mea şi taică-meu au schimbat mai multe priviri.

— Am putea să aranjăm asta, a spus maică-mea.

— Am doar două întrebări. Prima întrebare e: îmi luaţi

maşină pentru că vă e milă că sunt invalid?
Maică-mea era pregătită pentru asta.
— Nu. O să mai fii invalid încă trei sau patru săptămâni. Apoi o să faci nişte terapie. Apoi o să fii în regulă. Şi n-o să fii invalid. Pur şi simplu, o să redevii o pacoste afurisită.
Maică-mea nu vorbea urât niciodată. Era o treabă serioasă.
— Care era a doua întrebare?
— Care dintre voi doi o să-mi dea lecţii de condus? Au răspuns amândoi în acelaşi timp.

— Eu.

M-am gândit să-i las pe ei să se certe pentru asta

.lfl

Detestam viaţa în atmosfera mică şi claustrofobică a casei mele. Nu mai aveam senzaţia de acasă. Mă simţeam ca un musafir nedorit. Detestam faptul că eram servit încontinuu. Detestam faptul că părinţii mei erau atât de răbdători cu mine. Chiar detestam asta. Ăsta e adevărul. Ei nu greşiseră cu nimic. încercau

doar să mă ajute. Dar eu îi detestam. Şi pe Dante la fel.

Şi mă detestam pe mine pentru că îi detestam pe ei. Iată, deci, cercul meu vicios. Universul meu privat, făcut din ură.

Mi se părea că n-o să se termine niciodată.

Mi se părea că viaţa mea nu avea să devină mai bună niciodată. Dar s-a îmbunătăţit cu adevărat odată cu noile mele ghipsuri. Puteam îndoi genunchii. L-am mai folosit pe Fidel încă o săptămână. Apoi mi-au scos ghipsul de la mână şi am putut să

folosesc cârjele. L-am rugat pe taică-meu să-l ducă pe Fidel la subsol, ca să nu mai trebuiască să văd niciodată scaunul ăla stupid cu rotile.

Odată recăpătat uzul complet al braţelor, am putut să mă spăl singur. Am scos jurnalul şi iată ce am scris: AM FĂCUT DUŞ!

De fapt, eram aproape fericit. Eu, Ari, aproape fericit.

— Ţi-a revenit zâmbetul.

Asta mi-a spus Dante.

— Aşa sunt zâmbetele. Vin şi pleacă.

Mă durea braţul. Fizioterapeutul mi-a prescris nişte exerciţii. Uitaţi-vă la mine, îmi pot mişca braţul. Uitaţi-vă la mine!

Într-o zi m-am trezit, m-am dus în baie şi m-am holbat la mine în oglindă. *Cine eşti tu?* M-am dus în bucătărie. Acolo era maică-mea, care bea cafea şi se uita peste planurile ei de lecţie pentru noul an şcolar.

— Îţi faci planuri de viitor, mamă?

— Îmi place să fiu pregătită.

M-am aşezat în faţa ei.

— Eşti o bună cercetaşă.

— Nu-ţi place asta la mine, nu-i aşa?

— Ce te face să spui asta?

— Nu ţi-a plăcut asta deloc, chestia cu cercetăşia.

— Tata m-a pus să merg.

— Eşti pregătit să te întorci la şcoală?

Am ridicat cârjele în aer.

— Da, o să pot purta pantaloni scurţi în fiecare zi.

Maică-mea mi-a turnat o ceaşcă de cafea şi mi-a pieptănat părul cu mâna.

— Vrei să te tund?

— Nu. îmi place.

Ea a zâmbit.

— Şi mie îmi place.

Am băut cafea împreună, eu şi cu maică-mea. Nu am vorbit prea mult. Mare parte a timpului, ea s-a uitat prin dosarele ei. Lumina de dimineaţă traversa întotdeauna bucătăria. Şi exact în clipa aceea ea a părut tânără. Mi s-a părut că e cu adevărat frumoasă. Chiar *era* frumoasă. O invidiam. Ea ştiuse întotdeauna cine era.

Voiam s-o întreb *Mamă, când o să aflu cine sunt?* Dar n-am întrebat-o.

M-am întors, împreună cu cârjele, în camera mea şi am scos jurnalul. Evitasem să mai scriu în el. Cred că mă temeam că toată furia mea avea să se reverse asupra paginilor. Şi, pur şi simplu, nu voiam să privesc la toată acea furie. Era un tip diferit de durere. O durere pe care nu o puteam suporta. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Am început pur şi simplu să scriu:

— Peste cinci zile începe şcoala. Clasa a unşpea. Bănuiesc că va trebui să merg la şcoală în cârje. Or să mă observe toţi. Căcat.

— Mă văd mergând cu o camionetă pe un drum pustiu, nu mai e nimeni în jur. Ascult Los Lobos. Mă văd întins în bena camionetei, privind fix toate stelele. Niciun fel de poluare luminoasă.

— Fizioterapia o să înceapă curând. Doctorul spune că înotul îmi va prinde foarte

bine. înotul o să mă facă să mă gândesc la Dante. Căcat!

— Când o să mă fac suficient de bine o să încep să ridic haltere. Tata ţine la subsol vechile lui haltere.

— Dante pleacă peste o săptămână. Mă bucur. Am nevoie de o pauză faţă de el. M-am săturat să vină în fiecare zi pe la mine, doar pentru că el se simte prost. Nu ştiu dacă o să mai fim vreodată prieteni.

— Vreau câine. Vreau să îl scot la plimbare în fiecare zi.

— Plimbare în fiecare zi! M-am îndrăgostit de gândul acesta.

— Nu ştiu cine sunt.

— Ce îmi doresc cu adevărat de ziua mea de naştere: să vorbească despre fratele meu cineva. Vreau să-i văd fotografia pe unul din pereţii casei noastre.

— Eu sperasem, cumva, ca asta să fie vara în care aveam să descopăr că sunt viu. Lumea despre care maică-mea şi taică-meu spuneau că există undeva şi mă aşteaptă. Lumea aia nu există de fapt.

În seara aia a venit Dante pe la mine. Ne-am aşezat pe treptele verandei din faţa casei.

El a întins braţul, cel care fusese rupt la accident. Am întins *şi eu* braţul, cel care fusese rupt la accident.

— Acum e bine, a spus el. Am zâmbit amândoi.

— Când ceva se rupe, poate fi reparat. Dante a întins iar braţul.

— E ca nou.

— Poate nu chiar ca nou, am spus eu. Dar în orice caz e bun.

Faţa i se vindecase. Dante era din nou perfect, în lumina serii.

— Astăzi am fost la înot, a spus el.

— Cum a fost?

— Iubesc înotul, a spus el.

— Ştiu asta.

— Iubesc înotul, a spus el din nou. O scurtă vreme a tăcut. Apoi a spus:

— Iubesc înotul — *şi pe tine.*

Eu nu am spus nimic.

— înotul şi pe tine, Ari. Asta iubesc cel mai mult.

— N-ar trebui să spui asta.

— E adevărat.

— N-am spus că nu e adevărat. Am spus doar că n-ar trebui să spui asta.

— De ce?

— Dante, eu nu...

— Tu nu trebuie să spui nimic. Ştiu că suntem diferiţi. Nu suntem la fel.

— Nu, nu suntem la fel.

Ştiam ce vrea să spună şi îmi doream enorm ca el să fi fost altcineva, altcineva care nu trebuia să spună lucrurile cu voce tare. Eu dădeam din cap întruna.

— Mă urăşti?

Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat în clipa aia. De la accident încoace fusesem furios pe toată lumea, îi urâsem pe toţi, pe Dante, pe mama şi tata, mă urâsem pe mine însumi. Pe toţi. Dar chiar în clipa aia mi-am dat seama că de fapt nu îi uram pe toţi. De fapt nu. Nu îl uram pe Dante deloc. Nu ştiam cum să fiu prietenul lui. Nu ştiam cum să fiu prietenul nimănui. Dar asta nu însemna că îl uram.

— Nu, am spus, nu te urăsc, Dante. Am rămas aşa, fără să spunem nimic.

— O să mai fim prieteni? După ce mă întorc din Chicago?

— Da, am spus eu.

— Serios?

— Da.

Promiţi?M-am uitat la faţa lui perfectă. — Promit.

El a zâmbit. Nu plângea.

11.

Dante şi părinţii lui au venit acasă la noi cu o zi înainte de plecarea lor spre Chicago. Mamele noastre au gătit

împreună. Nu m-a surprins faptul că se înţelegeau atât de bine. în anumite moduri erau la fel. Ceea ce m-a surprins a fost cât de bine se înţelegeau domnul Quintana şi taică-meu. Au stat în sufragerie, bând bere şi discutând despre politică. Adică bănuiesc că, în mare, erau de acord unul cu celălalt.

Dante şi cu mine am stat pe verandă.

Din cine ştie ce motiv, amândurora ne plăceau verandele.

Nu am vorbit prea mult. Cred că nu prea ştiam ce să ne spunem. Apoi mi-a venit o idee. Mă jucam cu cârjele.

— Caietul tău de desen e sub patul meu. Vrei te rog să-l aduci?

Dante a ezitat, dar apoi a dat din cap că da.

A dispărut în casă, iar eu am aşteptat.

Când s-a întors mi-a întins caietul.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, i-am spus.

— Ce?

— Nu m-am uitat în el.

El nu a spus nimic.

— Am putea să ne uităm împreună?

El nu a spus nimic, aşa că eu am deschis caietul. Primul desen era un autoportret. Dante citea o carte. Al doilea desen era cu tatăl lui, care citea şi el o carte. Apoi mai era un autoportret. Doar faţa lui.

— în ăsta pari trist.

— Poate că eram trist în ziua aia.

— Acum eşti trist?

Nu a răspuns la întrebarea mea.

Am dat pagina şi am privit îndelung un desen cu mine. Nu am spus nimic. Erau cinci sau şase desene pe care mi le făcuse în ziua în care venise pe la mine. Le-am studiat cu atenţie. Desenele nu aveau nimic neglijent. Absolut nimic neglijent. Erau exacte, deliberate şi pline de toate lucrurile pe care le simţise el. Şi totuşi, păreau foarte spontane.

Dante nu a scos un cuvânt în timp ce eu mă uitam la desene.

— Sunt oneste, am spus.

— Oneste?

— Oneste şi adevărate. într-o bună zi o să fii un mare artist.

— într-o bună zi, a spus el. Ascultă, nu trebuie neapărat să păstrezi caietul de desen.

— Mi l-ai dat mie. E al meu.

Asta a fost tot ce ne-am spus. Apoi n-am făcut altceva decât să stăm acolo.

în seara aceea nu ne-am luat la revedere cu adevărat. Nu cu adevărat. Domnul Quintana m-a

sărutat pe obraz. Asta era schema lui. Doamna Quintana mi-a pus mâna pe bărbie şi mi-a ridicat capul. M-a privit în ochi, ca şi cum ar fi vrut să-mi aducă aminte ce îmi spusese la spital.

Dante m-a strâns în braţe.

L-am strâns şi eu în braţe.

— Ne vedem peste câteva luni, a spus el.

— Da, am spus eu.

— O să-ţi scriu, a spus el.

Ştiam că aşa avea să facă.

Nu eram prea sigur că eu aveam să-i răspund.

După ce au plecat ei, eu, maică-mea şi taică-meu am rămas pe verandă. A început să plouă, dar noi am rămas acolo. Stăteam şi ne uitam la ploaie în tăcere. Eu mi-l imaginam întruna pe Dante cum stă în ploaie, ţinând o pasăre cu aripa ruptă. Nu-mi dădeam seama dacă zâmbea sau nu. Oare dacă-şi pierduse zâmbetul?

Mi-am muşcat buza, ca să nu plâng.

— îmi place enorm ploaia, a şoptit maică-mea.

Şi mie îmi place enorm. Şi mie îmi place enorm.

Mă simţeam de parcă aş fi fost cel mai trist băiat din univers. Vara venise şi plecase. Vara venise şi plecase. Iar lumea lua sfârşit

.Scrisori pe o pagină

Există unele cuvinte pe care

nu voi învăţa niciodată să le scriu corect

.1

Prima zi de şcoală de la Liceul Austin, 1987.

— Ce ai păţit, Ari?

Aveam un răspuns de un cuvânt la întrebarea asta.

— Accident.

Gina Navarro m-a acostat în timpul prânzului şi a spus:

— Accident?

— Da, am spus eu.

— Ăsta nu e un răspuns.

Gina Navarro. Gina se simţea cumva îndreptăţită să mă hărţuiască, din cauză că mă ştia din clasa întâi. Dacă ştiam ceva despre Gina, asta era că nu-i plăceau răspunsurile simple. *Viaţa e complicată.* Ăsta era motto-ul ei. *Ce să spun? Ce să spun?* Aşa că nu am spus nimic. M-am mulţumit să o privesc.

— Tu n-o să te schimbi niciodată, nu-i aşa, Ari?

— Schimbarea e supraestimată.

— Nu că tu ai avea de unde să ştii asta.

— Da, nu că eu aş avea de unde să ştiu asta.

— Nu sunt sigură că-mi place de tine, Ari.

— Nici eu nu sunt sigur că-mi place de tine, Gina.

— Ei bine, nu toate relaţiile se bazează pe *plăcut*.

— Bănuiesc că nu.

— Ascultă, eu sunt cea mai bună relaţie pe termen lung pe care ai avut-o vreodată.

— Mă deprimi ca dracu', Gina.

— Nu mă învinovăţi pe mine pentru melancolia ta.

— Melancolie?

— Caută în dicţionar. Dispoziţiile tale de ratat sunt doar vina ta, a nimănui altcuiva. Doar uită-te puţin la tine. Eşti un dezastru.

— Eu sunt un dezastru? Plimbă ursul, Gina. Lasă-mă, vreau să fiu singur.

— Asta e problema ta. Eşti prea mult singur. Prea mult timp petrecut cu tine însuţi. Vorbeşte.

— N-am chef.

Ştiam că n-o să renunţe.

— Uite ce e, spune-mi doar ce s-a întâmplat.

— Ţi-am spus deja. A fost un accident.
— Ce fel de accident?
— E complicat.
— Faci mişto de mine.
— Ţi-ai dat seama?
— Eşti un tâmpit.
— Sigur că da.
— Sigur că da.
— Mă plictiseşti îngrozitor.
— Ar trebui să-mi mulţumeşti. Cel puţin eu vorbesc cu tine. Eşti cel mai nepopular tip din toată şcoala.

Am arătat cu degetul spre Charlie Escobedo, care ieşea din cantină.

— Nu, ăla e cel mai nepopular tip din toată şcoala. Eu nici măcar nu mă apropii de el.

Chiar atunci a trecut pe acolo Susie Byrd. S-a aşezat lângă Gina, holbându-se la cârjele mele.

— Ce s-a întâmplat?

— Accident.

— Accident?

— Aşa pretinde.

— Ce fel de accident?

— Nu vrea să spună.

— Bănuiesc că voi două nu aveţi neapărat nevoie de mine pentru conversaţia asta, nu-i aşa?

Gina începea să se înfurie. Ultima oară când văzusem expresia aceea pe faţa ei aruncase în mine cu o piatră.

— Spune-ne, a zis ea.

— Bine, am spus. A fost după o furtună. Vă amintiţi după-amiaza în care a căzut grindină?

Au dat amândouă din cap.

— în ziua aia. Ei bine, în mijlocul drumului era un tip spre care venea o maşină. M- am aruncat şi l-am împins din calea

ei. I-am salvat viaţa. Maşina mi-a trecut peste picioare. Asta e toată povestea.

— Eşti un mare mincinos, a spus Gina.

— E adevărat, am spus eu.

— Tu chiar vrei să te cred că eşti un fel de erou?

— O să arunci iar cu o piatră în mine?

— Chiar eşti un mare mincinos, a spus Susie. Cine era ăsta, tipul pe care cică l-ai salvat?

— Nu ştiu. Un tip.

— Cum îl chema?

Am aşteptat puţin înainte de a răspunde.

— Cred că îl chema Dante.

— Dante? Aşa îl chema? Şi vrei să te credem?

Gina şi Susie şi-au aruncat o privire: „tipul ăsta e extraordinar". Privirea aceea. S-au ridicat amândouă de la masă şi au plecat.

Am zâmbit tot restul zilei. Uneori nu trebuie decât să le spui oamenilor

adevărul. N- or să te creadă şi, după asta, or să te lase în pace .2

Ultima oră din ziua aceea era engleza, cu domnul Blocker. Profesor foarte nou, proaspăt ieşit din universitate, numai zâmbete şi entuziasm. încă mai credea că elevii de liceu sunt drăguţi. Era un mare naiv. Lui Dante i-ar fi plăcut enorm de el.

Voia să ne cunoască. Bineînţeles că voia asta. îi compătimeam întotdeauna pe

profesorii noi. Se străduiau prea mult. Asta mă făcea să mă simt jenat.

Primul lucru pe care l-a făcut domnul Blocker a fost să ne ceară să vorbim despre *un* lucru interesant care ni s-a întâmplat în timpul verii. Nu suportasem niciodată porcăria asta cu spartul gheţii. M-am hotărât să o întreb pe maică-mea despre profesori şi exerciţiile lor de spart gheaţa.

Gina Navarro, Susie Byrd şi Charlie Escobedo erau şi ei la ora asta. Nu-mi plăcea asta. Ăştia trei îmi puneau întotdeauna o groază

de întrebări. întrebări la care eu nu voiam să răspund. Voiau să mă cunoască. Ei bine, pe mine nu mă interesa să fiu cunoscut. Voiam să-mi cumpăr un tricou pe care să scrie: SUNT INCOGNOSCIBIL. Dar asta doar ar fi făcut-o pe Gina Navarro să-mi pună şi mai multe întrebări.

Aşa că eram acolo, blocat într-o clasă cu Gina, Susie şi Charlie — şi un profesor nou căruia îi plăcea să pună întrebări. Ascultam cumva pe jumătate ce i se părea fiecăruia că ar fi ceva interesant. Johnny Alvarez a spus

că învăţase să conducă. Felipe Calderon a spus că fusese în Los Angeles ca să-şi viziteze vărul. Susie Byrd a spus că ea se dusese în Tabăra pentru Fete din Austin. Carlos Gallinar a susţinut că îşi pierduse virginitatea. Toată lumea a râs. *Cine era tipa? Cine era tipa?* După asta, domnul Blocker a trebuit să stabilească nişte reguli. Eu m-am hotărât să mă retrag. Mă pricepeam de minune la visatul cu ochii deschişi. Am început să mă gândesc la camioneta pe care speram să o primesc de ziua mea de naştere.

Mă imaginam conducând-o pe un drum de pământ, cu nori pe cerul albastru şi U2 cântând în fundal. Atunci am auzit vocea domnului Blocker, îndreptată în direcţia mea.

— Domnule Mendoza? Eşti atent?

Cel puţin îmi pronunţa numele corect. Am ridicat privirea spre el.

— Da, domnule, am spus.

Apoi am auzit vocea Ginei strigând:

— Lui nu i se întâmplă niciodată ceva interesant.

Toată lumea a râs.

— Aşa e, am spus.

M-am gândit că poate domnul Blocker o să treacă la altcineva, dar nu a făcut-o. Aştepta în continuare să spun ceva.

— Ceva interesant, nu-i aşa? am spus. Gina are dreptate. Vara asta nu mi s-a întâmplat nimic interesant.

— Nimic?

— Mi-am rupt picioarele într-un accident. Bănuiesc că asta poate fi considerat interesant.

Am dat din cap, dar mă simţeam foarte stânjenit, aşa că m-am decis să fac pe deşteptul, ca toţi ceilalţi.

— A, am spus, până acum n-am mai încercat morfina. Asta chiar a fost interesant. Toată lumea a râs. Mai ales Charles Escobedo, care îşi dedicase viaţa experimentelor cu substanţe care îţi modifică dispoziţia. Domnul Blocker a zâmbit.

— Probabil că ai avut dureri serioase.

— Da, am spus.

— O să te faci bine, Ari?
— Da.
Detestam conversaţia asta.
— Te mai doare?
— Nu, am spus.
Era o minciună nevinovată. Răspunsul adevărat era mai lung şi mai complicat. Gina Navarro avea

dreptate. Viaţa chiar *era* complicată
.3

Am luat jurnalul şi am răsfoit prin el. Mi-am studiat scrisul. Aveam un scris groaznic. Nimeni nu-l putea citi în afară de mine. Asta era vestea bună. Nu că ar fi vrut cineva să-l citească. M-am hotărât să scriu ceva. Iată ce am scris:

Vara asta am învăţat să înot. Nu, nu e adevărat. Cineva m-a învăţat. Dante. Am smuls pagina.
4

— Tu foloseşti metode de spart gheaţa cu elevii, în prima zi de şcoală?

— Sigur.

— De ce?

— îmi place să-mi cunosc elevii.

— La ce bun?

— Pentru că sunt profesoară.

— Eşti plătită să predai ştiinţe politice. Primul, al doilea şi al treilea amendament din Constituţie. Chestii de genul ăsta. De ce nu te apuci imediat de asta?

— Eu predau elevilor. Elevii sunt oameni, Ari.

— Nu suntem chiar aşa de interesanţi.

— Sunteţi mai interesanţi decât credeţi.

— Suntem dificili.

— Asta face parte din farmecul vostru.

Maică-mea avea o expresie interesantă pe faţă. Am recunoscut acea expresie. Uneori maică-mea locuia într-un spaţiu intermediar dintre ironie şi sinceritate. Asta făcea parte din farmecul *ei*

5

A doua zi de şcoală. Normală. în afara faptului că după şcoală, în timp ce o aşteptam pe maică-mea, s-a apropiat de mine o fată, Ileana. A scos o cariocă şi şi-a scris numele pe unul din ghipsurile mele.

M-a privit în ochi. Am vrut să-mi întorc privirea. Dar n-am făcut-o.

Ochii ei semănau cu cerul nopţii din deşert.

Aveam senzaţia că în interiorul ei trăia o

lume întreagă. Nu ştiam nimic despre lumea aceea .fi

O camionetă Chevy din 1957. Vişinie, cu aripi şi capace ale roţilor cromate şi cauciucuri cu dungă albă. Era cea mai frumoasă camionetă din lume. Şi era a mea.

îmi amintesc că l-am privit pe taică-meu în ochi şi am şoptit:

— Mulţumesc.

Mă simţeam stupid şi stingher. L-am îmbrăţişat. Penibil.

Dar mulţumirile şi îmbrăţişarea erau sincere. Erau sincere.

O camionetă adevărată. O camionetă adevărată pentru Ari.

Ce nu am primit: o fotografie cu fratele meu pe unul dintre pereţii casei noastre.

Nu le poţi avea pe toate.

M-am urcat în camionetă şi a trebuit să fac un efort ca să mă alătur din nou celorlalţi. Detestam petrecerile — chiar şi pe cele date în cinstea mea. în clipa aceea mi-ar fi plăcut să ies cu camioneta pe şosea, cu fratele meu alături de mine. Şi cu Dante. Fratele meu

şi Dante. Asta ar fi fost petrecerea care mi-ar fi plăcut.

Bănuiesc că *într-adevăr* îmi era dor de Dante — chiar dacă mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la el. Dar atunci când te străduieşti din greu să nu te gândeşti la ceva, problema e că te gândeşti la acel lucru încă şi mai mult.

Dante.

Din cine ştie ce motiv, m-am gândit la Ileana.

7

în fiecare zi mă trezeam devreme şi ţopăiam până la

camioneta care era în garaj. O scosesem pe alee, cu spatele. Un univers întreg aştepta să fie descoperit cu camioneta. Aşezat pe locul şoferului, totul mi se părea posibil. Era ciudat să simt acele momente de optimism. Ciudat şi minunat.

A da drumul la radio şi a sta pur şi simplu acolo era varianta mea de rugăciune.

într-o dimineaţă, maică-mea a ieşit din casă şi mi-a făcut o fotografie.

— Unde te duci? a întrebat ea.

— La şcoală, am spus eu.

— Nu, a spus ea. Nu asta am vrut să spun. Prima oară când o să poţi conduce chestia asta, unde o să te duci cu ea?

— în deşert, am spus.

Nu i-am spus că voiam să merg acolo şi să mă uit la stele.

— De unul singur?

— Da, am spus.

Ştiam că ar fi vrut să mă întrebe dacă îmi făceam vreun prieten nou la şcoală. Dar n-a întrebat. Apoi ochii ei s-au oprit asupra ghipsului.

— Cine e Ileana?

— O fată.

— E drăguţă?

— Prea drăguţă pentru mine, mamă.

— Băiat prostuţ.

— Da, băiat prostuţ.

în noaptea aia am avut un coşmar. Mergeam cu camioneta pe o stradă. Lângă mine era Ileana. Am privit spre ea şi i-am zâmbit. Nu l-am văzut pe el, pe Dante, cum stă în mijlocul drumului. N-am putut opri. N-am putut opri. Când m-am trezit eram scăldat în transpiraţie.

O doua zi dimineaţă, în timp ce stăteam în camioneta mea şi beam o cafea, din casă a ieşit maică-mea. S-a aşezat pe treptele verandei. A bătut cu palma pe treapta de lângă ea. S-a uitat la mine cum cobor cu greutate din camionetă. încetase să mai umble ca o fantomă.

M-am îndreptat spre ea şi m-am aşezat alături, pe treptele din faţa casei.

— Săptămâna viitoare scapi de ghipsuri, a spus ea. Am zâmbit.

— Da.

— Apoi urmează fizioterapia.

— Apoi lecţiile de conducere, am spus eu.

— Taică-tău abia aşteaptă să te înveţe.

— Ai pierdut la aruncarea cu banul? Maică-mea a râs.

— Fii răbdător cu el, bine?

— Nicio problemă, mamă.

Ştiam că vrea să discute cu mine despre ceva anume. îmi dădeam seama întotdeauna.

— Ţi-e dor de Dante. M-am uitat spre ea.

— Nu ştiu.

— Cum e posibil să nu ştii?

— Păi, uite, mamă, mă rog, chestia e că Dante e ca tine. Adică, uneori umblă ca o fantomă.

Nu a spus nimic.

— îmi place să fiu singur, mamă. Ştiu că nu înţelegi chestia asta a mea, dar aşa e. A dat din cap, părând că mă ascultă cu adevărat.

— Noaptea trecută i-ai strigat numele, a spus ea.

— Ah, am spus. A fost doar un vis.

— Urât?

— Da.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea.

Ea mi-a dat un ghiont, în sensul de *haide, fă-i pe plac mamei tale.*

— Mamă, tu ai vreodată coşmaruri?

— Nu des.

— Nu ca mine şi tata.

— Tu şi taică-tău aveţi războaiele voastre personale.

— Poate că da. Urăsc coşmarurile mele.

Simţeam că maică-mea mă ascultă. Era întotdeauna aproape. O uram pentru asta. Şi o iubeam.

— Mergeam cu camioneta şi ploua. N-am văzut că Dante stătea în mijlocul drumului. N-am putut opri. N-am putut.

— Dante?

— Da.

Maică-mea m-a strâns de braţ.

— Uneori mi-aş dori să fumez, am spus eu.

— îţi iau camioneta imediat.

— Ei, cel puţin ştiu ce o să păţesc când o să încalc regulile.

— Crezi că sunt rea?

— Cred că eşti strictă. Prea strictă uneori.

— îmi pare rău.

— Nu, nu-ţi pare.

Am strâns cârjele în pumni.

— într-o zi va trebui să încalc unele din regulile tale, mamă.

— Ştiu, a spus ea. Dar încearcă s-o faci pe la spatele meu, bine?

— Poţi fi sigură de asta, mamă.

Am început amândoi să râdem. Aşa cum făceam eu şi cu Dante.

— îmi pare rău pentru coşmarurile tale, Ari.

— Tata a auzit?

— Da.

— îmi pare rău.

— Nu poţi controla ce visezi.

— Ştiu. Nu l-am călcat pe Dante cu intenţie.

— Nu. A fost doar un vis.

Nu i-am spus că nu fusesem atent. Mă

uitam la o fată, când ar fi trebuit să conduc. De asta îl călcasem pe Dante. Nu i-am spus asta

.8

Două scrisori de la Dante într-o singură zi. Când m-am întors de la şcoală le-am găsit pe patul meu. Detestam faptul că maică-mea ştia despre scrisorile astea. Stupid. De ce se întâmpla asta? Intimitatea. Asta era. Ca tip nu aveai nicio intimitate.

Dragă Ari

Bun, chiar m-am îndrăgostit de Chicago. Uneori merg cu trenul suspendat şi inventez în cap poveşti despre oameni. Aici sunt mai mulţi negri decât în El Paso. Şi îmi place asta. Sunt o grămadă de irlandezi şi est-europeni, şi, bineînţeles, sunt şi mexicani. Mexicanii sunt pretutindeni. Noi suntem ca vrăbiile. Ştii, eu încă nu îmi dau seama cu adevărat dacă sunt mexican. Nu cred că sunt. Ce sunt eu, Ari?

NU AM VOIE SĂ MERG CU TRENUL NOAPTEA. REPET: NU AM VOIE.

Maică-mea şi taică-meu cred că o să mi se întâmple ceva rău. Nu ştiu dacă ei erau aşa înainte de accident. Aşa că îi spun lui taică-meu „Tată, în tren nu poate să mă calce maşina, ce naiba". Taică-meu, care în cele mai multe privinţe e destul de relaxat, mi-a aruncat o anumită privire. „Nu mergi noaptea cu trenul."

Lui taică-meu îi place slujba de aici. Trebuie să predea un singur curs şi să pregătească o prelegere pe o temă anume. Cred

că scrie despre poemul lung în post- modernism sau ceva de genul ăsta. Sunt sigur că eu şi cu maică-mea o să asistăm la prelegere. îl iubesc pe taică-meu, dar nu-mi plac toate chestiile astea academice. Prea multă analiză. Unde a dispărut lectura de plăcere a unei cărţi?

Maică-mea se foloseşte de ocazia asta ca să scrie o carte despre dependenţe şi tineri. Cei mai mulţi clienţi ai ei sunt dependenţi adolescenţi. Nu că ar vorbi prea mult despre lucrarea ei. Zilele astea petrece o

grămadă de timp la bibliotecă și cred că se simte bine. Părinții mei sunt amândoi niște tocilari. îmi place asta la ei.

Am niște prieteni. Sunt în regulă. Bănuiesc că sunt diferiți. Știi, grupul de oameni care a început să mă intereseze e format doar din gotici. Am fost la o petrecere și am băut prima mea bere. Mă rog, de fapt trei beri. M-am îmbătat puțin. Nu prea mult, doar puțin. Nu mă pot hotărî dacă îmi place sau nu berea. Mă gândesc că atunci când o să mă maturizez o să fiu băutor de vin.

Şi nu vorbesc despre de-ăla ieftin. Nu cred că sunt snob. Dar maică-mea spune că sufăr de sindromul copilului singur la părinţi. Cred că a inventat asta. Şi, oricum, a cui e vina? Cine-i împiedică să mai facă un copil?

La petrecere mi s-a oferit un joint. Am tras de câteva ori. Bun, nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Maică-mea m-ar omorî dacă ar şti că experimentez substanţe care îţi modifică dispoziţia. Bere şi iarbă. Nu e râu deloc. Dar maică-mea ar fi de altă părere.

Mi-a vorbit despre ceea ce ea numeşte „droguri de intrare". Mi se înceţoşează ochii când mă dăscăleşte despre droguri şi îmi aruncă una din privirile ei.

Chestia cu iarba şi cu berea a fost doar una din chestiile alea care se întâmplă la o petrecere. Nu e chiar aşa mare lucru, dacă stai să te gândeşti. Nu că aş avea de gând să discut despre asta cu maică-mea. Şi nici cu taică-meu.

Tu ai băut bere? Ai băgat iarbă? Spune-mi.

I-am auzit pe maică-mea şi pe taică-meu vorbind. Au hotărât deja că, dacă taică-meu o să

primească aici o ofertă de lucru, o s-o refuze. „Nu e un loc bun pentru Dante." Au hotărât deja asta. Bineînţeles, pe mine nu m-au întrebat. Bineînţeles că nu. Ce-ar fi să afle şi ce crede Dante? Lui Dante îi place să vorbească în numele lui. Da, chiar aşa.

Nu vreau ca părinţii mei să-şi organizeze lumea în jurul meu. într-o zi o să-i dezamăgesc. Şi-atunci cum va fi?

Adevărul e, Ari, că mi-e dor de El Paso. Când ne-am mutat acolo prima oară l-am urât. Dar

acum mă gândesc la El Paso tot timpul.

Şi mă gândesc la tine.

Al tău,

Dante

P. S. Aproape în fiecare zi, după şcoală, mă duc la înot. M-am tuns. Am părul foarte scurt. Dar părul scurt e bun pentru înot. Părul lung e nasol dacă înoţi în fiecare zi. Nu înţeleg de ce mi l-am lăsat lung vreodată.

Dragă Ari,

Pe aici toată lumea dă petreceri. Taică-meu crede că e excelent că sunt invitat. Maică-

mea, mă rog, e greu să ghicești ce crede ea. îmi dau seama că e în alertă. După ultima petrecere mi-a zis că-mi miros hainele a țigară. „Unii oameni fumează", i-am spus. „Eu n- am ce să fac." Mi-a aruncat privirea aia.

Deci vineri seară m-am dus la o petrecere. Şi, bineînţeles, era alcool. Am băut o bere şi apoi am decis că berea nu e de mine. Mi-a plăcut votca cu suc de portocale. Ari, erau atât de mulţi oameni acolo. Uimitor. Eram ca gândacii de bucătărie! Nu te puteai mişca fără să te ciocnești de cineva.

Așa că am umblat pe-acolo, am discutat cu oamenii și m-am distrat.

Cumva, m-am trezit că discut cu o fată. O cheamă Emma, e deșteaptă, amabilă și frumoasă. Stăteam în bucătărie, discutând, și ea a spus că-i place foarte mult numele meu. Și, dintr-odată, s-a aplecat și m-a sărutat. Bănuiesc că s-ar putea spune că am sărutat-o și eu. Gura ei avea gust de mentă și țigări și a fost, mă rog, a fost plăcut, Ari.

Ne-am sărutat îndelung.

Am fumat o țigară împreună cu ea și ne-am sărutat iar.

îi plăcea să-mi atingă fața. Mi-a spus că sunt frumos. Nimeni

nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumos. Mamele şi taţii nu se pun.

Apoi am ieşit afară.

Ea a mai fumat o ţigară. M-a întrebat dacă vreau şi eu una. I-am spus că una îmi ajungea, pentru că eram înotător.

încă mă mai gândesc la sărutul ăla.

Mi-a dat numărul ei de telefon.

Nu sunt sigur cum e cu toate chestiile astea.

Prietenul tău,

Dant

e2

Am încercat să mi-l imaginez pe Dante cu părul scurt. Am încercat să mi-l imaginez sărutând o fată. Dante era complicat. Ginei i-ar fi plăcut de el. Nu că aş fi avut de gând să le fac cunoştinţă.

M-am întins pe pat, gândindu-mă să-i scriu şi eu. în schimb, am început să scriu în jurnal.

Cum ar fi să săruți o fată? Mai exact, pe Ileana. Gura ei nu

ar avea gust de ţigară. Ce gust are gura unei fete, când o săruţi?

M-am oprit din scris şi am încercat să mă gândesc la altceva. M-am gândit la eseul stupid despre Marea Criză pe care nu voiam să-l scriu. M-am gândit la Charlie Escobedo, care voia să bag droguri cu el. Am început să mă gândesc iar la cum sărutase Dante o fată şi apoi m-am gândit iar la Ileana. Poate că şi gura ei avea să aibă gust de ţigară. Poate că fuma. Nu ştiam absolut nimic despre ea.

M-am ridicat în capul oaselor pe pat. Nu, nu, nu. Nu trebuia să mă gândesc la sărutat. Apoi, nu ştiu de ce, m-am simţit trist. Şi apoi am început să mă gândesc la fratele meu. De fiecare dată când eram trist mă gândeam la el.

Poate că undeva, în adâncul meu, o parte din mine se gândea întotdeauna la el. Uneori mă surprindeam ortografiindu-i numele. *B-E-R-N-A-R-D-O.* Ce făcea oare creierul meu, ortografiindu-i numele fără permisiunea mea?

Uneori cred că nu îmi îngădui mie însumi să ştiu la ce mă gândesc cu adevărat. Asta nu prea are sens, dar pentru mine are. Am o idee, că motivul pentru care visăm este că ne gândim la unele lucruri la care nu ştim că ne gândim — ei bine, lucrurile ălea ies pe furiş din noi în vise. Poate că noi suntem ca nişte cauciucuri care au prea mult aer în ele. Aerul trebuie să răsufle. Asta sunt visele.

Şi, dacă stau să mă gândesc, am avut un vis despre fratele meu. Eu aveam patru ani, el avea

15 şi ne plimbam. El mă ţinea de mână, iar eu priveam în sus spre el. Eram fericit. A fost un vis frumos. Cerul era albastru, limpede şi pur.

Poate că visul venea din amintire. Visele nu vin de nicăieri. Asta e sigur. Cred că aş vrea să studiez visele, atunci când o să fiu suficient de mare ca să pot alege efectiv ce vreau să studiez. Ce e absolut sigur e că nu vreau să-l studiez pe Alexander Hamilton. Da, poate că o să studiez visele şi de unde vin ele.

Freud. Poate că asta o să fac — o să
scriu o lucrare despre Sigmund
Freud. Aşa o să am un avans.
Şi poate că o să-i ajut pe cei care au coşmaruri. Ca să nu le mai aibă. Cred că mi-ar plăcea să fac asta
.1Q
Am hotărât că o să găsesc un mod de a o săruta pe Ileana

Tellez. Dar când? Unde? Ea nu merge la niciuna dintre orele mele. Abia dacă o văd. Să-i găsesc dulapul. Ăsta e planul.

11

în timp ce ne întorceam de la cabinetul doctorului, maică-mea m-a întrebat dacă îi scrisesem lui Dante.

— Nu încă.

— Cred că ar trebui să-i scrii.

— Mamă, sunt fiul tău, nu cutie pentru sugestii şi reclamaţii.

Mi-a aruncat o privire.

— Nu-ți lua ochii de la drum, i-am spus.

După ce am ajuns acasă, am scos jurnalul şi iată ce am scris:

Dacă visele nu vin de undeva anume, atunci ce înseamnă că l-am călcat cu maşina pe Dante în vis? Ce înseamnă că am avut visul ăla iar? De ambele dăți priveam fix la Ileana în timp ce îl călcam pe Dante. Bun, asta nu e în regulă.

Aerul răsufla.

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Pot să mă gândesc la visele pe care le am despre fratele meu

sau la visele pe care le am despre Dante.

Astea sunt variantele?

Cred că ar trebui să-mi fac şi eu cât de cât o viaţă.

12

Când mă gândesc la visul despre fratele meu, îmi dau seama că ultima oară când l- am văzut eu a fost când aveam patru ani. Aşa că există o legătură directă între acest vis şi viaţa mea. Bănuiesc că atunci s-a întâmplat totul. Eu aveam patru ani, el 15. Atunci a făcut el ce a făcut. Şi acum e arestat. Nu arestat. Deţinut. E o diferenţă.

Unchiul meu se îmbată uneori şi ajunge la arest. Asta o supără foarte tare pe maică-mea. Dar el iese rapid, pentru că nu conduce când bea — doar că ajunge în nişte locuri stupide şi devine puţin beligerant cu oamenii. Dacă acest cuvânt, beligerant, nu ar fi fost inventat, ar fi trebuit inventat pentru unchiul meu, când bea. Dar întotdeauna îl scoate cineva pe cauţiune. La închisoare nu există scoatere pe cauţiune. Nu ieşi repede. închisoarea e un loc unde eşti băgat pentru vreme îndelungată.

Deci acolo e fratele meu. La închisoare.

Nu ştiu dacă e într-o închisoare federală sau statală. Nu ştiu de ce cineva e trimis la una sau la alta. Asta nu e ceva ce te învaţă la şcoală.

Vreau să aflu de ce e fratele meu la închisoare. E un proiect de cercetare. M-am gândit la asta. M-am gândit şi m-am tot gândit. Ziarele. Nu-i aşa că ziarele vechi sunt păstrate undeva?

Dacă Dante ar fi aici ar putea să mă ajute. El e deştept. Ar şti exact ce să facă.

Nu am nevoie de Dante.

Pot să fac asta și de unul singur.

13

Dragă Ari,

Sper că ai primit scrisorile mele. Bun, ăsta e un început nesincer. Bineînțeles că ai primit scrisorile mele. Nu am de gând să analizez de ce nu mi-ai răspuns. Bun, asta nu e cu totul adevărat. Am analizat de ce nu mă așteaptă nicio scrisoare atunci când mă întorc de la înot. Nu o să stric hârtia cu teoriile la care am ajuns în timp ce nu pot să dorm

noaptea. Asta e treaba, Ari, nu o să mă iau de tine că nu îmi răspunzi. îţi promit. Dacă eu vreau să-ţi scriu, atunci o să-ţi scriu. Iar dacă tu nu vrei să-mi scrii, atunci nu trebuie s-o faci. Trebuie să fii cine eşti tu. Şi eu trebuie să fiu cine sunt eu. Aşa stau lucrurile. Şi, oricum, de obicei eu vorbeam cel mai mult.

Pe lângă mersul cu trenul suspendat mai am un lucru preferat pe care îl fac: mă duc la Institutul de Artă din Chicago. Uau, Ari! Ar trebui să vezi arta din clădirea aia. E uimitor. Mi-aş dori

să fii aici, să putem vedea toată arta asta împreună. Ai lua-o razna, îți jur. Toate tipurile de artă, contemporană şi nu foarte contemporană, şi, mă rog, aş putea continua la nesfârşit, dar n-o s-o fac. îți place Andy Warhol? Există un tablou celebru, „Păsări de noapte", de Edward Hopper. Sunt îndrăgostit de tabloul ăsta. Uneori mă gândesc că toată lumea e ca oamenii din tabloul ăsta, fiecare pierdut în universul lui personal de durere, regret sau vină, fiecare izolat şi

incognoscibil. Tabloul îmi aminteşte de tine. îţi sfâşie inima.

Dar „Păsări de noapte" nu e tabloul meu preferat. Nici pe departe. Ţi-am spus vreodată care e tabloul meu preferat? E „Pluta Meduzei" de Gericault. în spatele acestui tablou e o întreagă poveste. El se bazează pe povestea adevărată a unui naufragiu şi l-a făcut celebru pe Gericault. Vezi, chestia cu artiştii e că ei spun poveşti. Vreau să spun că unele tablouri sunt ca nişte romane.

într-o zi o să călătoresc la Paris, o să mă duc la Luvru şi o să mă holbez la tabloul ăsta toată ziua.

Am calculat şi ştiu că acum ai scăpat deja de ghipsuri. Ştiu că ai spus că regula e că nu avem voie să vorbim despre accident. Dar o să spun totuşi ceva, Ari. E o regulă incredibil de ineptă. Nu te poţi aştepta ca o persoană rezonabilă să o respecte — nu că eu aş intra la categoria persoane rezonabile. Aşa că sper că fizioterapia ta merge bine şi că ai redevenit normal. Nu că tu ai fi

normal. în mod categoric nu eşti normal.

Mi-e dor de tine. Am voie să spun asta? Sau există vreo regulă? Ştii, e interesant că ai atât de multe reguli pentru anumite situaţii. De ce se întâmplă asta, Ari? Presupun că toată lumea are reguli pentru anumite situaţii. Poate că moştenim asta de la părinţii noştri. Părinţii sunt creatori de reguli. Poate că ei ne-au impus prea multe reguli, Ari. Te-ai gândit vreodată la asta?

Cred că trebuie să facem ceva cu regulile.

De acum înainte n-o să-ţi mai spun că mi-e dor de tine.

Prietenul tău,

Dant
e14

Am găsit dulapul Ileanei cu ajutorul lui Susie Byrd.

— Să nu-i spui Ginei despre asta.

— Nu-i spun, a zis ea. Promit. Şi-a încălcat promisiunea rapid.

— Ileana nu-i de bine, a spus Gina.

— Da, şi are 18 ani, a spus Susie.

— Şi?

— Tu eşti doar un băiat. Ea e femeie.

— Nu-i de bine, a repetat Gina.

I-am lăsat Ileanei un bilet. „Salut", i-am spus. Şi m-am semnat. Ce tâmpit sunt. Salut. Ce-i asta

?15

Mi-am petrecut toată seara la biblioteca publică, unde am căutat microfilme cu *El Paso Times.* Căutam un articol despre fratele meu. Dar nu ştiam nici măcar dacă nimerisem anul corect, aşa că după vreo oră şi jumătate am renunţat. Trebuia să existe o modalitate mai bună de a face tipul ăsta de cercetare.

M-am gândit să-i scriu lui Dante o scrisoare. în loc de asta, am găsit o carte de artă despre opera lui Edward Hopper. Dante avea dreptate cu „Păsările de noapte". Era un tablou

extraordinar. Şi era adevărat ce spunea Hopper. M-am simţit ca şi cum m-aş fi uitat în oglindă. Dar nu mi-a sfâşiat inima.

lfi

Ştii cum arată pielea moartă când ţi se scoate ghipsul?

Asta era viaţa mea, toată pielea aia moartă.

Era ciudat să mă simt aşa cum obişnuia să se simtă acel Ari care eram înainte. Numai că asta nu era pe deplin adevărat. Acel Ari care eram înainte nu mai exista.

Iar acel Ari care deveneam? El nu exista încă.

Am ajuns acasă şi am făcut o plimbare.

M-am trezit holbându-mă la locul în care îl văzusem pe Dante ţinând în mână pasărea. Nu ştiu de ce mă aflam acolo.

M-am trezit mergând prin faţa casei lui Dante.

Vizavi, în parc, era un câine care mă privea fix.

L-am privit şi eu.

Câinele s-a trântit în iarbă.

Am traversat strada şi câinele nu s-a mişcat. A dat doar

din coadă. Asta m-a făcut să zâmbesc. M-am aşezat în iarbă, lângă el, şi mi-am scos pantofii. Câinele s-a repezit spre mine şi şi-a pus capul în poala mea.

Am rămas aşa, mângâindu-l. Am observat că nu avea zgardă. După ce l-am mai studiat puţin, am descoperit că era cățea.

— Cum te cheamă?

Oamenii vorbesc cu câinii. Nu că ei ar înţelege. Dar poate că înţeleg suficient. M-am gândit la ultima scrisoare a lui Dante. Trebuise să caut cuvântul „inept". M-am ridicat şi am luat-o spre

marginea parcului, unde era biblioteca.

Am găsit o carte de artă care avea o fotografie cu „Pluta Meduzei".

M-am dus acasă: Ari, băiatul care putea din nou să meargă fără ajutorul cârjelor. Voiam să-i spun lui Dante că nu calculase tocmai exact. *Mi le-am scos azi, Dante. Azi.*

în drum spre casă, m-am gândit la accident, la Dante şi la fratele meu şi m-am întrebat dacă el ştia să înoate. M-am gândit la taică-meu şi la faptul că el nu

vorbea niciodată despre Vietnam. Chiar dacă avea o fotografie cu prietenii lui din armată atârnată pe peretele sufrageriei, nu vorbea niciodată despre fotografia aia sau despre numele prietenilor lui. Odată l-am întrebat şi a fost ca şi cum nu ar fi auzit întrebarea. Nu l-am mai întrebat niciodată. Poate că problema dintre mine şi taică-meu era că eram amândoi la fel.

Când am ajuns acasă am observat că mă urmărise căţeaua. M-am aşezat pe treptele verandei şi ea s-a întins pe trotuar, privind

în sus spre mine. Taică-meu a ieşit afară.

— Te reobişnuieşti cu mersul?

— Da, am spus eu. S-a uitat la căţea.

— M-a urmărit din parc.

— îţi place câinele ăsta?

— E căţea. Zâmbeam amândoi.

— Dar da, am spus. îmi place foarte mult.

— Ţi-l aminteşti pe Charlie?

— Da. L-am iubit.

— Şi eu.

— Am plâns când a murit.

— Şi eu, Ari.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Pare un câine prietenos. Nu are zgardă?

— Nu, tată. E perfect.

Perfect, Ari, a râs taică-meu. Maică-tii nu-i plac câinii în casă

.17

Dragă Dante,

îmi pare rău că nu ţi-am scris. Chiar îmi pare.

Acum pot merge normal. Asta ca să nu te mai simţi vinovat, bine? Radiografiile arată

cum trebuie. M-am vindecat, Dante. Doctorul spune că o grămadă de lucruri ar fi putut să meargă prost, începând cu operaţia. Dar întâmplarea face că nimic nu a mers prost. Imaginează-ţi, Dante, nimic nu a mers prost. Bun, mi-am încălcat propria regulă, aşa că ajunge cu acest subiect anume.

Am un câine nou! O cheamă Legs, pentru că am găsit-o în ziua în care mi-am recuperat picioarele. M-a urmărit până acasă din parc. Taică-meu şi cu mine i-am făcut baie în curte. E

un câine cu adevărat extraordinar. A stat aşa şi ne-a lăsat să-i facem baie. Un câine foarte blând şi plăcut. Nu ştiu exact ce rasă e. Estimarea veterinarului a fost că e în parte pitbull, în parte labrador şi în parte Dumnezeu mai ştie ce. E albă, de mărime medie şi are cercuri maro în jurul ochilor. Arată chiar foarte bine. Singura reacţie a maică-mii a fost: „Câinele rămâne în curte".

Regula asta n-a rezistat mult. Noaptea las câinele să intre în camera mea. Doarme la

picioarele mele. Pe pat. Maică-mea nu suportă asta. Dar a cedat destul de uşor. „Ei bine, măcar ai un prieten", a spus ea.

Maică-mea crede că nu am niciun prieten. Asta e oarecum adevărat. Dar nu mă pricep să-mi fac prieteni. Şi nu mă deranjează asta.

Nu am prea multe să-ţi povestesc în afară de câine. Ba nu, stai aşa, ia ghici! De ziua mea am primit o camionetă Chevy vişinie din 1957! Mult crom. Îmi place la nebunie. O camionetă cu adevărat mexicană, Dante! Nu-mi

mai trebuie decât suspensii hidraulice cu care să salte. De parcă asta ar fi posibil. Suspensii hidraulice. Maică-mea s-a uitat aşa la mine. „Cine-o să plătească pentru ele?"

„îmi iau o slujbă", am spus eu.

Taică-meu mi-a dat prima lecţie de condus. Ne-am dus pe un drum de ţară pustiu din partea de sus a văii. M-am descurcat destul de bine. Trebuie să trag în jos schimbătorul de viteze. Nu schimb prea lin şi am gripat de câteva ori camioneta încercând să bag într-a doua. Totul ţine de

sincronizare. Apeşi ambreiajul, bagi în viteză, accelerezi, ambreiajul, bagi în viteză, accelerezi, conduci. Cândva, curând, o să învăţ să fac toate lucrurile astea cu o singură mişcare lină. O să fie ca mersul. Nici măcar nu va trebui să mă gândesc la asta.

După prima lecţie am parcat camioneta şi taică-meu a fumat o ţigară. Uneori fumează. Dar niciodată în casă. Uneori fumează în curtea din spate, dar nu foarte des. L- am întrebat dacă o să se lase vreodată. „Mă ajută cu

visele."Ştiu că visele lui sunt despre război. Uneori încerc să mi-l imaginez în junglele din Vietnam. Nu-l întreb niciodată nimic despre război. Bănuiesc că e ceva ce trebuie să ţină pentru el. Poate că e ceva groaznic să ţii un război pentru tine însuţi. Dar poate că aşa trebuie să fie. Aşa că, în loc să-l întreb despre război, l-am întrebat dacă visa vreodată despre Bernardo. Fratele meu. „Uneori." Doar atât a spus. A condus camioneta mea până acasă şi nu a mai scos niciun cuvânt.

Cred că l-am supărat aducând vorba de fratele meu. Nu vreau să-l supăr, dar fac asta. îl supăr mereu. Şi pe alţii la fel. Bănuiesc că aşa fac eu. Şi te supăr şi pe tine. Ştiu asta. Şi îmi pare rău. Eu fac tot ce pot, bine? Aşa că să nu te superi dacă nu-ţi scriu la fel de multe scrisori câte scrii tu. Nu fac asta ca să te supăr, bine? Asta e problema mea. Vreau ca alţii să-mi spună cum se simt. Dar nu sunt deloc sigur că vreau să fac si eu la fel.

Cred că mă duc să stau în camioneta mea şi să mă gândesc la asta.

Ar
i1£

Iată lista cu ce înseamnă acum viaţa mea:

- învăţ ca să-mi iau permisul de conducere şi învăţ din greu ca să intru la facultate. (Asta o face fericită pe maică-mea.)
- ridic greutăţi la subsol.
- alerg cu Legs, care nu e doar un câine extraordinar, ci şi un alergător extraordinar.
- citesc scrisorile lui Dante (uneori primesc două pe săptămână).

- mă cert cu Gina Navarro şi Susie Byrd (pentru orice).
- încerc să găsesc modalităţi de a da peste Ileana la şcoală.
- mă uit prin microfilmele lui *El Paso Times* de la biblio-tecă, încercând să găsesc ceva despre fratele meu.
- scriu în jurnal.
- îmi spăl camioneta o dată pe săptămână.
- am coşmaruri. (îl calc mereu pe Dante cu maşina, pe acea stradă ploioasă.)

- lucrez 20 de ore la Charcoaler. Să întorc hamburgeri nu e chiar aşa de rău. Patru ore joi, după şcoală, şase ore vineri seara şi opt sâmbăta. (Taică-meu nu mă lasă să fac ture suplimentare.)

Lista asta conţine cam toată viaţa mea. Poate că viaţa mea nu e foarte interesantă, dar cel puţin sunt ocupat. Ocupat nu înseamnă fericit. Ştiu asta. Dar cel puţin nu mă plictisesc. A te plictisi e cel mai rău.

îmi place să am bani şi îmi place faptul că nu dedic prea mult timp autocompătimirii.

Sunt invitat la petreceri şi nu mă duc.

Mă rog, m-am dus la o petrecere — doar ca să văd dacă Ileana era acolo. Am plecat exact atunci când soseau Gina şi Susie. Gina m-a acuzat că sunt mizantrop. A spus că eram singurul băiat din şcoala aia afurisită care nu sărutase niciodată o fată.

- Şi nici n-o să săruţi vreodată una dacă pleci de la

petreceri exact când încep să fie mişto.

- Serios? am spus eu. Eu n-am sărutat niciodată o fată? Şi de unde anume ai obţinut tu informaţia asta?

— E doar o intuiţie, a spus ea.

— încerci să mă faci să-ţi povestesc despre viaţa mea, am spus. N-o să-ţi meargă.

— Pe cine ai sărutat?

— Las-o baltă, Gina.

— Pe Ileana? N-aş crede. Se joacă doar cu tine.

Mi-am continuat drumul, arătându-i degetul.

Ce era cu fata asta, Gina? Şapte surori şi niciun frate — asta era problema ei. Probabil îşi imagina că putea, pur şi simplu, să mă împrumute. Eu puteam fi acel frate pe care să-l sâcâie ea. Ea şi cu Susie Byrd obişnuiau să vină vineri seara la Charcoaler, pe la ora închiderii. Doar ca să mă sâcâie întruna. Doar ca să mă enerveze. Comandau hamburgeri, cartofi prăjiţi şi Cola cu aromă de cireşe, apoi parcau, claxonau şi aşteptau ca eu să închid. Mă

sâcâiau şi mă enervau la nesfârşit. Gina învăţa să fumeze şi se afişa peste tot cu ţigara de parcă ar fi fost Madonna.

Odată au adus bere. Mi-au oferit şi mie. Bun, am băut cu ele nişte beri. A fost bine. A fost în regulă.

Numai că Gina mă întreba întruna pe cine sărutasem.

Dar apoi mi-a venit ideea care ar fi pus capăt hărţuielilor ei.

— Ştii ce cred eu, i-am spus. Cred că vrei ca eu să mă aplec spre tine şi să te sărut cum nu te-a mai sărutat nimeni.

— Ce dezgustător, a spus ea.

— Atunci de unde atâta interes? Ţi-ar plăcea la nebunie să ştii ce gust au buzele mele.

— Eşti un prost, a spus ea. Aş prefera să mănânc găinaţ.

— Sigur că da, i-am spus.

Susie Byrd a spus că eram răutăcios. Susie Byrd aia, întotdeauna trebuia să te porţi frumos cu ea. Dacă spuneai ce nu trebuie începea să plângă. Mie nu-mi plăcea chestia asta cu plânsul. Era o fată drăguţă. Dar

nu îi era de niciun ajutor tot plânsul ăla.

Gina nu a mai deschis niciodată subiectul sărutatului. Ăsta era un lucru bun.

Uneori Ileana dădea peste mine. îmi zâmbea, iar eu mă îndrăgosteam puţin de zâmbetul ei. Nu că aş fi avut cea mai vagă idee ce e dragostea.

La şcoală era în regulă. Domnul Blocker continua să fie pasionat de chestia cu împărtăşitul. Dar era un profesor bun. Ne punea să scriem mult. îmi plăcea asta. Din cine ştie ce

motiv, mă apucasem serios de scris. Singura oră la care aveam dificultăţi era arta la alegere. Nu eram prea bun la desen. îmi ieşeau destul de bine copacii. Eram varză la desenat feţe. Dar la ora de artă nu trebuia decât să te străduieşti. Luam 10 pentru efort. Dar nu pentru talent. Povestea vieţii mele.

Ştiam că nu o duc prea rău. Aveam câine, permis de conducere şi două hobbyuri: să caut numele fratelui meu pe microfilm şi să născocesc o

modalitate de a o săruta pe Ileana.

ia

Taică-meu şi cu mine ne-am făcut un obicei. Sâmbăta şi duminica ne trezeam foarte devreme, pentru lecţiile mele de condus. Eu mă gândeam că — de fapt nu ştiu la ce mă gândeam. Bănuiesc că mă gândeam că poate taică-meu şi cu mine o să vorbim tot felul de lucruri. Dar nu am făcut-o. Vorbeam despre condus. Era ceva nepersonal. Era vorba doar de a învăţa să conduc.

Taică-meu era răbdător cu mine. îmi explica tot felul de lucruri despre conducerea unei camionete şi despre filosofía lui de a fi atent şi de a avea grijă la trafic. De fapt, era un profesor foarte bun, care nu se supăra niciodată (mai puţin atunci când am pomenit de frate-meu). O dată a spus ceva care chiar m-a făcut să zâmbesc. „N-ai cum să mergi în ambele direcţii atunci când eşti pe o stradă cu sens unic." Mi s-a părut că spusese ceva amuzant şi interesant. Am

râs când a spus asta. Foarte rar taică-meu mă făcea să râd.

Dar nu mă întreba niciodată nimic despre viaţa mea. Spre deosebire de maică-mea, se ţinea în afara lumii mele private. Taică-meu şi cu mine eram ca în tabloul ăla de Edward Hopper. Mă rog, aproape — nu tocmai. Am observat că taică-meu părea cumva mai relaxat când ieşeam împreună în dimineţile ălea. Părea foarte în largul lui, ca şi cum s-ar fi simţit acasă. Chiar dacă nu vorbea mult, nu părea aşa de îndepărtat. Asta era plăcut.

Uneori fluiera, ca şi cum ar fi fost fericit să fie împreună cu mine. Poate că taică- meu pur şi simplu nu avea nevoie de cuvinte ca să existe în lume. Eu nu eram aşa. Mă rog, *eram* aşa în exterior, mă prefăceam că nu am nevoie de cuvinte. Dar *nu eram* aşa în interior.

Mi-am dat seama de ceva despre mine însumi: în interior eu nu semănăm deloc cu taică-meu. în interior semănăm mai mult cu Dante. Asta chiar m-a speriat.

m

A trebuit să o plimb pe maică-mea cu maşina înainte să mă lase să merg singur.

— Conduci puţin prea repede, a spus ea.

— Am 16 ani, am spus. Şi sunt băiat.

N-a zis nimic. Dar apoi a spus:

— Dacă o să bănuiesc măcar că ai luat o gură de alcool şi ai condus, vând camioneta.

Din cine ştie ce motiv, asta m-a făcut să zâmbesc.

— Asta nu e corect. De ce trebuie să sufăr eu pentru că tu ai

o minte bănuitoare? De parcă ar fi vina mea.

Ea mi-a aruncat o privire.

— Aşa sunt fasciştii.

Ne-am zâmbit reciproc.

— Fără alcool la volan.

— Dar la mers pe jos?

— Nici aşa.

— Păi, ştiam asta.

— Voiam doar să mă asigur.

— Nu mi-e frică de tine, mamă. Doar aşa, ca să ştii.

Asta a făcut-o să râdă.

Aşa că viaţa mea era mai mult sau mai puţin necomplicată.

Primeam scrisori de la Dante şi nu răspundeam întotdeauna. Atunci când răspundeam, scrisorile mele erau scurte. Scrisorile *lui* nu erau *niciodată* scurte. Continua să experimenteze sărutatul fetelor, chiar dacă mi-a spus că ar fi preferat să sărute băieţi. Exact aşa a spus. Nu ştiam prea bine ce să cred despre asta, dar Dante avea să continue să fie el însuşi, iar eu aveam să fiu prietenul lui, trebuia doar să învăţ să mă împac cu asta. Iar din cauză că el era în Chicago şi eu în El Paso, era uşor să mă împac cu asta. Viaţa lui

Dante era mult mai complicată decât a mea — cel puţin când venea vorba de sărutatul băieţilor sau fetelor. Pe de altă parte, el nu trebuia să-şi pună întrebări despre un frate care era la închisoare, un frate despre care părinţii lui se prefăceau că nu există.

Cred că încercam să fac în aşa fel încât viaţa mea să fie necomplicată deoarece totul din interiorul meu mi se părea atât de derutant. Şi aveam coşmaruri care puteau să ateste asta. într-o noapte am visat că nu

aveam picioare. Pur şi simplu dispăruseră. Şi nu puteam să mă dau jos din pat. M-am trezit ţipând.

Taică-meu a venit la mine în cameră şi mi-a şoptit:

— E doar un vis, Ari. Doar un vis urât.

— Da, am şoptit eu. Doar un vis urât.

Dar, ştii, într-un fel eu eram obişnuit cu coşmarurile. Dar cum se făcea că unii

oameni nu îşi aminteau deloc visele lor? Şi de ce nu eram şi eu unul dintre ei **?21**

Dragă Dante,

Mi-am luat carnetul de conducere! I-am scos pe părinţi la plimbare. I-am dus în Mesilla, în New Mexico. Am luat prânzul. Apoi i-am dus acasă şi cred că, în general, le-a plăcut cum conduc. Dar cel mai bun lucru e ăsta. Am

ieşit noaptea cu maşina, am mers în deşert şi am parcat. Am ascultat radioul, întins în bena camionetei, şi am privit pe rând toate stelele. Niciunfel de poluare luminoasă, Dante. A fost într-adevăr minunat.

Ar

i22

într-o seară, părinţii mei s-au dus la nişte dansuri de nuntă. Mexicanii! Le plac la nebunie dansurile de nuntă. Au vrut să mă târască şi pe mine cu ei, dar le-am spus nu, mulţumesc. Să mă uit la părinţii mei cum dansează

pe muzică texano-mexicană nu ar fi fost nicio distracţie pentru mine. Le-am spus că eram obosit de la întors hamburgeri toată ziua şi că aveam să rămân acasă şi să mă relaxez.

— Păi, dacă o să ai chef să ieşi din casă, a spus taică-meu, lasă-ne un bilet.

Nu aveam niciun program.

M-am instalat confortabil şi eram pe cale să-mi fac o quesadilla, când Charlie Escobedo a bătut la uşă şi m-a întrebat „Care mai e treaba?"

— Mai nimic, am spus. îmi fac o quesadilla.

— Mişto, a spus el.

N-aveam de gând să-l întreb pe tip dacă nu vrea să-i fac şi lui una, chiar dacă părea flămând ca dracu'. Dar aşa arăta el. Avea un fel de a fi flămând. Era genul slăbănog. Semăna tot timpul cu un coiot în plină secetă. Eu mă pricepeam la coioţi. îmi plăceau foarte mult. Aşa că ne-am privit într-un anumit fel şi eu am spus:

— Ţi-e foame?

Nu-mi venea să cred că spusesem asta.

Apoi el a zis:

— Nu.

Apoi a continuat:

— Tu-ţi tragi în venă?

— Nu, am spus eu.

— Vrei? a întrebat el.

— Nu, am spus eu.

— Ar trebui să încerci, a spus el. E fantastic. Ştii, am putea să facem rost de ceva şi apoi să mergem în deşert cu camioneta ta şi să ne luăm, înţelegi. E plăcut. Foarte plăcut, prietene.

— Mie îmi place mai mult ciocolata, am spus eu.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Plăcut. Ai spus că e plăcut. Cred că prefer să obţin plăcerea prin ciocolată.

Apoi el s-a înfuriat şi m-a făcut *pinchi joto,* adică poponar, şi tot felul de alte chestii. A spus c-o să-mi tragă şuturi în fund până mă aruncă în Mexic. Şi cine dracu' aveam eu impresia că sunt, ca să mă cred prea bun ca să trag în venă sau măcar să fumez ţigări? Nu ştiam eu oare că nimeni nu mă plăcea din cauză că mă consideram un fel de domnul *American?*

Domnul *American.*

Uram chestia asta. Eram la fel de mexican ca el. Şi eram şi mai solid decât el. Nu mi- era frică deloc de nemernicul ăla. I-am spus:

— De ce nu cauţi pe altcineva cu care să te droghezi, prietene?

Mă gândeam că tipul e singuratic. Dar nu trebuia să fie nesimţit din cauza asta.

— Eşti un homosexual, prietene, ştiai asta?

Despre ce dracu' vorbea tipul ăsta? Eram homosexual pentru că

nu voiam să-mi trag în venă heroină?

Apoi i-am spus:

— Da, sunt un homosexual şi vreau să te sărut.

Atunci el şi-a luat o expresie foarte dezgustată şi a spus:

— Ar trebui să te iau la bătaie.

— Dă-i drumul, i-am spus.

Apoi el mi-a arătat degetul şi, mă rog, a plecat — ceea ce mie îmi convenea. Vreau să spun că îmi plăcuse cumva tipul înainte să se apuce de toată chestia asta cu abuzul de substanţe care

modifică dispoziţia şi, ca să fiu sincer, chiar eram curios faţă de chestia cu heroină, dar, înţelegi, nu eram pregătit.

Un tip trebuie să fie pregătit pentru chestiile importante. Aşa vedeam eu lucrurile.

Am început să mă gândesc la Dante şi la faptul că el băuse câteva beri. M-am gândit la cele două beri pe care le băusem cu Gina şi Susie şi m-am întrebat cum ar fi să mă îmbăt. Adică să mă îmbăt cu adevărat. M-am întrebat dacă era o senzaţie plăcută. Vreau să spun că Dante

încercase până şi iarbă. Am început să mă gândesc iar la fratele meu. Poate că se apucase de droguri. Poate că de asta era la pârnaie.

Cred că l-am iubit cu adevărat când eram mic. *Cred că aşa a fost.* Poate că de asta mă simt trist şi pustiit — pentru că mi-a fost dor de el toată viaţa.

Nu ştiu de ce am făcut ce am făcut. Dar am făcut-o. M-am dus şi am găsit un beţiv bătrân care rătăcea pe lângă magazinul Circle K de pe Sunset Heights, cerşind. Arăta ca dracu' şi mirosea şi mai

rău. Dar nu e ca şi cum aş fi vrut să-i devin prieten. L-am rugat să-mi cumpere un pachet de şase beri. I-am spus că îi cumpăram şi lui unul. A fost de acord. Am parcat camioneta după colţ. Când a ieşit şi mi-a dat pachetul meu mi-a zâmbit şi a spus „Câţi ani ai?"

—16, i-am spus. Tu?

— Eu 45.

Părea mult mai bătrân. Vreau să spun că tipul părea la fel de bătrân ca pământul. Apoi m-am simţit prost — pentru că mă folosisem de el. Dar şi el se

folosise de mine. Deci aşa era calculul cu chestia asta.

La început am luat-o spre deşert, ca să-mi beau pachetul cu şase beri. Dar apoi m- am gândit că poate nu era o idee chiar aşa de bună. Auzeam întruna în minte vocea maică-mii şi mă enerva foarte tare că vocea ei era acolo. Aşa că m-am hotărât să merg acasă. Ştiam că părinţii mei n-or să vină o lungă vreme. Aveam la dispoziţie toată seara ca să-mi beau berile.

Am parcat camioneta pe alee şi am rămas acolo, bându-mi

berile. Am lăsat-o pe Legs să urce lângă mine, dar ea a încercat să lingă cutiile de bere, aşa că a trebuit să-i spun că berea nu era bună pentru câini. Probabil că berea nu era bună nici pentru băieţi. Dar, ştii, eu experimentam. Ştii, descopeream secrete ale universului. Nu că aş fi crezut că voi găsi secretele universului într-un Budweiser.

Mi-a venit ideea că dacă dădeam peste cap primele două sau trei beri poate mă ameţeam bine. Şi exact asta am făcut. Şi a

funcţionat. Mă simţeam destul de bine, înţelegi.

Am început să mă gândesc la tot felul de chestii.

La fratele meu.

La Dante.

La coşmarurile lui taică-meu.

La Ileana.

După ce am dat peste cap trei beri nu mai simţeam nicio durere. Era cumva ca morfina. Dar altfel. Apoi am mai deschis o bere. Legs şi-a pus capul în poala mea şi am stat amândoi aşa.

— Te iubesc, Legs.

Era adevărat. îl iubeam pe câinele acela. Iar viaţa nu părea prea rea, cum stăteam în camioneta mea, cu câinele meu şi o bere.

Existau pe lume o grămadă de tipi care ar fi dat orice ca să aibă ce aveam eu. Atunci de ce nu eram mai recunoscător? Pentru că eram un ingrat, de-aia. Asta spunea Gina Navarro despre mine. Ea era fată deşteaptă. Şi nu se înşela în privinţa mea.

Am coborât geamul şi am simţit răcoarea. Vremea se schimbase, venea iarna. Vara nu

îmi adusese ceea ce îmi doream. Şi nu credeam că iarna avea să-mi fie de mai mare ajutor. Oricum, de ce existau anotimpurile? Ciclul vieţii. Iarnă, primăvară, vară, toamnă. Apoi totul începea iar.

Ce vrei tu, Ari? Asta mă întrebam întruna. Poate că era din cauza berii. *Ce vrei tu, Ari?*

Apoi mi-am dat un răspuns: „O viaţă".

„Ce înseamnă o viaţă, Ari?"

„De parcă aş şti răspunsul la asta."

„Undeva, adânc în tine, ştii asta, Ari."

„Nu, nu ştiu."

„Taci din gură, Ari."

Aşa că am tăcut. Apoi mi-a venit ideea că mi-ar plăcea să sărut pe cineva. Nu conta pe cine. Oricine. Pe Ileana

.După ce mi-am terminat berile, m-am dus împleticit la culcare, în

noaptea aia n-am visat nimic. Absolut nimic.

23

în vacanţa de Crăciun m-am apucat să împachetez nişte cadouri pentru nepoţii mei. M-am dus să caut nişte foarfeci. Ştiam că maică-mea are un sertar cu vechituri în dulapul din camera de oaspeţi. Aşa că acolo m-am dus să caut. Şi iată-le acolo, foarfecile, deasupra unui plic foarte mare, cafeniu, pe care era scris numele fratelui meu. BERNARDO.

Eram sigur că acel plic conţinea totul despre viaţa fratelui meu. O viaţă întreagă într-un plic.

Şi eram sigur că înăuntrul plicului erau şi fotografii cu el.

Voiam să-l rup şi să-l deschid, dar nu am făcut-o. Am lăsat foarfecile acolo şi m-am prefăcut că nu văzusem plicul.

— Mamă, unde sunt foarfecile? am întrebat-o. Ea mi le-a adus.

În seara aceea am scris o însemnare în jurnal. I-am scris numele de mai multe ori:

Bernardo Bernardo Bernardo Bernardo Bernardo Bernardo

24

Dragă Ari,

Am în cap o imagine cu tine întins în bena camionetei tale şi privind pe rând toate stelele. Am în cap desenul ăsta. îţi trimit o fotografie cu mine lângă bradul nostru de Crăciun. Şi îţi trimit un cadou. Sper să-ţi placă.
Crăciun fericit, Ari. Dante

După ce am deschis cadoul am zâmbit. Apoi am râs.

O pereche de tenişi miniaturali. Ştiam exact ce trebuia să

fac cu ei. Să-i atârn de oglinda retrovizoare. Şi exact asta am făcut
.25

A doua zi după Crăciun am lucrat o tură de opt ore la Charcoaler. Taică-meu m-a lăsat să iau ture suplimentare, de vreme ce era vacanţa de Crăciun. Nu mă deranja să lucrez. Bun, era un tip cu care lucram şi care era un mare nemernic. Dar eu îl lăsam să vorbească şi de cele mai

multe ori nici nu-şi dădea seama că nu-l ascult. După tura noastră a vrut să ne distrăm împreună, dar eu i-am spus „Am alte planuri."

— O întâlnire? a întrebat el.

— Da, am spus eu.

— Ai prietenă?

— Da.

— Cum o cheamă?

— Cher.

— Du-te dracu', Ari, a spus el.

Unii oameni nu înţeleg de glumă.

Când am ajuns acasă, maică-mea era în bucătărie, încălzea nişte tamales pentru cină. îmi plăceau tamales făcute în casă. îmi plăcea să le încălzesc în cuptor, ceea ce era foarte ciudat, pentru că nu asta era modalitatea normală de a încălzi tamales. îmi plăcea modul în care cuptorul le usca oarecum, până deveneau puţin crocante şi simţeai mirosul frunzelor de porumb care se ardeau oarecum. Mirosea absolut extraordinar, aşa că maică-mea a pus câteva în cuptor, pentru mine.

— A sunat Dante, a spus ea.

— Serios?

— Da.

— Te mai sună peste o vreme. I-am spus că lucrezi.

Am dat din cap.

— El nu ştia că lucrezi. A zis că n-ai spus nimic despre asta în scrisorile tale.

— Are vreo importanţă?

Maică-mea a scuturat din cap.

— Bănuiesc că nu.

Ştiam că ea analizează în cap chestia asta, dar a păstrat

analiza pentru ea. Asta îmi convenea. Şi atunci a sunat telefonul din nou.

— Probabil că e Dante, a spus ea.

Chiar *era* Dante.

— Salut.

— Salut.

— Crăciun fericit.

— A nins în Chicago?

— Nu. E doar frig. Şi cenuşiu. Adică foarte frig.

— Pare plăcut.

— îmi place, cumva. Dar m-am săturat de zilele ăstea cenuşii. Ziceau că în ianuarie o să

fie şi mai rău. Probabil şi în februarie la fel.

— Asta e nasol.

— Da, chiar e nasol.

A urmat o mică tăcere.

— Deci lucrezi?

— Da, întorc hamburgeri la Charcoaler. încerc să strâng nişte bani.

— Nu mi-ai spus.

— Da, nu e important. Doar o slujbă de căcat.

— Păi n-o să strângi prea mulţi bani dacă tu cumperi albume de artă frumoase pentru prieteni.

îmi dădeam seama că zâmbeşte.

— Deci ai primit cartea?

— O am în poală. *Pluta Meduzei a lui Gericault,* de Lorenz E.A. Eitner. E o carte superbă, Ari.

Am crezut c-o să înceapă să plângă. I-am şoptit în mintea mea *nu plânge, nu plânge.* Şi el parcă m-a auzit — nu a plâns. Apoi mi-a spus:

— Câţi hamburgeri ai întors ca să cumperi cartea asta?

— Asta e o întrebare foarte â la Dante, am spus.

— Şi ăsta e un răspuns foarte â la Ari, a spus el.

Apoi am început să râdem, nu ne mai puteam opri. îmi era atât de dor de el.

După ce am închis telefonul m-am simţit puţin trist. Şi puţin fericit. Pentru câteva clipe mi-am dorit ca Dante şi cu mine să trăim într-un univers al băieţilor, şi nu într-un univers al aproape bărbaţilor.

Am ieşit afară pentru o alergare lentă. Legs şi cu mine. E adevărat ce se spune, că fiecare tip ar trebui să aibă un câine.

Gina spune că fiecare băiat *este* un câine. Gina asta. Era ca maică-mea. îi auzeam vocea în mintea mea.

La jumătatea alergării a început să plouă. în cap mi se derula filmul accidentului. Timp de câteva secunde am simţit o durere în picioare.

m

în Ajunul Anului Nou am fost chemat la lucru la Charcoaler. Nu mă deranja asta. Nu aveam alte planuri şi nu aveam chef să fiu doar eu cu mine.

— Te duci la lucru?

Maică-mea era nemulţumită.

— Interacţiune socială, am spus eu.

Ea mi-a aruncat o privire.

— Vine toată lumea în vizită.

Da, chestia cu familia. Unchi. Veri. Menudo al maică-mii, alte tamales. Eram sătul de tamales. Bere. Vin pentru maică-mea şi surorile mele. Nu mă înnebuneam după reuniunile de familie. Prea mulţi străini apropiaţi. Zâmbeam mult, dar de fapt nu ştiam niciodată ce să zic.

I-am zâmbit maică-mii.

—1987. Mă bucur că s-a terminat.

Ea mi-a aruncat încă o privire.

— A fost un an bun, Ari.

— Mă rog, a existat acea mică întâmplare în ploaie.

Ea a zâmbit.

— De ce ţi-e aşa de greu să îţi recunoşti meritele, Ari?

— Pentru că semăn cu tatăl meu.

Am ridicat ceaşca de cafea spre ea, toastând.

— în cinstea lui '88. Şi a tatei.

Maică-mea a întins mâna şi mi-a pieptănat părul cu degetele. Nu mai făcuse asta de mult.

— Arăţi tot mai mult ca un bărbat, a spus ea.

Am ridicat iar ceaşca de cafea.

— Păi, în cinstea bărbăţiei.

Nu am avut mult de lucru. Ploaia i-a ţinut pe oameni la distanţă, aşa că patru dintre noi, cei care lucram, am încercat să cântăm pe rând melodia noastră preferată a lui 1987. Versiunea Los Lobos a lui „La Bamba" era preferata mea, nu vă atingeţi de

ea. Nu ştiam să cânt nici de doi bani, aşa că am început să cânt intenţionat, pentru că ştiam că toţi o să-mi spună *nu cânta, nu cânta,* şi exact asta mi-au spus. Aşa că scăpasem. Alma cânta întruna „Faith". Nu-mi plăcea George Michael. Lucy se prefăcea întruna că e Madonna şi, chiar dacă avea voce, pe mine nu mă pasiona Madonna. Undeva spre sfârşitul turei am început să cântăm toţi melodiile U2. „I Still Haven't Found What I'm Looking For". Da, asta era o melodie frumoasă. Laitmotivul meu. Dar,

de fapt, credeam că e laitmotivul tuturor.

La 10 fără 5 minute am auzit o voce care comanda la drive-in un hamburger şi cartofi prăjiţi. Gina Navarro. Aş fi recunoscut vocea aia oriunde. Nu mă puteam hotărî dacă îmi plăcea cu adevărat Gina sau doar mă obişnuisem cu ea. După ce comanda ei a fost gata, i-am dus-o la Volkswagen-ul ei broscuţă vechi, acolo unde ea şi cu Susie Byrd parcaseră.

— Voi ieşiţi împreună, fetelor?

— Ha ha ha, nesimţitule.

— Un An Nou fericit şi vouă.

— Termini repede?

— Trebuie să facem curat înainte să terminăm.

Susie Byrd a zâmbit. Trebuie să spun că avea un zâmbet plăcut.

— Am venit să te invităm la petrecere.

— Petrecere, am spus eu. N-aş crede.

— E bere, a spus Gina.

— Şi fete pe care poate că ai vrea să le săruţi, a spus Susie.

Agenţia mea matrimonială personală. Exact ce îmi doream pentru noul an.

— Poate, am spus eu.

— Fără poate, a spus Gina. Relaxează-te şi tu puţin.

Nu ştiu de ce am spus da, dar exact asta am spus.

— Daţi-mi adresa şi ne vedem acolo. Trebuie să mă duc acasă să le spun părinţilor mei.

Speram ca maică-mea şi taică-meu să-mi spună „nici într-un caz". Dar nu a fost aşa.

— Chiar te duci la o petrecere? a întrebat maică-mea.

— Eşti surprinsă că am fost invitat, mamă?

— Nu. Sunt surprinsă doar pentru că vrei să mergi.

— E Ajunul Anului Nou.

— O să fie băutură?

— Nu ştiu, mamă.

— Nu te duci cu camioneta. Punct.

— Atunci bănuiesc că nu pot să merg.

— Unde e petrecerea?

— La intersecţia dintre Silver şi Elm.

— Asta e aici, imediat. Poţi să mergi pe jos.

— Plouă.

— S-a oprit.

Maică-mea practic mă dădea afară din casă.

— Du-te. Distrează-te. Căcat. Distracţie.

Dar ştiţi ce? Chiar m-am distrat.

Am sărutat o fată. Nu, ea m-a sărutat pe mine. Ileana. Era acolo. Ileana. S-a apropiat pur şi simplu de mine şi mi-a spus „E Ajunul Anului Nou. Aşa că An Nou fericit." Apoi s- a aplecat spre mine şi m-a sărutat.

Ne-am sărutat îndelung. Apoi ea mi-a şoptit:

— Săruţi cel mai bine din toată lumea.

— Nu, am spus eu, nu e adevărat.

— Nu te contrazice cu mine. Mă pricep la lucrurile astea.

— Bine, am spus, n-o să mă contrazic cu tine. Apoi ne-am sărutat iar.

Apoi ea a spus:

— Tre' să plec.

Şi a plecat pur şi simplu.

Nici măcar n-am avut timp să înţeleg ce se întâmplase că Gina era în faţa mea.

— Am văzut, a spus ea.

— Şi ce dacă?

— Cum a fost?

M-am mulţumit s-o privesc.

— Un An Nou fericit. Apoi am îmbrăţişat-o.

— Am o hotărâre de Anul Nou care cred că ţi s-ar potrivi. Asta a făcut-o să râdă.

— Eu am o listă întreagă pentru tine, Ari. Am râs amândoi de ne-am cocoşat.

Era ciudat să mă distrez.

27

într-o zi, în timp ce eram singur acasă, am deschis sertarul. Sertarul cu plicul mare şi cafeniu pe care scria BERNARDO. Voiam să-l deschid. Voiam să ştiu toate secretele dinăuntru.

Poate că asta m-ar fi eliberat. Dar de ce nu eram eu liber? Nu eram la închisoare, nu-i aşa?

Am pus plicul la loc.

Nu voiam să fac asta aşa. Voiam ca maică-mea să mi-l dea. Şi să-mi spună „Asta e povestea fratelui tău."

Poate că voiam prea mult

.2£

Dante mi-a scris o scrisoare scurtă.

Ari,

Tu te masturbezi? Mă gândesc că ţie asta ţi se pare o întrebare amuzantă. Dar e o întrebare foarte serioasă. Adică tu eşti destul de normal. Sau, cel puţin, eşti mai normal decât mine.

Aşa că poate te masturbezi sau poate nu. Poate că în ultima vreme sunt eu puţin obsedat de

subiectul ăsta. Poate e doar o fază. Dar, Ari, dacă te masturbezi, ce crezi despre asta?

Ştiu că ar trebui să-l întreb pe taică-meu despre asta, dar nu-mi vine. îl iubesc pe taică-meu — dar trebuie oare să-i spun totul?

Băieţii de 16 ani se masturbează, nu-i aşa? De câte ori pe săptămână e normal?

Prietenul tău,

Dante

M-a înfuriat foarte tare că mi-a trimis scrisoarea aia. Nu că a scris-o, ci că a trimis-o. Mă simţeam foarte stânjenit de toată chestia asta. *Nu mă interesează*

să discut despre masturbare cu Dante.

Nu mă interesează să discut despre masturbare cu nimeni.

Ce dracu' avea tipul ăsta?

23

Ianuarie, februarie, martie, aprilie. Lunile se amestecau cumva. La şcoală era bine. învăţam. Făceam sport. Alergam cu Legs. Lucram la Charcoaler. Jucam v-aţi ascunselea cu Ileana. Sau mai degrabă ea se juca de-a v-aţi ascunselea cu mine. Pur şi simplu, n-o înţelegeam.

Uneori mă duceam vineri seara, după lucru, cu camioneta

în deşert. Stăteam întins în benă şi mă uitam la stele.

într-o zi am întrebat-o deschis pe Ileana dacă vrea să iasă cu mine. Mă săturasem de toată chestia asta cu flirtatul. Nu mai mergea.

— Hai doar să mergem la un film, am spus. Ştii, poate ne ţinem de mână.

— Nu pot, a spus ea.

— Nu poţi?

— N-o să pot niciodată.

— Atunci de ce m-ai sărutat?

— Pentru că arăţi bine.

— Ăsta e singurul motiv?

— Şi eşti drăguţ.

— Atunci care e problema?

începeam să-mi dau seama că Ileana juca un joc care nu-mi plăcea deloc.

Uneori venea vineri seara la Charcoaler, după ce eu închideam, stăteam în camioneta mea şi vorbeam. Dar de fapt nu discutam nimic important. Era încă şi mai retrasă decât mine.

Venea chestia cu balul de absolvire, iar eu m-am gândit că aş putea s-o invit pe ea. Nu conta că mă refuzase deja. Şi nu ea era

cea care venea să mă vadă la Charcoaler? Cu câteva săptămâni înainte de bal a apărut la Charcoaler, în timp ce eu închideam. Am stat în camionetă.

— Vrei să mergi la bal cu mine? am spus eu.

încercam să par încrezător, dar nu cred că a sunat exact cum ar fi trebuit.

— Nu pot, a spus ea.

— în regulă, am spus.

— în regulă?

— Da, e în regulă.

— Nu vrei să ştii de ce, Ari?

— Dacă voiai să-mi spui de ce, mi-ai fi spus.

— Bine, o să-ţi spun de ce nu pot.

— Nu eşti obligată.

— Am prieten, Ari.

— Ah, am spus eu pe un ton nonşalant. Deci eu sunt doar un, mă rog, ce sunt eu, Ileana?

— Eşti un tip pe care îl plac.

— Bine, am spus.

Am auzit în cap vocea Ginei. Se joacă doar cu tine.

— Face parte dintr-o bandă, Ari.

— Prietenul tău?

— Da. Şi dacă ar afla că am fost aici, ţi s-ar întâmpla ceva rău.

— Nu mi-e frică.

— Ar trebui să-ţi fie.

— De ce nu te desparţi pur şi simplu de el?

— Nu e aşa de uşor.

— De ce?

— Tu eşti un băiat bun, ştii asta, Ari?

— Mda, mă rog, asta e nasol, Ileana. Nu vreau să fiu un băiat bun.

— Ei bine, *eşti.* îmi place asta la tine.

— Păi, uite care e treaba, i-am spus, eu mă aleg cu faptul că sunt băiat bun. Iar tipul din bandă se alege cu fata. Nu-mi place filmul ăsta.

— Te-ai supărat. Nu te supăra.

— Nu-mi spune să nu mă supăr.

— Ari, te rog nu te supăra.

— De ce m-ai sărutat? De ce m-ai sărutat, Ileana?

— Nu trebuia să fac asta. îmi pare rău.

S-a uitat doar la mine şi, înainte ca eu să apuc să mai spun ceva, a coborât din maşină.

Luni am căutat-o la şcoală. Dar nu am reuşit deloc s-o găsesc. Le-am pus pe Gina şi Susie pe urmele ei. Erau detectivi buni. Gina mi-a raportat apoi: „Ileana s-a lăsat de şcoală."

— De ce?

— Pur şi simplu, Ari.

— Poate să facă asta? Nu e împotriva legii sau aşa ceva?

— E în ultimul an, Ari. Are 18 ani. E adultă. Poate să facă ce vrea ea.

— Nu ştie nici ea ce vrea.

Am găsit adresa Ileanei. Numărul tatălui ei era în cartea de telefon. M-am dus acasă la ea şi am bătut la uşă. A ieşit frate-său.

— Da? a spus el, uitându-se la mine.

— O caut pe Ileana.

— Ce vrei cu ea?

— Suntem prieteni. De la şcoală.

— Prieteni?

Frate-său dădea întruna din cap.

— Uite ce e, prietene, s-a căsătorit.

— Ce?

— A rămas gravidă. Şi s-a căsătorit cu tipul.

Nu ştiam ce să spun. Aşa că n-am mai spus nimic.

în noaptea aia am stat în camionetă cu Legs. Mă gândeam întruna că luasem mult prea în serios chestia cu sărutatul. Mi-am promis că aveam să devin cel mai nonşalant tip din lume în privinţa sărutului.

Sărutatul nu însemna absolut nimic

.3Q

Dragă Ari,

Şapte la unu. Asta e proporţia Scrisorilor lui Dante faţă de Scrisorile lui Ari. Doar ca să ştii. Când o să mă întorc, în vara asta, o să te duc la înot şi o să te înec. Nu de tot. Apoi o să-ţi fac respiraţie gură la gură şi o să te resuscitez. îţi place ideea? Mie da. Te-am speriat deja?

Acum despre treaba cu sărutatul. Fata asta cu care experimentam eu, mă refer la sărutat, sărută bine. M-a învăţat o grămadă de lucruri în privinţa asta. Dar în cele din urmă mi-a spus „Dante, mi se pare că atunci când mă săruţi, de fapt săruţi pe altcineva."

„Da", am spus eu. „Bănuiesc că da."

„Săruţi o altă fată? Sau un băiat?"

Mi s-a părut o întrebare foarte interesantă şi directă.

„Un băiat", am spus.

„îl cunosc?", a întrebat ea.

„Nu", am spus. „Cred că pur şi simplu inventez un băiat în minte."

„Orice băiat?"

„Da", am spus. „Un băiat atrăgător."

„Păi, da", a spus ea. „La fel de atrăgător ca tine?"

Am dat din umeri. E plăcut că s-a gândit că eu sunt atrăgător. Acum suntem prieteni. Şi e plăcut pentru că acum nu mi se mai pare că o induc în eroare. Şi, oricum, mi-a mărturisit că singurul motiv pentru care îi plăcea să mă sărute la toate petrecerile alea era că încerca să-lfacă gelos pe un tip care îi plăcea cu adevărat. Asta m-a făcut să râd. A spus că funcţiona. „Poate că el ar prefera să te sărute pe tine, nu pe mine", a spus ea. Ha-ha, am făcut eu. Nu ştiam despre care tip vorbeşte,

dar ca să fiu complet sincer, Ari, chiar dacă a fost foarte mişto să-mi petrec timpul cu copiii bogaţi din Chicago, care îşi permit o grămadă de bere, alcool şi iarbă, nu sunt chiar aşa de interesanţi. Cel puţin pentru mine.

Vreau să mă întorc acasă.

Asta le-am zis lui maicâ-mea şi taică-meu. „Acum putem pleca? Am terminat aici?" Bineînţeles că taică-meu, care poate să facă foarte tare pe deşteptul, m-a privit drept în ochi şi a spus „Credeam că urăşti El Paso. Nu asta ai zis când ţi-am

spus că ne mutăm în El Paso? Ai zis: «Mai bine împuşcă-mă, tată.»"

Eu ştiu ce urmărea el. Voia ca eu să spun că am greşit. Ei bine, l-am privit şi eu drept în ochi şi am spus: „Am greşit, tată. Eşti fericit acum?"

El a început să rânjească.

„Să fiu fericit de ce, Dante?"

„Că eu am greşit."

M-a sărutat pe obraz şi mi-a spus „Da, sunt fericit, Dante."

Chestia e că eu îl iubesc pe taică-meu. Şi pe maică-mea. Şi

mă întreb mereu ce-or să spună când, într-o bună zi, o să le zic că vreau să mă căsătoresc cu un băiat. Mă întreb ce părere or să aibă despre asta? Eu sunt fiu unic. Cum o să rămână chestia cu nepoţii? Detest faptul că o să-i dezamăgesc, Ari. Ştiu că te-am dezamăgit şi pe tine.

Sunt puţin îngrijorat că după ce o să mă întorc n-o să mai fim prieteni. Bănuiesc că trebuie să fac faţă acestor lucruri. Nu-mi place deloc să mint oamenii, Ari. Mai ales nu-mi place deloc să-mi

mint părinții. Știi ce sentimente am față de ei.

Bănuiesc că va trebui, pur și simplu, să-i spun lui taică-meu. Mi-am conceput un mic discurs. începe cam așa. „Tată, vreau să-ți spun ceva. îmi plac băieții. Nu mă urî. Te rog, nu mă urî. Adică, tată, şi tu eşti băiat."Discursul nu e prea coerent. Mai trebuie să lucrez la el. Pare prea disperat. Detest asta. Nu vreau să fiu disperat. Dacă fac parte din tabăra cealaltă, asta nu înseamnă că sunt o ființă umană penibilă

care cerşeşte dragoste. Am ceva mai mult respect de sine.

Da, ştiu, o ţin aşa la nesfârşit. încă trei săptămâni şi o să ajung acasă. Acasă. încă o vară, Ari. Tu crezi că suntem prea mari ca să ne mai jucăm pe stradă. Probabil. Poate că nu. Uite ce e, vreau doar să ştii că nu vreau ca tu să te simţi obligat să fii prietenul meu când o să mă întorc. Nu sunt neapărat cel mai îndreptăţit la titlul de cel mai bun prieten, nu-i aşa?

Prietenul tău,
Dante

P.S. Ar fi foarte ciudat să nu fii prieten cu tipul care ţi-a salvat viaţa, nu crezi? încalc cumva regulile?

31

în ultima zi de şcoală, Gina chiar mi-a făcut un compliment.

— Ştii, cu tot mersul ăsta la sală ai ajuns foarte musculos. I-am zâmbit.

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Deci cum o să sărbătoreşti începutul verii?

— Diseară lucrez. Gina a zâmbit.

— Eşti aşa de serios.

— Tu şi cu Susie mergeţi la o petrecere?

— Da.

— Nu te-ai săturat de petreceri?

— Nu fi tâmpit. Am 17 ani, prostule. Bineînţeles că nu m-am săturat de petreceri. Ştii ce, tu eşti un bătrân închis în trupul unui tip de 17 ani.

— Nu fac 17 ani decât în august.

— Şi mai rău. Am râs amândoi.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Ce?

— Dacă diseară mă duc în deşert şi mă fac varză, vreţi să mă duceţi acasă cu maşina, tu şi cu Susie?

Nici măcar nu ştiusem că aveam să spun asta.

Gina a zâmbit. Avea un zâmbet minunat. Un zâmbet cu adevărat minunat.

— Sigur, a spus ea.

— Dar cum rămâne cu petrecerea voastră?

— Să te văd pe tine cum te relaxezi, Ari, asta e adevărată petrecere. O să-ţi facem rost chiar şi de bere. Ca să sărbătoreşti terminarea şcolii.

Când m-am dus acasă de la lucru, Gina şi Susie mă aşteptau pe treptele din faţă. Vorbeau cu maică-mea şi cu taică-meu. Bineînţeles. M-am blestemat pentru că le spusesem să mă caute acasă. Ce dracu' o fi fost în capul meu? Şi nici măcar nu aveam o explicaţie. *Da, mamă, o să ne ducem în deşert şi eu o să mă fac muci.*

Dar Gina şi Susie au fost în regulă. Niciun indiciu despre berea de care spuseseră că or să facă rost. Făceau pe fetele cuminţi cu părinţii mei. Nu că n-ar fi fost fete cuminţi. Exact asta erau: fete cuminţi care se prefăceau că sunt fete rele, dar care nu aveau să fie niciodată fete rele pentru că erau prea cumsecade.

Când am coborât din maşină, maică-mea era extaziată. Nu că s-ar fi dat de gol. Dar eu cunoşteam privirea aia. *în sfârşit, prieteni! Te duci la o petrecere!* Da, bun, eu

chiar o iubeam pe maică-mea. Maică-mea. Maică-mea, care îi cunoştea pe părinţii Ginei, pe părinţii lui Susie, care cunoştea pe toată lumea. Bineînţeles.

îmi amintesc că mi-am schimbat hainele în camera mea şi m-am spălat. îmi amintesc că m-am holbat la mine însumi în oglindă. îmi amintesc că am şoptit *Eşti un băiat minunat* Nu credeam asta — dar voiam s-o cred.

Aşa că primii oameni care s-au suit în camioneta mea, în afară de Legs şi maică-mea şi taică-

meu, au fost Gina Navarro şi Susie Byrd.

— îmi invadaţi camioneta mea de virgin, fetelor, le-am spus.

Ele şi-au dat ochii peste cap — apoi au râs de s-au prăpădit.

Ne-am oprit la casa verişoarei Ginei şi am luat o ladă frigorifică plină de bere şi Cola. Am lăsat-o la volan pe Gina, ca să fiu sigur că ştie să conducă şi cu schimbător de viteză manual. Era o profesionistă. Conducea mai bine decât mine. Nu că i-aş fi spus asta. Era o noapte perfectă,

iar aerul deşertului mai avea puţină răcoare, până la arşiţa verii încă mai era puţin.

Ne-am aşezat în bena camionetei, eu şi cu Susie şi Gina. Eu am băut bere şi am privit pe rând toate stelele. Şi m-am trezit şoptind „Voi credeţi că o să descoperim vreodată toate secretele Universului?"

Am fost surprins să aud cum vocea lui Susie îmi răspunde.

— Ar fi ceva minunat, nu-i aşa, Ari?

— Da, am şoptit eu, într-adevăr minunat.

— Ari, tu crezi că iubirea are vreo legătură cu secretele universului?

— Nu ştiu. Poate.

Susie a zâmbit.

— Ai iubit-o pe Ileana?

— Nu. Poate doar puţin.

— Ţi-a frânt inima?

— Nu. Nici măcar nu o cunoşteam.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Câinele meu se pune?

— Mă rog, are şi el importanţa lui.

Am râs cu toţii.

Susie trăgea de o Cola, în timp ce eu beam beri una după alta.

— Te-ai îmbătat deja?

— Oarecum.

— Dar de ce vrei să te îmbeţi?

— Ca să simt ceva.

— Eşti un prost, a spus ea. Eşti băiat bun, Ari, dar eşti un prost, asta e sigur. Stăteam toţi întinşi în bena camionetei, eu cu Gina şi Susie, privind întruna la cerul nopţii. Nici măcar nu m-am îmbătat atât de tare. Pur şi simplu, îmi îngăduiam să mă

relaxez. Le ascultam pe Gina şi Susie vorbind şi mă gândeam că era plăcut că ele ştiau cum să vorbească, să râdă şi să existe în lumea asta. Dar poate că pentru fete era mai uşor.

— Bine că aţi adus o pătură, am spus. Bună idee. Gina a râs.

— Asta fac fetele, au idei bune.

M-am întrebat cum ar fi asta, să iubeşti o fată, să ştii cum gândeşte o fată, să vezi lumea prin ochii unei fete. Poate că ele ştiau mai multe decât băieţii. Poate că înţelegeau lucruri pe

care un băiat nu putea să le înţeleagă niciodată.

— Păcat că nu putem sta aici pentru totdeauna.

— Păcat, a spus Susie.

Păcat, a spus Gina. Păcat

.<u>Adu-ţi aminte ploaia</u>

să dai paginile răbdător în căutarea înţelesurilor - W. S. Merwi

n1

Vara venise iar. Vară, vară, vară. Iubeam şi uram vara. Verile aveau o logică doar a lor şi stârneau întotdeauna ceva în mine. Vara ar fi trebuit să aibă legătură cu libertatea, tinereţea şi lipsa şcolii, cu posibilităţile, aventura şi explorarea. Vara era o carte a speranţei. De asta iubeam şi uram verile. Pentru că mă făceau să vreau să cred.

Aveam în cap o melodie a lui Alice Cooper.

M-am hotărât că asta avea să fie vara *mea.* Dacă vara era o carte, atunci eu aveam să scriu

ceva minunat în ea. Cu caligrafia mea. Dar habar n-aveam ce să scriu. Şi cartea era deja pe cale să fie scrisă pentru mine. Deja nu mai era chiar aşa de promiţătoare. Deja era vorba de mai multă muncă şi mai multe angajamente.

începusem să lucrez cu normă întreagă la Charcoaler. Nu lucrasem niciodată 40 de ore pe săptămână. Dar îmi plăcea programul: de la 11 dimineaţa la 7:30 seara, de luni până joi. Asta însemna că puteam să dorm mai mult întotdeauna şi, dacă voiam,

puteam ieşi în oraş. Nu că aş fi ştiut unde voiam să ies. Vinerea mă duceam mai târziu şi închideam la 10. Nu era un orar rău — şi aveam liber în weekend. Aşa că era în regulă. *Dar era varăl* Iar pentru sâmbătă după-amiaza maică-mea mă înscrisese la banca de alimente. Nu m-am împotrivit.

Viaţa mea era în continuare ideea altcuiva.

în prima sâmbătă după ce s-a închis şcoala m-am trezit devreme. Eram în bucătărie, în pantalonii scurţi de jogging, şi

beam un pahar cu suc de portocale. M-am uitat la maică-mea, care citea ziarul.

— Diseară trebuie să lucrez, i-am spus.

— Credeam că sâmbăta nu lucrezi.

— îl înlocuiesc câteva ore pe Mike.

— Sunteţi prieteni?

— Nu neapărat.

— E frumos din partea ta că-l înlocuieşti.

— N-o fac gratis, sunt plătit. Şi, oricum, aşa m-ai crescut, să mă port frumos.

— Nu pari prea încântat.

— Ce e aşa de încântător să te porţi frumos? Eu vreau să fiu un băiat rău, dacă vrei să ştii adevărul.

— Băiat rău?

— Ştii doar. Ca Che Guevara. James Dean.

— Cine te împiedică?

— Cea la care mă uit acum.

— Aşa, dă vina pe maică-ta, a spus ea râzând.

Eu încercam să mă hotărăsc dacă glumeam sau nu.

— Ştii, Ari, dacă chiar ai fi vrut să fii băiat rău, ai fi făcut-o pur şi simplu. Ultimul lucru de care au nevoie băieţii răi e aprobarea mamei.

— Crezi că eu am nevoie de aprobarea ta?

— Nu ştiu ce să răspund la asta.

Ne-am privit reciproc. Ajungeam mereu să am cu maică-mea conversaţiile astea pe care nu mi le doream.

— Ce-ar fi dacă m-aş lăsa de slujbă?

— Bine, a spus ea privindu-mă.

Cunoşteam tonul ăla. „Bine" însemna că eu vorbesc aiurea. Cunoşteam codul. Neam privit reciproc timp de vreo cinci secunde — ceea ce a părut o veşnicie.

— Eşti prea mare ca să primeşti bani de buzunar, a spus ea.

— Poate că o să tund iarba.

— Foarte imaginativ.

— Prea mexican pentru tine, mamă?

— Nu. Doar prea instabil.

— Să întorc hamburgeri, asta e stabil. Nu foarte imaginativ, dar stabil. Dacă stai să te gândeşti, e slujba perfectă pentru mine. Sunt stabil şi neimaginativ.

Maică-mea a scuturat din cap.

— O să-ţi petreci toată viaţa făcându-ţi procese de conştiinţă?

— Ai dreptate. Poate că o să-mi iau liber vara asta.

— Eşti la liceu, Ari. Nu îţi cauţi o profesie. Cauţi doar o

modalitate de a câştiga nişte bani. Eşti în tranziţie.

— în tranziţie? Ce fel de mamă mexicană eşti tu?

— Sunt o femeie educată. Asta nu mă face mai puţin mexicană, Ari.

Părea puţin furioasă. îmi plăcea foarte mult furia ei şi aş fi vrut să am parte de ea mai des. Furia ei era diferită de a mea sau de a lui taică-meu. Pe ea furia nu o paraliza.

— Bun, înţeleg ce vrei să spui, mamă.

— Chiar înţelegi?

— într-un fel m-am simţit întotdeauna ca un studiu de caz lângă tine, mamă.

— îmi pare rău, a spus ea.

Dar nu-i părea rău. S-a uitat la mine.

— Ari, ştii ce e un ecoton?

— E terenul pe care se întâlnesc două ecosisteme diferite. într-un ecoton peisajul conţine elemente a două ecosisteme diferite. E ca o zonă de graniţă naturală.

— Deştept băiat. în tranziţie. Mai e nevoie să spun ceva?

— Nu, mamă. Eu trăiesc într-un ecoton. Munca trebuie să coexiste cu pierderea vremii. Responsabilitatea trebuie să coexiste cu iresponsabilitatea.

— Ceva de genul ăsta.

— Primesc un 10 la cursul de Cum să fii un bun fiu?

— Nu te supăra pe mine, Ari.

— Nu mă supăr.

— Ba da.

— Eşti aşa de profesoară.

— Uite ce e, Ari, nu e vina mea că tu ai aproape 17 ani.

— Şi când o să am 21 tot profesoară o să fii.

— Asta a fost o răutate.

— îmi pare rău. Maică-mea m-a examinat.

— Serios, mamă. îmi pare rău.

— Noi doi începem întotdeauna vara cu o ceartă, nu-i aşa?

— E o tradiţie, am spus. Mă duc să alerg.

în timp ce mă întorceam să plec, ea m-a luat de braţ.

— Uite ce e, Ari, şi mie îmi pare rău.

— E în regulă, mamă.

— Te cunosc, Ari.

Voiam să-i spun acelaşi lucru pe care voiam să i-l spune şi Ginei Navarro. *Nimeni nu mă cunoaşte.*

Apoi a făcut ceea ce ştiam că avea să facă — mi-a pieptănat părul cu mâna.

— Nu trebuie să lucrezi dacă nu vrei. Taică-tău şi cu mine o să fim bucuroşi să-ţi dăm bani.

Ştiam că vorbeşte serios.

Dar nu asta voiam eu să aud. Nu ştiu ce voiam.

— Nu e vorba de bani, mamă.

Ea nu a mai spus nimic.

— Fă să ai o vară frumoasă, Ari.

în ce fel spusese asta! în ce fel se uitase la mine. Uneori, în vocea ei era atât de multă dragoste, că mi se părea insuportabil.

— Bine, mamă, am spus. Poate că o să mă îndrăgostesc.

— De ce nu? a spus ea.

Uneori, părinţii îşi iubeau fiii atât de mult, încât făceau din vieţile lor nişte idile. Credeau că tinereţea noastră ne poate ajuta să învingem orice. Poate că mamele şi taţii uitau acest mic

detaliu: faptul că erai în pragul vârstei de 17 ani putea fi brutal, dureros şi derutant. A fi în pragul vârstei de 17 ani putea fi foarte nasol.

2

Nu a fost tocmai o întâmplare că eu şi cu Legs alergam pe lângă casa lui Dante. Ştiam că se întoarce — chiar dacă nu ştiam exact când. în ziua în care plecase din Chicago trimisese o carte poştală: *Plecăm azi cu maşina, prin Washington. Taicâ-meu vrea să caute ceva la*

Biblioteca Congresului. Ne vedem curând. Cu dragoste, Dante.

Când am ajuns în parc i-am dat drumul din lesă lui Legs, chiar dacă n-ar fi trebuit să fac asta. îmi plăcea foarte mult să mă uit la ea cum aleargă peste tot. Eram îndrăgostit de inocenţa câinilor, de puritatea afecţiunii lor. Ei nu ştiau să-şi ascundă sentimentele. Ei existau. Un câine e un câine. A fi câine era ceva atât de elegant, încât invidiam asta. Am chemat-o înapoi, am pus-o în lesă şi am reînceput să alerg.

— Ari!

M-am oprit, apoi m-am întors. Acolo era chiar Dante Quintana, care stătea pe verandă şi îmi făcea semn cu mâna, cu acel zâmbet onest şi sincer al lui, acelaşi zâmbet pe care îl avusese şi când mă întrebase dacă vreau să mă înveţe să înot.

I-am făcut semn şi eu şi m-am îndreptat spre casa lui. Am stat acolo şi ne-am privit unul pe altul timp de un minut. Era ciudat că nu ne găseam deloc cuvintele. Apoi el a sărit de pe verandă şi m-a îmbrăţişat.

— Ari! Uită-te la tine! Păr lung! Arăţi ca Che Guevara fără mustaţă.

— Frumos, am spus eu.

Legs a lătrat la el.

— Trebuie să o mângâi, i-am spus. Nu suportă să fie ignorată.

Dante s-a lăsat în genunchi şi a mângâiat-o. Apoi a sărutat-o. Legs l-a lins pe faţă. Era greu de spus care dintre cei doi era mai afectuos.

— Legs, Legs, încântat de cunoştinţă.

Părea atât de fericit, iar eu m-am gândit la asta, la capacitatea lui de a fi fericit. De unde venea ea? Aveam şi eu acel tip de fericire în mine? Doar că mi-era frică de ea?

— De unde ai toţi muşchii ăia, Ari?

M-am uitat la el, cum stătea în faţa mea, el şi toate întrebările lui necenzurate.

— Vechile haltere de la subsol ale lui taică-meu, am spus.

Apoi mi-am dat seama că Dante era acum mai înalt decât mine.

— Cum de-ai crescut atât de mult? l-am întrebat.

— Trebuie să fie din cauza frigului, a spus el. 1,80 metri. Sunt exact la fel de înalt ca taică-meu.

M-a studiat.

— Tu eşti mai scund — dar părul te face să pari mai înalt.

Asta m-a făcut să râd, chiar dacă nu ştiam de ce. El m-a îmbrăţişat iar şi a şoptit:

— Mi-a fost atât de dor de tine, Ari Mendoza.

Ca de obicei, eu nu ştiam ce să spun, aşa că n-am spus nimic.

— O să fim prieteni?

— Nu fi nebun, Dante. *Suntem* prieteni.

— O să fim prieteni întotdeauna?

— întotdeauna.

— Nu o să te mint niciodată, în nicio privinţă, a spus el.

— Eu s-ar putea să te mint, am spus.

Am râs amândoi. Apoi m-am gândit *Poate că asta o să fie vara în care n-o să existe nimic în afară de râs. Poate că asta o să fie acea vară.*

— Hai să-i saluţi pe maică-mea şi taică-meu, a spus el. Cred că ar vrea să te vadă.

— Nu pot să iasă ei? Sunt cu Legs.

— Poate să intre şi Legs.

— Nu cred că maică-tii i-ar plăcea.

— Dacă e câinele tău, poate intra. Crede-mă.

Şi-a coborât vocea şi a şoptit:

— Maică-mea nu o să uite prea curând acea întâmplare din ploaie.

— Asta e poveste veche.

— Maică-mea e un elefant când vine vorba de aduceri-aminte.

Dar nu a fost nevoie s-o testăm pe mama lui Dante în privinţa accesului câinilor în casă pentru că exact atunci domnul Quintana a apărut în faţa uşii şi a strigat la soţia lui „Soledad, ghici cine a venit?"

M-au înconjurat, îmbrăţişându-mă şi spunându-mi lucruri drăguţe. îmi venea să plâng. Pentru că afecţiunea lor era atât de reală şi, cumva, simţeam că nu o merit sau poate

că ei îl îmbrăţişau pe tipul care salvase viaţa fiului lor. Voiam ca ei să mă îmbrăţişeze doar pentru că eram Ari, dar pentru ei eu nu aveam să fiu niciodată doar Ari. Dar învăţasem cum să ascund ceea ce simţeam. Nu, nu e adevărat. Nu era vorba deloc de învăţare. Mă născusem cu ştiinţa de a ascunde ceea ce simţeam.

Erau atât de bucuroşi că mă văd. Şi adevărul era că şi eu mă bucuram să-i văd.

îmi amintesc că i-am spus domnului Quintana că lucram la

Charcoaler. El i-a zâmbit zeflemitor lui Dante:

— Muncă, Dante, uite o idee.

— O să-mi iau o slujbă, tată. Serios.

Doamna Quintana părea diferită. Nu ştiu, era ca şi cum ar fi avut soarele în interiorul ei. Nu mai văzusem niciodată o femeie care să arate mai frumoasă. Părea mai tânără decât atunci când o văzusem ultima oară. Mai tânără, nu mai bătrână. Nu că ea ar fi fost bătrână. îl născuse pe Dante când avea 20 de ani, ştiam

asta. Deci avea 38 de ani sau aşa ceva. Dar părea mai tânără în lumina dimineţii. Poate că asta era cauza, lumina dimineţii.

în timp ce îi ascultam pe părinţii lui Dante povestind despre anul petrecut în Chicago, am auzit vocea lui.

— Când pot să merg cu camioneta?

— După lucru, ce zici? l-am întrebat. Eu ies la 7:30.

— Trebuie să mă înveţi să conduc, Ari.

Am văzut expresia de pe faţa mamei lui.

— Nu taţii ar trebui să facă asta?

— Taică-meu e cel mai prost şofer din univers, a spus el.

— Nu e adevărat, a spus domnul Quintana. Doar cel mai prost şofer din El Paso.

Era singurul bărbat cunoscut de mine care să recunoască efectiv că era un şofer prost. înainte să plec, maică-sa a reuşit să mă tragă la o parte.

— Ştiu că mai devreme sau mai târziu o să-l laşi pe Dante să conducă camioneta.

— N-o să-l las, am spus eu.

— Dante e foarte convingător. Promite-mi doar că o să fii atent.

— Promit.

I-am zâmbit. Avea ceva care mă făcea să mă simt perfect încrezător şi în largul meu. în compania celor mai mulţi oameni pur şi simplu nu mă simţeam aşa.

— Văd că în vara asta o să am de-a face cu două mame.

— Faci parte din familia asta, a spus ea. N-are niciun rost să te opui.

— Sunt sigur că într-o zi o să vă dezamăgesc, doamnă Quintana.

— Nu, a spus ea.

Şi, chiar dacă vocea ei putea fi atât de fermă, în clipa aceea vocea ei era aproape la fel de blândă ca a mamei mele.

— Eşti atât de dur cu tine însuţi, Ari.

Am dat din umeri.

— Poate că, pur şi simplu, aşa sunt eu.

Ea mi-a zâmbit.

— Dante nu e singurul căruia i-a fost dor de tine.

Era cel mai frumos lucru pe care mi-l spusese vreo-dată cineva care nu era maică- mea sau taică-meu. Şi ştiam că eu aveam ceva ce doamna Quintana vedea şi iubea. Şi, chiar dacă mie asta mi se părea ceva minunat, mi se părea în acelaşi timp şi o povară. Nu că ea ar fi vrut ca asta să fie o povară. Dar iubirea era întotdeauna ceva apăsător pentru mine. Ceva ce trebuia să duc în spate.

3

Eu şi cu Legs l-am luat pe Dante cu maşina pe la opt.

Soarele era încă pe cer, dar apunea rapid şi era arşiţă. Am claxonat şi Dante a apărut la uă.

— Asta e camioneta ta! E extraordinară! E minunată, Ari!

Da, ştiam că aveam sigur pe faţă un rânjet prostesc. Un tip care îşi iubeşte camioneta are nevoie de alţi oameni care să-i admire aparatul de condus. Da, *are nevoie.* Ăsta e adevărul. Nu ştiu de ce, dar aşa sunt tipii cu camionete.

Dante a strigat în casă.

— Mamă! Tată! Veniţi să vedeţi camioneta lui Dante!

A coborât treptele sărind ca un copil. Era întotdeauna atât de necenzurat. Eu şi cu Legs am coborât din camionetă şi ne-am uitat cum Dante îi dă ocol, admirând-o.

— Nicio zgârietură, a spus el.

— Asta e din cauză că nu mă duc cu ea la şcoală.

Dante a zâmbit.

— Jante cromate adevărate, a spus el. Eşti un adevărat mexican, Ari!

Asta m-a făcut să râd.

— Şi tu eşti la fel, tâmpitule.

— Nuu, eu n-o să fiu niciodată un adevărat mexican.

De ce conta asta atât de mult pentru el? Dar conta şi pentru mine. Dante era pe punctul de a spune ceva, dar a observat că părinţii lui coboară treptele din faţa casei.

— Superbă camionetă, Ari! Ei, asta chiar e o maşină clasică.

Domnul Quintana a reacţionat exact ca Dante, cu un entuziasm necenzurat.

Doamna Quintana doar a zâmbit. Cei doi au dat ocol camionetei, inspectând-o şi zâmbind spre ea de parcă s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten.

— E o camionetă minunată, Ari.

Nu mă aşteptasem la asta din partea doamnei Quintana. Dante îşi redirecţionase deja atenţia către Legs, care îl lingea pe faţă. Nu ştiu ce mi-a venit, dar i-am aruncat domnului Quintana cheile.

— Poţi s-o scoţi pe prietena ta la o plimbare, dacă vrei, am spus.

Zâmbetul lui nu avea niciun fel de ezitare. îmi dădeam seama că doamna Quintana încerca să reprime tânăra care exista încă în ea. Dar, chiar şi fără zâmbetul soţului ei, ceea ce avea ea în interiorul ei mi se părea mult mai profund. Era ca şi cum ajungeam s-o înţeleg pe mama lui Dante. Ştiam că asta era important. Mă întrebam de ce.

îmi plăcea să-i privesc pe toţi trei cum stăteau în jurul

camionetei mele. Aş fi vrut ca timpul să se oprească, pentru că totul părea atât de simplu, cu Dante şi Legs îndrăgostindu-se unul de celălalt, maică-sa şi taică-său amintindu-şi ceva despre tinereţea lor în timp ce îmi examinau camioneta, şi eu, mândrul proprietar. Aveam ceva de valoare — chiar dacă era doar o camionetă care producea în oameni o nostalgie plăcută. Era ca şi cum ochii mei ar fi fost aparate de fotografiat şi eu surprindeam momentul, ştiind că

aveam să păstrez acea fotografie pentru totdeauna.

Dante şi cu mine ne-am aşezat pe trepte şi ne-am uitat cum taică-său porneşte camioneta şi maică-sa se apleacă spre el, ca o fată la prima întâlnire.

— Cumpără-i un shake! a strigat Dante, fetelor le place când le cumperi ceva!

îi vedeam cum râd, în timp ce porneau.

— Uneori părinţii tăi sunt ca nişte copii, am spus.

— Sunt fericiţi, a spus el. Părinţii tăi? Sunt fericiţi?

— Maică-mea şi taică-meu nu sunt deloc ca maică-ta şi taică-tău. Dar maică-mea îl adoră pe taică-meu. Sunt sigur de asta. Şi cred că şi taică-meu o adoră pe maică-mea. Numai că nu e la fel de expansiv.

— Expansiv. Ăsta nu e un cuvânt al lui Ari.

— Faci mişto. Mi-am lărgit vocabularul.

L-am înghiontit.

— Mă pregătesc pentru facultate.

— Câte cuvinte noi înveţi pe zi?

— Câteva, ştii. îmi plac mai mult cuvintele vechi. Sunt ca nişte prieteni vechi.

Dante m-a înghiontit şi el.

— Expansiv. O să ajungă cuvântul ăsta vreodată un prieten vechi?

— Poate că nu.

— Tu eşti ca tatăl tău, nu-i aşa?

— Da, cred că da.

— Şi maică-mea are probleme cu asta, ştii? în mod normal ea nu-şi manifestă

sentimentele. De asta s-a căsătorit cu taică-meu. Asta cred eu. El scoate din maică-mea toate sentimentele alea pe care le are ea.

— Atunci se potrivesc teribil.

— Da, aşa e. Chestia ciudată e că uneori mi se pare că maică-mea îl iubeşte pe taică-meu mai mult decât o iubeşte el. Ţi se pare că are vreun sens?

— Da, cred că da. Poate. Dar iubirea e o competiţie?

— Ce vrei să spui?

— Poate că fiecare iubeşte diferit. Poate că asta e tot ce contează.

— îţi dai seama că vorbeşti, nu-i aşa? Vreau să spun că vorbeşti cu adevărat.

— Vorbesc, Dante. Nu fi măgar.

— Uneori vorbeşti. Alteori doar eviţi să faci asta, ştii.

— Fac şi eu ce pot.

— Ştiu. Or să existe reguli pentru noi doi, Ari?

— Reguli?

— Ştii ce vreau să spun.

— Da, cred că ştiu.

— Deci care sunt regulile?
— Eu nu sărut băieţi.
— Bun, deci prima regulă: nu încerca să-l săruţi pe Ari.
— Da, asta e prima regulă.
— Am şi eu o regulă pentru tine.
— Bun, e corect aşa.
— Nu fugi de Dante.
— Ce înseamnă asta?
— Cred că ştii ce înseamnă. într-o bună zi, cineva o să vină la tine şi o să-ţi spună: „De ce îţi petreci timpul cu poponarul ăla?" Dacă nu poţi să rămâi alături de mine ca prieten

al meu, Ari, dacă nu poţi să faci asta, atunci ar fi mai bine, înţelegi — asta m-ar ucide. Ştii că m-ar ucide dacă tu...

— Deci o chestiune de loialitate.

— Da.

Am râs.

— Eu am o regulă mai greu de respectat.

A râs şi el.

M-a atins pe umăr — apoi a zâmbit.

— Aiurea, Ari. Tu ai o regulă mai greu de respectat? Abureli ieftine. Tot ce trebuie să

faci e să fii loial celui mai sclipitor tip pe care l-ai cunoscut vreodată — ceea ce e ca şi cum ai merge desculţ prin parc. Pe de altă parte, eu trebuie să mă abţin să îl sărut pe cel mai extraordinar tip din univers — ceea ce e ca şi cum ai merge desculţ pe cărbuni aprinşi.

— Văd că încă te mai preocupă mersul desculţ.

— întotdeauna am urât încălţămintea.

— Hai să jucăm jocul ăla, i-am spus. Jocul pe care l-ai

inventat tu ca să ne facem praf pantofii.

— A fost distractiv, nu-i aşa?

în ce mod spusese asta. Ca şi cum ar fi ştiut că nu aveam să mai jucăm niciodată jocul ăla. Acum eram prea mari. Pierdusem ceva şi ştiam amândoi asta.

O lungă vreme nu am mai zis niciunul nimic.

Stăteam pur şi simplu acolo, pe treptele casei lui. Aşteptam. M-am uitat şi am văzut cum Legs îşi pusese capul în poala lui Dante.

În seara aceea, Dante cu mine şi cu Legs ne-am dus cu maşina în deşert. La locul meu preferat. Era imediat după apus şi stelele începeau să iasă din locul în care se ascundeau ziua, oricare ar fi fost acesta.

— Data viitoare aducem telescopul meu.

— Bună idee, am spus.

Am stat întinşi în bena camionetei mele şi ne-am uitat îndelung la noaptea nouă. Legs explora deşertul şi a trebuit s-o strig. A sărit în camionetă şi şi-a făcut loc între mine şi Dante.

— O iubesc pe Legs, a spus Dante.

— Şi ea te iubeşte. Dante a arătat spre cer.

— Vezi Ursa Mare?

— Nu.

— Acolo.

Am studiat cerul.

— Da. Da. O văd.

— E absolut extraordinară.

— Da, chiar e extraordinară.

Am tăcut, mulţumindu-ne să stăm aşa.

— Ari?

— Da.

— Ştii ceva?
— Ce?
— Maică-mea e însărcinată.
— Ce?
— Maică-mea o să aibă un copil. îţi vine să crezi?
— Pe bune?
— în Chicago era frig şi părinţii mei au găsit o modalitate de a se încălzi. Asta chiar m-a făcut să râd.
— Crezi că părinţii depăşesc vreodată faza sexului?
— Nu ştiu. Nu cred că e ceva ce depăşeşti, nu-i aşa? Dar

ce ştiu eu, eu doar aştept să ajung acolo.

— Şi eu la fel.

Am tăcut iar amândoi.

— Uau, Dante, am şoptit eu. O să fii frate mai mare.

— Da, un frate mult mai mare.

S-a uitat spre mine.

— Asta te face să te gândeşti la — cum îl chema pe fratele tău?

— Bernardo.

— Asta te face să te gândeşti la el?

— Totul mă face să mă gândesc la el. Uneori, în timp ce merg singur cu camioneta, mă gândesc la el şi mă întreb dacă îi plăceau camionetele şi cum arată în realitate. Aş vrea să-l cunosc şi — nu ştiu — pur şi simplu, nu pot renunţa la asta. Adică, nu e ca şi cum l-aş fi cunoscut vreodată cu adevărat. Aşa că de ce e atât de important?

— Dacă e important, atunci e important.

N-am spus nimic.

— îţi dai cumva ochii peste cap?

— Da, cred că da.

— Cred că ar trebui să-i abordezi pe părinţii tăi. Ar trebui să stai pur şi simplu cu ei şi să-i faci să-ţi spună. Fă-i să se poarte ca nişte adulţi.

— Nu poţi face pe nimeni să se poarte ca un adult. Mai ales pe un adult.

Asta chiar l-a făcut pe Dante să râdă. Am ajuns să râdem atât de tare, că Legs a început să latre la noi.

— Ştii, a spus Dante, trebuie să-mi urmez propriul sfat.

A făcut o pauză.

— Sper din toată inima ca maică-mea să aibă un băiat. Şi ar fi bine să-i placă fetele. Pentru că dacă n-or să-i placă îl omor.

Asta ne-a făcut să râdem din nou. Şi a făcut-o pe Legs să latre iar.

Când ea s-a liniştit, în cele din urmă, am auzit vocea lui Dante, care părea atât de slabă în noaptea din deşert.

— Trebuie să le spun, Ari.

— De ce?

— Pentru că trebuie.

— Dar dacă o să te îndrăgosteşti de o fată?

— N-o să fie cazul, Ari.

— Ei or să te iubească întotdeauna.

Dante nu a spus nimic. Apoi l-am auzit cum plânge. Aşa că l-am lăsat să plângă. Nu puteam face nimic. Decât să îi ascult suferinţa. Puteam să fac asta. Era greu de suportat. Dar puteam s-o fac. Să-i ascult, pur şi simplu, suferinţa.

— Dante, i-am şoptit. Tu nu-ţi dai seama cât de mult te iubesc ei?

— O să-i dezamăgesc. Aşa cum te-am dezamăgit şi pe tine.

— Nu m-ai dezamăgit.

— Spui asta doar aşa, pentru că plâng.

— Nu, Dante.

M-am ridicat din locul în care stăteam întins. Dante s-a ridicat şi el şi ne-am privit fix unul pe celălalt.

— Nu plânge, Dante. Nu sunt dezamăgit.

Pe drumul de întoarcere în oraş ne-am oprit la un fast-food cu drive-in şi ne-am luat bere de sasafras.

— Şi ce-o să faci la vară? l-am întrebat.

— Păi o să mă antrenez cu echipa de înot de la Cathedral, o să mai lucrez la nişte tablouri şi o să-mi iau o slujbă.

— Serios. Tu o să-ţi iei o slujbă?

— Dumnezeule, vorbeşti ca taică-meu!

— Păi de ce vrei să lucrezi?

— Ca să învăţ ceva despre viaţă.

— Viaţă, am spus. Muncă. Ecoton. Căcat.

Într-o seară, Dante şi cu mine stăteam la el în cameră. El trecuse la pictatul pe pânză. Lucra la un tablou mare de pe şevalet. Tabloul era acoperit.

— Pot să-l văd?

— Nu.

— După ce termini?

— Da. După ce termin.

— Bine, am zis eu.

Stătea întins pe pat, iar eu stăteam pe fotoliul lui.

— Ai mai citit ceva cărţi de poezie bune în ultimul timp? l-am întrebat.

— Nu, nu prea. Părea puţin distrat.

— Unde eşti, Dante?

— Aici, a spus el.

S-a ridicat în capul oaselor pe pat.

— Mă gândeam la chestia cu sărutatul, a spus el.

— Ah, am spus eu.

— Vreau să spun, de unde ştii că nu-ţi place să săruţi băieţi dacă n-ai sărutat niciodată vreunul?

— Cred că pur şi simplu ştiu, Dante.

— Ai făcut asta vreodată?

— Ştii bine că nu. Tu?

— Nu.

— Păi, poate că de fapt nu-ţi place să săruţi tipi. Poate doar crezi asta.

— Cred că ar trebui să facem un experiment.

— Ştiu ce urmează să spui, iar răspunsul e nu.

— Tu eşti prietenul meu cel mai bun, nu?

— Da. Dar în momentul de faţă regret asta foarte mult.

— Hai doar să încercăm.

— Nu.

— N-o să spun la nimeni. Hai.

— Nu.

— Uite ce e, e doar un sărut. Ştii asta. Apoi o să ştim amândoi.

— Ştim deja.

— Nu ştim cu adevărat până nu facem asta efectiv.

— Nu.

— Ari, te rog.

— Dante!

— Ridică-te în picioare. Nu ştiu de ce am făcut asta, dar am făcut-o. M-am ridicat în

picioare. Apoi Dante s-a oprit chiar în faţa mea.

— închide ochii, a spus el. Aşa că am închis ochii.

Iar el m-a sărutat. Şi l-am sărutat şi eu.

Apoi el a început să mă sărute cu adevărat. Iar eu m-am desprins de el.

— Ei bine? a întrebat el.

— Pentru mine n-a funcţionat, i-am spus.

— Nimic?

— Nu.

— Bun. Pentru mine categoric a funcţionat.

— Da. Cred că m-am prins de asta, Dante.

— Deci, atunci, am terminat cu asta, hm?

— Da.

— Eşti supărat pe mine?

— Puţin.

S-a aşezat la loc pe pat. Părea trist. Nu-mi plăcea să-l văd aşa.

— Sunt mai supărat pe mine, i-am spus. Mereu te las să mă convingi cu una sau alta. Nu e vina ta.

— Da, a şoptit el.

— Să nu plângi, bine?

— Bine, a spus el.
— Plângi.
— Nu plâng.
— Bine.
— Bine.

fi

Nu l-am sunat pe Dante timp de câteva zile.

Şi nici el nu m-a sunat pe mine.

Dar cumva ştiam că e îmbufnat. Se simţea prost. Şi eu mă simţeam prost. Aşa că după ce au trecut câteva zile l-am sunat.

— Vrei să mergem să alergăm mâine-dimineaţă? am spus.

— La ce oră?

— La 6:30.

— Bine, a spus el.

Pentru un nealergător alerga foarte bine. Eu alergam mult mai lent împreună cu Dante, dar era în regulă. Am vorbit puţin. Şi am râs. Iar după aceea am jucat frisbee cu Legs, în parc, şi am fost amândoi în regulă. Iar eu aveam nevoie ca noi doi să fim în regulă. Şi el avea nevoie ca noi doi să fim în regulă. Şi aşa şi eram.

— Mersi că m-ai sunat, a spus el. Mă gândeam că poate n-o să mă mai suni.

O vreme viaţa a părut ciudat de normală. Nu că eu aş fi vrut ca vara mea să fie normală. Dar normal era bine. Mă puteam mulţumi cu normalul. Dimineaţa mă duceam să alerg şi făceam forţă. Apoi mă duceam la muncă.

Uneori, Dante mă suna şi vorbeam. Nu despre ceva anume. El lucra la un tablou şi obţinuse o slujbă la farmacia din Kern Place. Spunea că îi place să lucreze acolo pentru că după ce termina

putea să se ducă la universitate şi să stea acolo, la bibliotecă. Faptul că era fiu de profesor universitar implica anumite privilegii. De asemenea, mi-a mai spus că „N-o să-ţi vină să crezi cine cumpără prezervative."

Nu ştiu dacă a spus asta ca să mă facă să râd. Dar a funcţionat.

— Şi maică-mea mă învaţă să conduc, a spus el. De obicei ne certăm.

— O să te las să conduci camioneta mea, i-am spus.

— Cel mai groaznic coşmar al maică-mii.

Râdeam iar. Şi asta era bine. Vara nu ar fi fost vară fără râsul lui Dante. Vorbeam o grămadă la telefon, dar nu ne-am văzut foarte mult în acele prime câteva săptămâni ale verii.

El era ocupat. Eu eram ocupat.

Cred că în mare parte a timpului eram ocupaţi să ne evităm reciproc. Chiar dacă nu voisem ca acel sărut să fie mare scofală, fusese mare scofală. A

durat o vreme ca fantoma acelui sărut să dispară.

Într-o dimineaţă, când m-am întors de la alergare, maică-mea plecase. îmi lăsase un bilet în care spunea că avea să-şi petreacă ziua cu reorganizarea băncii de alimente. „Când o să-ţi începi tura de sâmbătă după-amiază? Ai promis."

Nu ştiu de ce, dar am decis să-l sun pe Dante.

— Am fost înscris să lucrez voluntar la banca de alimente, sâmbătă după-amiaza. Vrei să lucrezi voluntar cu mine?

— Sigur. Ce trebuie să facem?

— Sunt sigur că maică-mea o să ne instruiască, am spus.

Mă bucuram că îl întrebasem. îmi era dor de el. îmi era mai dor de el acum decât atunci când fusese plecat.

Nu ştiam de ce.

Am făcut un duş şi m-am uitat la ceas. Aveam ceva timp de pierdut. M-am trezit deschizând sertarul din camera de oaspeţi. M-am trezit cu plicul pe care scria BERNARDO în mână. îmi venea să-l rup. Poate că dacă îl rupeam

şi deschideam îmi rupeam şi deschideam şi propria mea viaţă.

Dar nu am putut. L-am aruncat la loc în sertar.

M-am gândit toată ziua la fratele meu. Dar nu-mi mai aminteam nici măcar cum arată. La muncă greşeam întruna comenzile. Managerul mi-a spus să fiu atent. „Nu te plătesc ca să arăţi bine."

Aveam în minte o înjurătură. Dar nu am lăsat-o să-mi iasă din gură.

După muncă m-am dus acasă la Dante cu maşina.

— Vrei să ne îmbătăm? l-am întrebat.

El mi-a examinat faţa.

— Sigur.

A avut amabilitatea să nu mă întrebe care e problema.

M-am dus acasă şi am făcut duş, ca să-mi elimin mirosul de cartofi prăjiţi şi inele de ceapă din piele. Taică-meu citea. Casa mi se părea liniştită.

— Ea şi cu surorile tale o vizitează pe mătuşa Ophelia, în Tucson.

— A, da. Am uitat.

— Suntem doar noi doi.

Am dat din cap.

— O mare distracţie.

Nu voisem să fiu atât de sarcastic.

îmi dădeam seama că mă studiază.

— E vreo problemă, Ari?

— Nu. Ies în oraş. Dante şi cu mine mergem să ne plimbăm cu maşina.

El a dat din cap. Continua să mă privească.

— Pari diferit, Ari.

— în ce mod?

— Furios.

Dacă aş fi fost mai curajos, asta i-aş fi spus: *Furios? Ce motiv am eu să fiu furios? Ştii ceva, tată? De fapt nu-mi pasă că nu poţi să-mi povesteşti despre Vietnam. Chiar dacă eu ştiu că războiul te obsedează, nu-mi pasă dacă nu vrei să vorbeşti despre asta. Dar îmi pasă că nu vrei să vorbeşti despre fratele meu. Fir-ar a naibii, tată, nu suport să trăiesc cu toată tăcerea ta.*

Mi-am imaginat răspunsul lui: *Toată tăcerea asta m-a salvat, Ari. Nu ştii asta? Şi ce-i cu obsesia*

asta pe care o ai față de fratele tău?

Mi-am imaginat pledoaria mea: *Obsesie, tată? Ştii ce am învăţat de la tine şi de la mama? Am învăţat să nu vorbesc. Am învăţat cum să ţin tot ceea ce simt îngropat adânc în interiorul meu. Şi pentru asta vă urăsc.*

— Ari?

Ştiam că eram pe punctul de a plânge. Ştiam că el vede asta. Detestam faptul că îl lăsam pe taică-meu să vadă toată acea tristeţe din interiorul meu.

El a întins mâna spre mine.

— Ari...

— Nu mă atinge, tată. Nu mă atinge, te rog.

Nu-mi amintesc cum am ajuns la Dante. îmi amintesc că stăteam acolo în camioneta parcată în faţa casei lui.

Părinţii lui stăteau pe treptele din faţă. Mi-au făcut cu mâna. Le-am făcut şi eu cu mâna. Apoi m-am trezit cu ei lângă mine. La portiera camionetei. Şi am auzit vocea domnului Quintana:

— Ari, plângi...

— Da, se mai întâmplă, am spus.

— Ar trebui să intri, a spus doamna Quintana.

— Nu.

Apoi a apărut Dante, care mi-a zâmbit. Apoi le-a zâmbit părinţilor lui.

— Să mergem, a spus el.

Părinţii lui n-au pus nicio întrebare.

M-am mulţumit să conduc. Aş fi putut să conduc la nesfârşit. Nu ştiu cum, dar am reuşit să-mi găsesc locul meu în deşert. Era ca şi cum aş fi avut o busolă ascunsă

undeva în interiorul meu. Unul dintre secretele universului era că instinctele noastre sunt uneori mai puternice decât mintea. După ce am oprit camioneta m-am dat jos şi am trântit uşa.

— Căcat! Am uitat de bere.

— N-avem nevoie de bere, a şoptit Dante.

— Avem nevoie de bere! Avem nevoie de bere, fir-ar a dracu'!

Nu ştiu de ce ţipam. Ţipetele s-au transformat în suspine. M-am prăbuşit în braţele lui Dante şi am plâns.

El m-a ținut în brațe, fără să spună un cuvânt.

Alt secret al universului: uneori, durerea e ca o furtună care apare de nicăieri. Cea mai limpede dimineaţă de vară se poate termina cu o ploaie torenţială. Se poate

termina cu fulgere şi tunete
.7

Era ciudat ca maică-mea să nu fie prin preajmă.

Nu eram obişnuit să fac cafea.

Taică-meu lăsase un bilet. *Eşti bine?*

Da, tată.

Am fost bucuros că Legs a început să latre şi a sfâşiat tăcerea casei. Era modul ei de a-mi spune că era timpul pentru o alergare.

Eu şi cu Legs am alergat mai repede în dimineaţa aceea. Am încercat să nu mă gândesc la nimic în timp ce alergam, dar nu a funcţionat. M-am gândit la tatăl şi la fratele meu şi la Dante. Mă gândeam mereu la Dante, încercam mereu să-l înţeleg, mă întrebam mereu cum se făcea că noi doi eram prieteni şi de ce asta părea să conteze atât de mult. Pentru amândoi. Nu suportam să mă gândesc la lucruri şi oameni — mai ales când era vorba de mistere pe care nu le puteam soluţiona. Am schimbat în cap

subiectul cu mătuşa Ophelia din Tucson. M-am întrebat de ce nu fusesem niciodată în vizită la ea. Nu era ca şi cum n-aş fi iubit-o. Ea trăia singură şi aş fi putut să fac efortul ăsta. Dar nu îl făcusem niciodată. într-adevăr, o sunam uneori. Era ciudat, dar puteam vorbi cu ea. întotdeauna mă făcea să mă simt foarte iubit. M-am întrebat cum reuşea să facă asta.

în timp ce mă ştergeam după duş, m-am holbat în oglindă la trupul meu gol. L-am studiat. Cât de ciudat era să ai trup. Uneori

aşa părea. Straniu. Mi-am amintit că mătuşa mea îmi spusese odată: „Trupul e ceva minunat". Niciun adult nu-mi mai spusese asta. Şi m-am întrebat dacă avea să mi se pară vreodată că trupul meu e minunat. Mătuşa mea Ophelia soluţionase câteva din numeroasele mistere ale universului. Mă simţeam ca şi cum eu nu soluţionasem niciunul.

Nu soluţionasem nici măcar misterul propriului meu trup.

8

Chiar înainte să mă duc la muncă, m-am oprit la farmacia la

care lucra Dante. Cred că voiam doar să văd dacă are cu adevărat slujbă. Când am intrat în farmacie el era la tejghea, punea ţigări pe raft.

— Porţi pantofi? l-am întrebat.

El a zâmbit. M-am uitat la ecusonul cu numele lui. Dante Q.

— Tocmai mă gândeam la tine, a spus el.

— Da?

— Cu puţin timp în urmă au venit nişte fete.

— Fete?

— Te cunosc. Am stat de vorbă.

Ştiam despre ce fete e vorba înainte să-mi spună. „Gina şi Susie", am spus.

— Da. Sunt amabile. Şi drăguţe. Sunt colege cu tine.

— Da, sunt amabile şi drăguţe. Şi băgăcioase.

— S-au uitat la ecusonul cu numele meu. Apoi s-au uitat una la cealaltă. Şi apoi una dintre ele m-a întrebat dacă te cunosc. Mi s-a părut o întrebare ciudată.

— Ce le-ai spus?

— Le-am spus că da. Le-am spus că sunt cel mai bun prieten al tău.

— Le-ai spus asta?

— Chiar eşti cel mai bun prieten *al meu.*

— Te-au mai întrebat altceva?

— Da, m-au întrebat dacă ştiu ceva despre un accident şi despre faptul că tu ţi-ai rupt picioarele.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred!

— Ce?

— Le-ai spus?

— Bineînțeles că le-am spus.

— Le-ai spus?

— De ce te înfurii?

— Le-ai vorbit despre ce s-a întâmplat?

— Sigur că da.

— Există o regulă, Dante.

— Eşti supărat? Eşti supărat pe mine?

— Regula era că nu trebuie să vorbim despre accident.

— Greşit. Regula era că n-ar trebui să vorbim despre accident între noi. Regula nu se aplică altcuiva.

în spatele meu se formase o coadă.

— Trebuie să mă întorc la lucru, a spus Dante.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Dante m-a sunat la muncă:

— De ce eşti supărat?

— Pur şi simplu, nu-mi place ca alţi oameni să ştie.

— Nu te înţeleg, Ari. Dante a închis telefonul.

Ceea ce ştiam că avea să se întâmple s-a şi întâmplat. Gina şi Susie au apărut la Charcoaler exact când ieşeam de la lucru.

— Ne-ai spus adevărul, a zis Gina.
— Şi ce? am spus eu.
— Şi ce? I-ai salvat viaţa lui Dante.
— Gina, hai să nu vorbim despre asta.
— Pari supărat, Ari.
— Nu-mi place să vorbesc despre asta.
— De ce nu, Ari? Eşti un erou. Susie Byrd avea un anumit ton.
— Şi cum se face, a spus Gina, că noi nu ştim nimic despre cel mai bun prieten al tău?
— Da, cum se face?

M-am uitat la ele, la amândouă.

— E atât de drăguţ. Şi eu m-aş fi aruncat în faţa unei maşini în mers pentru el.

— Ţine-ţi gura, Gina, i-am spus.

— Cum se face că Dante e un mare secret?

— Nu e un secret. Doar că el învaţă la Cathedral. Susie avea o expresie sonată pe faţă.

— Băieţii de la Cathedral sunt atât de drăguţi.

— Băieţii de la Cathedral sunt naşpa, am spus.

— Şi când o să putem să-l cunoaştem?
— Niciodată.
— A, deci vrei să-l ţii doar pentru tine?
— Termină, Gina, chiar mă enervezi.
— Eşti foarte sensibil faţă de unele lucruri, ştiai asta, Ari?
— Du-te dracu', Gina.
— Chiar nu vrei ca noi să-l cunoaştem, nu-i aşa?

Nu-mi pasă deloc.
Ştiţi unde lucrează.
Duceţi-vă şi hărţuiţi-

l. Poate că aşa o să m

ălăsaţi pe mine în pace.

2

— Nu înţeleg de ce eşti atât de supărat.

— De ce le-ai spus Ginei şi lui Susie despre toată povestea?

— Ce ai, Ari?

— Am căzut de acord să nu vorbim despre asta.

— Nu te înţeleg.

— Nici eu nu mă înţeleg.

M-am ridicat de pe treptele verandei lui din faţă, unde stătuserăm.

— Trebuie să plec.

M-am uitat vizavi. Mi-am amintit cum fugise Dante după doi băieţi care trăgeau cu puşca într-o pasăre.

Am deschis portiera camionetei şi m-am suit înăuntru. Apoi am trântit-o. Dante stătea în faţa mea.

— Ai vrea să nu-mi fi salvat viaţa? Despre asta e vorba? Ai vrea ca eu să fiu mort?

— Bineînţeles că nu, am şoptit.

El a rămas acolo, privind spre mine. Eu nu m-am uitat la el. Am pornit motorul.

— Eşti cel mai impenetrabil tip din univers.

— Da, am spus. Bănuiesc că aşa e.

Taică-meu şi cu mine am luat cina împreună. Eram amândoi tăcuţi. O hrăneam pe rând pe Legs cu resturi de mâncare.

— Mama n-ar fi de acord.

— Nu, n-ar fi.

Ne-am zâmbit stingher unul altuia.

— Mă duc la bowling. Vrei să mergi?

— La bowling?

— Da. Sam şi cu mine mergem la bowling.

— Mergi la bowling cu taică-său lui Dante?

— Da. El m-a invitat. M-am gândit că ar fi bine să ies din casă. Vreţi să veniţi şi voi, tu şi cu Dante?

— Nu ştiu, am spus.

— V-aţi certat cumva?

— Nu.

L-am sunat pe Dante.

— Tații noștri merg împreună la bowling în seara asta.

— Știu.

— Taică-meu vrea să știe dacă vrem să mergem și noi.

— Spune-i că nu, a zis Dante.

— Bine.

— Am o idee mai bună.

Domnul Quintana l-a luat pe taică-meu ca să meargă la bowling. Mi s-a părut foarte ciudat. Nici măcar nu știusem că taică-meu merge la bowling.

— E seara liberă a băieţilor, a spus domnul Quintana.

— Să nu conduceţi băuţi, am spus.

— începi să semeni cu Dante, a spus el. Unde e acel tânăr respectuos?

— E încă aici, am spus eu. Nu ţi-am spus pe nume, nu-i aşa?

Taică-meu mi-a aruncat o privire.

— Salut, le-am spus.

I-am urmărit cum pleacă. M-am uitat la Legs şi i-am spus „Să mergem". Ea a sărit în camionetă

şi ne-am dus acasă la Dante. Dante stătea pe verandă şi vorbea cu maică-sa. Am făcut cu mâna. Eu şi cu Legs am sărit jos din maşină. Am urcat treptele, m-am aplecat şi am sărutat-o pe doamna Quintana. Ultima oară când mă întâlnisem cum ea îi spusesem „salut" şi îi strânsesem mâna. Mă simţisem stupid. „Un sărut pe obraz e în regulă, Ari", spusese ea. Aşa că ăsta era noul nostru salut.

Soarele apunea. Chiar dacă fusese o zi foarte caldă, briza se înteţea şi se strângeau norii.

Părea că ar veni furtuna. M-am uitat la părul doamnei Quintana suflat de vânt şi asta m-a făcut să mă gândesc la maică-mea.

— Dante face o listă cu nume pentru fratele lui mai mic.

M-am uitat la Dante.

— Şi dacă e fată?

— O să fie băiat.

în vocea lui nu exista niciun fel de îndoială.

— îmi place Diego. îmi place Joaquin. îmi place Javier. Rafael. îmi place Maximiliano.

— Numele astea par foarte mexicane, am spus.

— Da, mă rog, evit numele clasice străvechi. Şi, în plus, dacă va avea un nume mexican poate că se va şi *simţi* mai mexican.

Expresia de pe faţa mamei lui mi-a spus că avuseseră această discuţie de mai multe ori.

— Ce zici de Sam? am spus.

— Sam e în regulă, a spus el.

Doamna Quintana a râs.

— Mama are şi ea un cuvânt de spus?

— Nu, a spus Dante. Mama se alege doar cu toată munca. Ea s-a aplecat şi l-a sărutat. Apoi a ridicat privirea spre mine.

— Deci voi doi vă duceţi să priviţi stelele?

— Da, să privim stelele cu ochiul liber, am spus eu. Fără telescoape. Şi suntem trei. Ai uitat-o pe Legs.

— Nu, a spus ea. Legs rămâne cu mine. Am chef de puţină companie.

— Bine, am spus eu. Dacă vrei.

— E un câine minunat.

— Da, este. Deci acum îţi plac câinii?

— îmi place Legs. E dulce.

— Da, am spus eu. E dulce.

Părea aproape că Legs ştie ce se întâmplă. Când Dante şi cu mine am urcat în camionetă, ea a rămas lângă doamna Quintana. Cât de ciudat e, m-am gândit eu, că uneori câinii înţeleg nevoile şi comportamentele fiinţelor umane. Doamna Quintana m-a strigat înainte să pornesc motorul.

— Promite-mi că o să fiţi atenţi.

— Promit.

Nu uita de ploaie, a spus ea

.lfl

în timp ce mergeam spre locul meu din deşert, Dante a scos marfa. A fluturat cele două jointuri în aer.

Am zâmbit amândoi, apoi am râs.

— Eşti un băiat rău, am spus eu.

— Şi tu eşti un băiat rău.

— Exact ce ne-am dorit întotdeauna să fim.

— Dacă părinţii noştri ar şti... am spus eu.

— Dacă părinţii noştri ar şti... a spus şi el.

Am râs amândoi.

— Eu n-am mai făcut asta.

— Nu e greu de învăţat.

— De unde ai făcut rost de asta?

— De la Daniel. E un tip cu care lucrez. Cred că îi place de mine.

— Vrea să te sărute?

— Cred că da.

— Şi vrei să-l săruţi şi tu?

— Nu-s sigur.

— Dar l-ai convins să-ţi dea nişte iarbă, nu-i aşa?

Chiar dacă ţineam în continuare privirea atentă asupra drumului, ştiam că Dante zâmbeşte.

— îţi place să convingi oamenii de tot felul de lucruri, nu-i aşa?

— N-o să răspund la asta.

Pe cer erau fulgere, tunete şi se simţea miros de ploaie.

Dante şi cu mine ne-am dat jos din camionetă. Nu am spus niciun cuvânt. El a aprins un joint, a inhalat şi apoi a ţinut fumul în

plămâni. După aceea, în sfârşit, i-a dat drumul. Apoi a făcut asta din nou şi mi-a întins jointul. Am făcut exact ca el. Trebuie să spun că îmi plăcea mirosul, dar iarba era aspră pentru plămânii mei. Mă străduiam să nu tuşesc. Dacă Dante nu tuşise, atunci nu aveam să tuşesc nici eu. Am stat aşa, trecându-ne jointul unul altuia până când s-a terminat.

Mă simţeam uşor, degajat şi fericit. Era ciudat şi minunat şi totul părea îndepărtat şi totuşi oarecum aproape. Dante şi cu mine ne uitam întruna unul la

celălalt, în timp ce stăteam pe haionul camionetei. Am început să râdem şi nu ne puteam opri.

Apoi briza s-a transformat în vânt. Tunetele şi fulgerele erau tot mai aproape şi a început să plouă. Am fugit în interiorul camionetei. Nu ne puteam opri din râs, nu voiam să ne oprim din râs.

— E demenţial, am spus eu. Mi se pare atât de demenţial.

— Demenţial, a spus el, demenţial, demenţial.

— Dumnezeule, demenţial!

Aş fi vrut ca noi doi să râdem pentru totdeauna. Ascultam ploaia torenţială. Dumnezeule, ce ploaie! Ca în seara aia.

— Hai să ieşim afară, a spus Dante. Hai să ieşim în ploaie.

M-am uitat la el cum îşi scoate toate hainele: bluza, pantalonii scurţi, boxerii. Totul, în afară de tenişi. Ceea ce era foarte amuzant.

— Bun, a spus el.

Ţinea mâna pe mânerul portierei.

— Eşti gata?

— Stai, i-am spus.

M-am dezbrăcat de tricou şi de toate hainele. în afară de tenişi.

Ne-am uitat unul la celălalt şi am râs.

— Gata? am spus.

— Gata, a spus el.

Am ieşit în ploaie. Dumnezeule! Picăturile de ploaie erau atât de reci.

— Căcat! am strigat eu.

— Căcat! a strigat şi Dante.

— Suntem complet nebuni.

— Da, da! a râs Dante.

Am alergat în jurul camionetei, goi şi râzând, în timp ce ploaia răpăia pe trupurile noastre. Iar şi iar, am alergat în jurul camionetei. Până când am rămas obosiţi şi fără răsuflare.

Ne-am aşezat în camionetă, râzând şi încercând să ne tragem sufletul. Apoi ploaia s- a oprit. Aşa se întâmpla în deşert. Ploaia se revărsa de sus, apoi se oprea. Pur şi simplu. Am deschis portiera camionetei şi am ieşit în aerul umed şi vântos al nopţii.

Am întins braţele spre cer. Şi am închis ochii.

Dante stătea lângă mine. îi simţeam respiraţia.

Nu ştiu ce aş fi făcut dacă m-ar fi atins.

Dar nu a făcut-o.

— Sunt lihnit de foame, a spus el.

— Şi eu.

Ne-am îmbrăcat şi ne-am întors în oraş.

— Ce să mâncăm? am spus eu.

— Menudo, a spus el.

— îţi place menudo.

— Da.

— Cred că asta face din tine un mexican adevărat.

— Mexicanilor adevăraţi le place să sărute băieţi?

— Nu cred că americanii au inventat plăcutul băieţilor.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Da, s-ar putea.

I-am aruncat o privire. Dante nu suporta ca eu să am dreptate.

— Ce zici de Chico's Tacos?

— Nu au menudo.

— Bun, ce zici de Good Luck Café de pe Alameda?

— Lui taică-meu îi place enorm restaurantul ăla.

— Şi lui taică-meu.

— Joacă bowling amândoi, am spus eu.

— Joacă bowling.

Am râs amândoi atât de tare, că a trebuit să trag pe dreapta.

Când am ajuns în sfârşit la Good Luck Café ne era atât de foame că am mâncat amândoi un platou de enchilada şi două castroane de menudo.

— Am ochii roşii?

— Nu, am spus eu.

— Bun. Bănuiesc că putem merge acasă.

— Da, am spus.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

— Nici mie.

— Dar a fost amuzant, a spus el.

Dumnezeule! am spus eu. A fost fantastic

.11

Taică-meu m-a trezit devreme.

— Mergem în Tucson, a spus el.

M-am ridicat în capul oaselor pe pat. M-am holbat la el.

— E cafea făcută.

Legs a ieşit în urma lui pe uşă.

M-am întrebat dacă taică-meu era supărat pe mine, m-am întrebat de ce trebuia să mergem în Tucson. Mă simţeam puţin ameţit, ca şi cum m-aş fi trezit în mijlocul unui vis. Mi-am tras o pereche de blugi şi m-am îndreptat spre bucătărie. Taică-

meu mi-a întins o ceaşcă de cafea.

— Eşti singurul copil pe care-l cunosc care bea cafea.

Am încercat să fac conversaţie, să mă prefac că nu avusesem acea conversaţie imaginară cu el. Dar ştiam. Şi ştiam că voisem cu adevărat să spun acele lucruri, chiar dacă n-o făcusem.

— într-o zi, tată, copiii din toată lumea or să bea cafea.

— Am nevoie de o ţigară, a spus el.

Legs şi cu mine am ieşit în curte în urma lui. M-am uitat la el cum îşi aprinde ţigara.

— Cum a fost la bowling?

El a zâmbit strâmb.

— A fost destul de amuzant. Eu joc cam prost. Din fericire, şi Sam joacă la fel.

— Ar trebui să ieşi mai des în oraş, i-am spus.

— Şi tu la fel, a spus el trăgând un fum de ţigară. Aseară a sunat maică-ta. Mătuşa ta a avut un atac cerebral foarte grav. N-o să supravieţuiască.

Mi-am amintit că stătusem la ea o vară. Eu eram mic, iar ea era o femeie binevoitoare. Nu se căsătorise niciodată. Nu că asta ar fi contat. Ştia cum e cu băieţii, ştia cum să râdă şi cum să-l facă pe un băiat să se simtă ca şi cum ar fi fost centrul universului. Avusese o viaţă separată de restul familiei, din motive pe care nimeni nu catadicsise să mi le explice. Nu-mi păsase niciodată de asta.

— Ari? Mă asculţi?

Am dat din cap.

— Uneori începi să visezi.

— Nu, nu neapărat. Mă gândeam doar. Am petrecut o vară la ea când eram mic.

— Da, aşa e. N-ai mai vrut să te întorci acasă.

— Da? Nu-mi amintesc.

— Te-ai îndrăgostit de ea. Taică-meu a zâmbit.

— Poate că da. Nu-mi amintesc să n-o fi iubit. Şi asta e ciudat.

— De ce e ciudat?

— Nu simt la fel faţă de ceilalţi unchi şi mătuşi. A dat din cap că da.

— Lumea ar avea noroc dacă ar exista mai multe ca ea. Ea şi cu mama ta îşi scriau în fiecare săptămână. O scrisoare pe săptămână, timp de ani şi ani de zile. Ştiai asta?

— Nu. Asta înseamnă o grămadă de scrisori.

— Le-a păstrat pe toate. Am luat o gură de cafea.

— Poţi să rezolvi la muncă, Ari?

Mi-l imaginam în armată. Cum preia comanda, cu o voce calmă şi netulburată.

— Da. E doar o slujbă de întors hamburgeri. Ce-ar putea să facă, să mă concedieze? Legs a lătrat la mine. Era obişnuită cu alergarea de dimineaţă. M-am uitat la taică-meu.

— Ce facem cu Legs?

— Dante, a spus el. Maică-sa a răspuns la telefon.

— Bună, am spus eu. Sunt Ari.

— Ştiu, a spus ea. Te-ai trezit devreme.

— Da, am spus. Dante s-a trezit?

— Glumeşti, Ari? Se trezeşte cu jumătate de oră înainte de ora la care trebuie să ajungă la muncă. Nu s-ar trezi cu un minut mai devreme.

Am râs amândoi.

— Păi, am spus eu, aş avea nevoie de un serviciu.

— Bine, a spus ea.

— Mătuşa mea a avut un atac cerebral. Maică-mea era în vizită la ea. Taică-meu şi cu mine plecăm cât de repede putem. Dar mai e şi Legs şi m-am gândit...

— Sigur că o luăm la noi. E o companie excelentă. Seara trecută a adormit în poala mea.

— Dar şi tu lucrezi şi Dante lucrează.

— O să fie în regulă, Ari. Sam e acasă toată ziua. îşi termină cartea.

— Mulţumesc, am spus.

— Nu-mi mulţumi, Ari.

Părea mult mai fericită şi senină decât femeia pe care o cunoscusem prima oară. Poate din cauză că avea să aibă un copil. Poate că asta era. Nu că nu

s-ar mai fi ocupat în continuare şi de Dante.

Am închis telefonul şi mi-am împachetat câteva lucruri. A sunat telefonul. Era Dante.

— îmi pare rău pentru mătuşa ta. Dar, mă rog, eu mă aleg cu Legs!

Era aşa de copilăros. Poate că avea să rămână copil pentru totdeauna. Ca tatăl lui.

— Da, te alegi cu Legs. îi place să alerge dimineaţa. Devreme.

— Cât de devreme?

— Noi ne trezim la 5:45.

— 5:45! Sunteţi nebuni? Cum rămâne cu somnul? Tipul ăsta putea să mă facă să râd oricând.

— Mersi că faci asta, i-am spus.

— Eşti în regulă? a spus el.

— Da.

— Ţi-a făcut scandal taică-tău că ai venit atât de târziu?

— Nu. Dormea.

— Maică-mea a vrut să ştie ce punem la cale.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu am reuşit să vedem stelele din cauza furtunii. I-am spus că ploua ca

dracu' şi că am rămas blocaţi din cauza furtunii. Şi că am stat în camionetă şi am discutat. Iar când ploaia s-a oprit, ni s-a făcut foame, aşa că ne-am dus să mâncăm menudo. S-a uitat la mine ciudat şi mi-a spus: „Oare de ce nu te cred?" Iar eu i-am spus: „Pentru că ai o fire foarte suspicioasă". Apoi ea a lăsat totul baltă.

— Maică-ta are super instincte, am spus eu.

— Da, mă rog, nu are cum să dovedească nimic.

— Sunt sigur că ştie.

— Cum ar putea să ştie?

— Nu ştiu. Dar sunt sigur că ştie.

— Mă faci să fiu paranoic.

— Bine.

Ne-am cocoşat amândoi de râs.

Mai târziu în dimineaţa aia am lăsat-o pe Legs acasă la Dante. Taică-meu i-a dat domnului Quintana o cheie de la casa noastră. Dante s-a procopsit cu udatul plantelor maică-mii.

— Şi nu-mi fura camioneta, i-am spus.

— Sunt mexican, a spus el. Ştiu totul despre pornirea unei maşini fără cheie. Asta chiar m-a făcut să râd.

— Uite ce e, i-am spus. A mânca menudo şi a porni o camionetă fără cheie sunt două forme de artă complet diferite. Ne-am zâmbit unul altuia complice. Doamna Quintana ne-a aruncat o privire.

Am băut o cafea cu părinţii lui Dante. Dante a făcut turul casei cu Legs.

— Pariez că Dante o s-o încurajeze pe Legs să-i roadă toată încălţămintea.

Am râs cu toţii, în afară de taică-meu. El nu ştia de războiul lui Dante împotriva încălţămintei. Am râs şi mai tare când Dante şi cu Legs s-au întors în bucătărie. Legs ducea în gură

unul din pantofii lui Dante. — Uite ce-a găsit Legs, mamă

.12

Taică-meu şi cu mine nu am vorbit prea mult pe drumul spre Tucson.

— Maică-ta e tristă, a spus el. Ştiam că se gândeşte la trecut.

— Vrei să conduc eu?

— Nu, a spus el. Apoi s-a răzgândit.

— Ba da.

A luat-o pe prima ieşire de pe autostradă. Am cumpărat

benzină şi cafea, iar el mi-a întins cheile. Maşina lui era mult mai uşor de manevrat decât camioneta mea. Am zâmbit.

— N-am condus niciodată altceva în afară de camioneta mea.

— Dacă poţi manevra camioneta aia, poţi manevra orice.

— îmi pare rău pentru seara trecută, am spus. Numai că uneori am în mine tot felul de lucruri, de sentimente. Nu ştiu întotdeauna ce să fac cu ele.

Probabil că nu are nicio logică ce spun.

— Pare ceva normal, Ari.

— Nu cred că sunt chiar atât de normal.

— Să simţi anumite lucruri e normal.

— Numai că eu sunt furios. Nu prea ştiu de unde vine toată furia asta.

— Poate ar fi mai bine să vorbim mai mult.

— Păi, care dintre noi se pricepe la cuvinte, tată?

— Tu te pricepi la cuvinte, Ari. Doar că nu te pricepi la cuvinte

când eşti lângă mine. Nu i-am răspuns nimic. Dar apoi am spus:

— Tată, nu mă pricep la cuvinte.

— Vorbeşti tot timpul cu maică-ta.

— Da, dar asta pentru că e necesar. El a râs.

— Mă bucur că ea ne face să vorbim.

— Am muri fiecare în tăcerea lui dacă n-ar fi ea prin preajmă.

— Păi, acum vorbim, nu-i aşa?

I-am aruncat o privire rapidă şi am văzut că zâmbeşte.

— Da, vorbim.

El a coborât geamul.

— Maică-ta nu mă lasă să fumez în maşină. Te deranjează?

— Nu, nu mă deranjează.

Mirosul acela — de ţigară — mă făcea întotdeauna să mă gândesc la el. Şi-a fumat ţigara. Eu conduceam. Nu mă deranja tăcerea, nici deşertul şi cerul fără nori.

Ce importanţă aveau cuvintele pentru un deşert?

Mintea mea rătăcea. M-am gândit la Legs şi la Dante. M-am întrebat ce vedea Dante atunci când se uita la mine. M-am întrebat de ce nu mă uitasem la desenele pe care mi le dăduse. Niciodată. M-am gândit la Gina şi Susie şi m-am întrebat de ce nu le sunam niciodată. Mă sâcâiau, dar asta era modalitatea lor de a fi drăguţe cu mine. Ştiam că le place de mine. Şi mie îmi plăcea de ele. De ce un tip nu ar fi putut să fie prieten cu fetele? Ce era atât de greşit în asta? M-am gândit la fratele meu şi m-am

întrebat dacă el fusese apropiat de mătuşa mea. M-am întrebat de ce o femeie atât de drăguţă divorţase de familia ei. M-am întrebat de ce stătusem o vară la ea atunci când aveam patru ani.

— La ce te gândeşti? am auzit vocea tatălui meu.

Foarte rar punea această întrebare.

— Mă gândeam la mătuşa Ophelia.

— La ce anume te gândeai?

— De ce m-aţi trimis să stau o vară la ea?

Taică-meu nu mi-a răspuns. A coborât geamul şi arşiţa deşertului s-a revărsat în maşina cu aer condiţionat. Ştiam că avea să mai fumeze o ţigară.

— Spune-mi, i-am zis.

— Era chiar în perioada procesului fratelui tău, a spus el.

Era prima oară când îmi spunea ceva despre fratele meu. N-am spus nimic. Voiam ca el să continue să vorbească.

— Maică-ta şi cu mine am trecut printr-o perioadă dificilă. Toţi am trecut printr-o perioadă

dificilă. Şi surorile tale. N-am vrut ca tu să...

S-a oprit.

— Cred că ştii ce vreau să spun.

Avea o expresie foarte serioasă pe faţă. Mai serioasă decât de obicei.

— Fratele tău te-a iubit, Ari. Cu adevărat. Şi nu a vrut ca tu să fii prin preajmă. Nu a vrut ca tu să te gândeşti la el în felul ăsta.

— Aşa că m-aţi trimis de acasă.

— Da. Aşa am făcut.

— Asta n-a rezolvat nimic, tată. Mă gândesc la el tot timpul.

— îmi pare rău, Ari. Eu voiam doar — îmi pare foarte rău.

— De ce n-am putea să...

— Ari, e mai complicat decât crezi.

— Cum aşa?

— Maică-ta a suferit o cădere psihică.

îl auzeam cum îşi fumează ţigara.

— Poftim?

— Tu ai stat la mătuşa Ophelia mai mult de o vară. Ai stat timp de nouă luni.

— Mama? Nu pot să — e prea — mama? Chiar a...

îmi venea să-i cer lui taică-meu o ţigară.

— Mama ta e foarte puternică. Dar, nu ştiu, viaţa nu e logică, Ari. A fost ca şi cum fratele tău ar fi murit. Iar mama ta a devenit o altă persoană. Abia dacă o recunoşteam. Când l-au condamnat, ea pur şi simplu s-a prăbuşit. Era de neconsolat. Nici nu ştii cât de mult l-a iubit pe fratele tău. Iar eu nu ştiam ce să fac. Uneori, chiar şi acum, mă uit la ea şi îmi vine s-o întreb „S-a

terminat? Da?" Când s-a întors iar la mine, Ari, părea atât de fragilă. Şi, pe măsură ce săptămânile şi lunile treceau, a redevenit ea însăşi. A devenit din nou puternică şi...

L-am ascultat pe taică-meu cum plânge. Am tras maşina pe marginea drumului.

— îmi pare rău, am şoptit. N-am ştiut. N-am ştiut, tată.

El a dat din cap. S-a dat jos din maşină şi s-a oprit în plină arşiţă. Ştiam că încearcă să se organizeze. Ca o cameră dezordonată care are nevoie să

fie pusă în ordine. L-am lăsat singur o vreme. Dar apoi am hotărât că voiam să fiu cu el. Am hotărât că poate ne lăsaserăm unul pe celălalt în pace prea mult. Faptul că ne lăsam unii pe alţii în pace ne ucidea.

— Tată, uneori v-am urât, pe tine şi pe mama, pentru că vă prefăceaţi că el nu există.

Ştiu. îmi pare rău, Ari. îmi pare rău, îmi pare rău

.13

La momentul la care am ajuns în Tucson, mătuşa mea Ophelia murise. La slujba ei funerară toate locurile erau ocupate. Era evident că fusese foarte iubită. De toată lumea, în afară de familia ei. Noi eram singurii care veniseră acolo. Maică-mea, surorile mele, eu şi taică-meu.

Oameni pe care nu îi cunoşteam se apropiau de mine.

— Ari? întrebau ei.

— Da, eu sunt Ari.

— Mătuşa ta te-a iubit foarte mult.

îmi era aşa de ruşine. Pentru că o ţinusem la marginea memoriei mele. îmi era aşa de ruşine .14

Surorile mele s-au întors acasă după înmormântare.

Eu cu maică-mea şi cu taică-meu am rămas. Ei au închis casa mătuşii mele. Maică- mea ştia exact ce să facă, era aproape imposibil să mi-o imaginez la graniţele sănătăţii mentale.

— Te uiţi întruna la mine, a spus ea într-o seară.

Ne uitam cum o furtună de vară se apropia dinspre vest.

— Da?

— Ai fost tăcut.

— Pentru mine e normal să fiu tăcut. Apoi am întrebat-o:

— De ce n-au venit unchii şi mătuşile mele? De ce n-au venit?

— Nu erau de acord cu comportamentul mătuşii tale.

— De ce?

— A trăit cu altă femeie. Timp de mulţi ani.

— Franny, am spus. A trăit cu Franny.

— îţi aminteşti?

— Da. Puţin. Nu prea multe. Era drăguţă. Avea ochi verzi. îi plăcea să cânte.

— Erau amante, Ari.

— Bine, am spus eu dând din cap.

— Te deranjează lucrul ăsta?

— Nu.

Mă tot jucam cu mâncarea din farfurie. Am ridicat privirea spre tatăl meu. El n-a aşteptat ca eu să pun întrebarea.

— Am iubit-o pe Ophelia, a spus el. Era bună şi cumsecade.

— Pentru tine n-a contat că trăia cu Franny?

— Pentru unii oameni a contat, a spus el. Unchii şi mătuşile tale, Ari, pur şi simplu n-au putut suporta.

— Dar pentru tine a contat?

Taică-meu avea o expresie ciudată, ca şi cum ar fi încercat să-şi reprime furia. Cred că-mi dădeam seama că furia asta se îndrepta spre familia mamei mele şi, de

asemenea, cred că ştiam că furia lui era zadarnică.

— Dacă ar fi contat pentru noi, crezi că te-am fi lăsat să vii să stai cu ea? S-a uitat spre mama mea, care a dat din cap spre el.

— Când ne întoarcem acasă, a spus ea, aş vrea să-ţi arăt nişte fotografii cu fratele tău. E în regulă?

A întins mâna şi mi-a şters lacrimile. Nu puteam vorbi.

— Nu luăm întotdeauna deciziile potrivite, Ari. Facem ce putem.

Am dat din cap, dar nu-mi veneau niciun fel de cuvinte. Lacrimile tăcute continuau să-mi curgă pe faţă, ca şi cum în interiorul meu ar fi existat un râu.

— Cred că te-am făcut să suferi.

Am închis ochii şi am făcut ca lacrimile să înceteze. Apoi am spus:

Cred că plâng din cauză că sunt fericit .15

L-am sunat pe Dante şi i-am spus că ne întoarcem peste câteva zile. Nu i-am spus nimic

despre mătușa mea. în afară de faptul că îmi lăsase mie casa ei.

— Ce? a spus el.

— Da.

— Uau!

— într-adevăr.

— E mare casa?

— Da. Emare.

— Ce o să faci cu ea?

— Păi, se pare că un prieten de-al mătuşii mele ar vrea s-o cumpere.

— Ce-o să faci cu toţi banii ăştia?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

— De ce crezi că ţi-a lăsat ţie casa?

— Habar n-am.

— Ei bine, poţi să-ţi dai demisia de la Charcoaler. Dante. Putea să mă facă să râd oricând.

— Şi tu ce-ai mai făcut?

— Lucrez la farmacie. Şi-mi petrec timpul cu un tip.

— Da?

— Da.

îmi venea să-l întreb cum îl cheamă, dar n-am făcut-o.

Dante a schimbat subiectul. îmi dădeam seama atunci când Dante schimba subiectul.

— Maică-mea şi taică-meu s-au îndrăgostit de Legs.

Ifi

Pe 4 iulie eram încă în Tucson. Ne-am dus să ne uităm la artificii.

Taică-meu m-a lăsat să beau o bere împreună cu el. Maică-mea s-a prefăcut oarecum că nu e de acord cu el. Dar dacă nu ar fi fost de acord ar fi oprit lucrul ăsta.

— Nu e prima ta bere, nu-i aşa, Ari? Nu aveam de gând s-o mint.

— Mamă, ţi-am spus că atunci când o să încalc regulile, o s-o fac pe la spatele tău.

— Da, a spus ea. Aşa ai spus. Nu conduceai, nu-i aşa?

— Nu.

— Juri?

— Jur.

Am băut berea încet şi m-am uitat la artificii. Mă simţeam ca un băieţel. îmi plăceau foarte mult artificiile, exploziile de pe cer, modul în care mulţimea făcea din când în când uuuuh, aaah şi oooh.

— Ophelia spunea întotdeauna că Patru Iulie însemna Franny.

— Ce lucru frumos, am spus eu. Dar ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit de cancer.

— Când?

— Cam acum şase ani, cred.

— Ai venit la înmormânare?

— Da.

— Pe mine nu m-ai adus.

— Nu.

— îmi trimitea cadouri de Crăciun.

— Ar fi trebuit să-ţi spunem.

17

Cred că maică-mea şi taică-meu hotărâseră că existau prea multe secrete în lume. înainte să plecăm din casa mătuşii mele, maică-mea a pus în portbagaj două cutii.

— Ce e aia? am întrebat eu.

— Scrisorile pe care i le-am trimis.

— Ce o să faci cu ele?

— O să ţi le dau ţie.

— Serios?

Mă întrebam dacă zâmbetul meu e la fel de larg ca al ei. Poate la fel de larg. Dar nu la fel de minunat

.1£

Pe drumul de întoarcere din Tucson în El Paso am stat pe bancheta din spate. Vedeam că maică-mea şi taică-meu se ţineau de mână. Uneori se priveau unul pe celălalt. Eu mă uitam afară, la

deşert. M-am gândit la noaptea în care eu şi cu Dante fumaserăm iarbă şi alergaserăm goi prin ploaie.

— Ce o să faci restul verii?

— Nu ştiu. O să lucrez la Charcoaler. O să-mi petrec timpul cu Dante. O să fac forţă. Să citesc. Chestii de genul ăsta.

— Nu trebuie să lucrezi, a spus taică-meu. Ai tot restul vieţii ca să faci asta.

— Nu mă deranjează să lucrez. Şi, oricum, ce să fac? Nu-mi place să mă uit la televizor, am pierdut contactul cu generaţia

mea. Iar pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc ţie şi lui mama.

— Păi, de acum înainte poţi să te uiţi la televizor cât vrei tu.

— Prea târziu. Au râs amândoi.

— Nu e amuzant. Sunt cel mai puţin la modă băiat de aproape 17 ani din univers. Şi e doar vina voastră.

— Totul e vina noastră.

— Da, totul e vina voastră.

Maică-mea s-a întors, doar ca să se asigure că zâmbeam.

— Poate că tu şi cu Dante ar trebui să plecaţi împreună într-

o călătorie. Poate să vă duceţi pe munte sau ceva de genul ăsta.

— Nu cred, am spus eu.

— Ar trebui să te gândeşti la asta, a spus maică-mea. E vară.

E vară, m-am gândit eu. Mă gândeam întruna la ceea ce spusese doamna Quintana: *Nu uita de ploaie.*

— E o furtună în faţa noastră, a spus taică-meu. Şi suntem pe cale să intrăm în ea. M-am uitat pe geam la norii negri din faţa noastră. Am deschis geamul din spate şi

am mirosit ploaia. în deşert puteai să miroşi ploaia înainte să cadă măcar o picătură. Am închis ochii. Am scos mâna afară şi am simţit prima picătură. A fost ca un sărut. Cerul mă săruta. Era o idee frumoasă. Era ceva la care s-ar fi gândit Dante. Am simţit încă o picătură, şi încă una. Un sărut. Un sărut. Apoi încă un sărut. M-am gândit la toate visele pe care le avusesem — toate despre sărutat. Dar nu ştiusem niciodată pe cine sărutam. Nu vedeam. Şi apoi, dintr-odată, am ajuns în mijlocul unei ploi torenţiale. Am

închis geamul şi brusc mi s-a făcut frig. Aveam braţul ud şi umărul tricoului leoarcă.

Taică-meu a tras maşina pe dreapta.

— Nu pot conduce prin asta, a spus el.

Nu exista nimic în afară de întuneric, perdele de ploaie şi tăcerea noastră înfiorată.

Maică-mea îl ţinea pe taică-meu de mână.

Furtunile mă făceau întotdeauna să mă simt foarte mic.

Chiar dacă verile erau de regulă alcătuite din soare şi arşiţă, pentru mine verile însemnau furtunile care veneau şi plecau. Şi în urma cărora mă simţeam singur.

Oare toţi băieţii se simţeau singuri?

Soarele de vară nu era pentru băieţii ca mine. Băieţii ca mine aparţineau ploii

.Toate secretele Universului

întreaga mea tinereţe te-am
căutat Fără să ştiu ce caut
- W.S. Merwi
n1

A plouat cu întreruperi întregul drum spre El Paso. Eu aţipeam, adormeam şi mă trezeam de fiecare dată când dădeam de o aversă puternică.

Acea călătorie de întoarcere acasă avea ceva foarte senin.

în afara maşinii era o furtună groaznică. în interiorul maşinii era cald. Nu mă simţeam ameninţat de vremea furioasă şi

imprevizibilă. Cumva, mă simţeam în siguranţă şi protejat.

În una din dăţile în care am adormit, am început să visez. Cred că puteam visa la comandă. Am visat că taică-meu, frate-meu şi cu mine fumam cu toţii împreună. Eram în curtea din spate. Maică-mea şi cu Dante erau la uşă, de unde ne priveau.

Nu m-am putut hotărî dacă visul era unul frumos sau unul urât. Poate era unul frumos, pentru că atunci când m-am trezit nu mai eram trist. Poate că aşa măsurai dacă un vis fusese

frumos sau urât. Prin felul în care te făcea să te simţi.

— Te gândeşti la accident? am auzit vocea catifelată a maică-mii.

— De ce?

— îţi aminteşte ploaia vreodată de accident?

— Uneori.

— Tu şi cu Dante vorbiţi despre asta?

— Nu.

— De ce?

— Pur şi simplu, nu vorbim.

— Ah, a spus ea. Credeam că voi doi vorbiţi despre orice.

— Nu, am spus eu. Suntem şi noi ca oricine altcineva din lume.

Ştiam că asta nu e adevărat. Nu eram ca oricine altcineva din lume.

Când am ajuns acasă turna cu găleata. Fulgere, tunete şi vânt, cea mai rea furtună a verii. Taică-meu şi cu mine am dus valizele în casă şi ne-am udat leoarcă. Maică-mea a aprins luminile şi a pus de ceai, în timp ce taică-meu şi cu mine ne luam haine uscate.

— Legs urăşte tunetele, am spus. îi rănesc urechile.

— Sunt sigură că doarme lângă Dante.

— Da, cred că da.

— Ţi-e dor de ea?

— Da.

Mi-am imaginat-o pe Legs lipită de Dante, scâncind la sunetul tunetului. Mi l-am imaginat pe Dante sărutând-o şi spunându-i că totul era în regulă. Dante, căruia îi plăcea să sărute câini, să îşi sărute părinţii, să sărute băieţi şi chiar să sărute fete. Poate că sărutatul făcea

parte din condiția umană. Poate că eu nu eram uman. Poate că eu nu făceam parte din ordinea naturală a lucrurilor. Dar lui Dante îi plăcea să sărute. Iar eu bănuiam că îi plăcea şi să se masturbeze. Mie mi se părea că masturbarea era stânjenitoare. Nici măcar nu ştiam de ce. Pur şi simplu, aşa era. Era ca şi cum ai fi făcut sex cu tine însuţi. A face sex cu tine însuţi era foarte ciudat. Auto erotism. Căutasem cuvântul într-o carte de la bibliotecă. Dumnezeule, mă simţeam stupid şi doar pentru că mă gândeam la

lucrurile ăstea. Unii tipi vorbeau despre sex încontinuu. îi auzeam la şcoală. De ce erau atât de fericiţi când vorbeau despre sex? Pe mine mă făcea să mă simt nefericit. Necorespunzător. Iată din nou cuvântul ăsta. Şi de ce mă gândeam oare la aceste lucruri în mijlocul unei furtuni, în timp ce stăteam la masa din bucătărie cu maică-mea şi taică-meu? Am încercat să-mi readuc gândurile înapoi în bucătărie. Unde eram eu. Unde trăiam eu. Detestam faptul de a trăi în capul meu.

Maică-mea şi cu taică-meu discutau, iar eu stăteam aşa, încercând să ascult conversaţia lor, dar de fapt fără să o ascult deloc, doar gândindu-mă la tot felul de lucruri. Mintea mea rătăcea în jur. Apoi gândurile mele s-au oprit asupra fratelui meu. Acolo se opreau întotdeauna. Era ca locul meu preferat de parcare din deşert. Mergeam acolo tot timpul. M-am întrebat cum ar fi fost dacă fratele meu ar fi fost pe aici. Poate că ar fi putut să mă înveţe unele lucruri despre faptul de a fi

tip, ce ar trebui să simtă tipii, ce ar trebui să facă şi cum ar trebui să se poarte. Poate că aş fi fericit. Dar poate că viaţa mea ar fi la fel. Poate că viaţa mea ar fi chiar mai rea. Nu că eu aş fi avut o viaţă rea. Ştiam că nu e aşa. Aveam o mamă şi un tată cărora le păsa, aveam un câine şi un prieten cel mai bun pe nume Dante. Dar în interiorul meu plutea ceva care mă făcuse întotdeauna să mă simt prost.

M-am întrebat dacă toţi băieţii aveau înlăuntrul lor acea

întunecime. Da. Poate chiar şi Dante.

Am simţi ochii maică-mii asupra mea. Mă studia. Din nou.

I-am zâmbit.

— Ţi-aş cere să-mi spui la ce te gândeşti, dar nu cred c-o să-mi spui.

Am dat din umeri. Am arătat spre taică-meu.

— Bănuiesc că semăn prea mult cu el.

Asta l-a făcut pe taică-meu să râdă. Părea obosit, dar în momentul acela, în care stăteam la masa din bucătărie, avea în el

ceva tineresc. Iar eu m-am gândit că poate se transforma în altcineva.

Toată lumea se transforma mereu în altcineva.

Uneori, când erai mai bătrân, te transformai în cineva mai tânăr. Iar eu mă simţeam bătrân. Cum poate să se simtă bătrân un tip care e pe cale să facă 17 ani?

Când m-am dus să mă culc continua să plouă. Tunetele erau îndepărtate, iar sunetele lor slabe semănau mai mult cu nişte şoapte vagi.

Am adormit şi am visat. Era din nou acel vis, acel vis că eu sărutam pe cineva. Când m-am trezit mi-a venit să mă masturbez. „Să dai mâna cu cel mai bun prieten al tău." Ăsta era eufemismul lui Dante. Zâmbea

întotdeauna când o spunea, în loc de asta am făcut un duş rece

.2

Din cine ştie ce motiv, aveam o senzaţie ciudată în fundul stomacului. Nu doar chestia cu visul, chestia cu sărutatul, chestia cu trupul şi duşul rece. Nu doar asta. Mai era ceva care nu era în regulă.

M-am dus acasă la Dante ca s-o iau pe Legs. Eram îmbrăcat de

alergare, dimineaţa era rece. îmi plăcea enorm umezeala deşertului după toate ploile alea.

Am bătut la uşa din faţă.

Era devreme, dar nu prea devreme. Ştiam că Dante probabil doarme încă, dar părinţii lui trebuiau să fie treji. Şi o voiam pe Legs.

Domnul Quintana a deschis uşa. Legs s-a repezit afară şi a sărit pe mine. Am lăsat-o să-mi lingă faţa, ceea ce nu o las să facă prea des.

— Legs, Legs! Mi-a fost dor de tine.

O tot mângâiam întruna, dar când am ridicat privirea am observat că domnul Quintana părea... părea, nu ştiu... pe faţa lui se vedea ceva.

Mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. L-am privit. Nici măcar nu am pus întrebarea.

— Dante, a spus el.

— Ce e?

— E la spital.

— Ce? Ce s-a întâmplat? E bine?

— E bătut destul de rău. Noaptea trecută a stat maică-sa cu el.

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei o cafea, Ari?

Eu şi cu Legs ne-am dus în bucătărie, în urma lui. Am privit cum domnul Quintana îmi turna o ceaşcă de cafea. Mi-a întins-o şi ne-am aşezat faţă în faţă. Legs şi-a pus capul în poala domnului Quintana, care o mângâia întruna pe cap. Am rămas în tăcere, în timp ce eu îl priveam. Am aşteptat ca el să vorbească. în cele din urmă, a spus „Cât de apropiaţi sunteţi tu şi Dante?"

— Nu înţeleg întrebarea, am spus eu.

El şi-a muşcat buza.

— Cât de bine îl cunoşti pe fiul meu?

— E prietenul meu cel mai bun.

— Ştiu asta, Ari. Dar cât de bine îl cunoşti?

Părea impacientat. Eu făceam pe prostul. Ştiam exact ce voia să întrebe. Simţeam cum îmi bate inima în piept.

— Ţi-a spus?

Domnul Quintana a scuturat din cap.

— Deci ştiţi, am continuat eu. El nu a spus nimic.

Ştiam că trebuie să spun ceva. El părea pierdut, înspăimântat şi obosit, iar eu detestam asta, pentru că era un om atât de amabil şi bun. Ştiam că trebuie să îi spun ceva. Dar nu ştiam ce.

— Bine, am spus.

— Bine? Ce e, Ari?

— Când voi aţi plecat în Chicago, Dante mi-a spus că într-o zi o să vrea să se căsătorească cu alt băiat.

M-am uitat în jurul meu.

— Sau cel puţin să sărute un alt băiat. Mă rog, de fapt cred

că a spus asta într-o scrisoare. Sau poate că a spus unele din lucrurile astea după ce s-a întors.

Taică-său a dat din cap. Privea fix în ceaşca lui de cafea.

— Cred că ştiam, a spus el.

— Cum?

— Din modul în care se uita la tine uneori.

— Ah!

Am coborât privirea în podea.

— Dar de ce nu mi-a spus, Ari?

— Nu voia să vă dezamăgească. A spus că...

M-am oprit, apoi mi-am întors privirea de la el. Dar apoi m-am forţat să privesc direct în ochii lui negri, plini de speranţă. Şi, chiar dacă mi se părea că îl trădez pe Dante, ştiam că trebuia să îi vorbesc. Trebuia să-i spun.

— Domnule Quintana...

— Spune-mi Sam. M-am uitat la el.

— Sam, am spus eu. El a dat din cap.

— Dante vă iubeşte la nebunie. Cred că ştiţi asta.

— Dacă mă iubeşte atât de mult, atunci de ce nu mi-a spus?

— Nu e aşa uşor să vorbeşti cu un tată. Nici măcar cu tine, Sam.
Sam a luat o gură de cafea, agitat.
— A fost atât de fericit că urmează să aveţi încă un copil. Şi nu doar pentru că el urma să fie frate mai mare. Mi-a spus: „Trebuie să fie băiat şi trebuie să-i placă fetele." Asta a spus. Ca voi să puteţi avea nepoţi. Ca voi să puteţi fi fericiţi.
Nu suportam să văd cum pe faţa lui Sam curg lacrimile.
— Îl iubesc pe Dante, a şoptit el. Îl iubesc pe băiatul ăsta.

— E norocos, am spus eu. Sam mi-a zâmbit.

— L-au bătut, a şoptit el. L-au bătut groaznic pe Dante al meu. I-au fisurat nişte coaste, i-au dat pumni în faţă. E plin de vânătăi. Asta i-au făcut fiului meu.

Era ceva ciudat să vrei să iei în braţe un bărbat matur. Dar asta îmi venea să fac. Ne-am terminat

cafeaua. Nu am mai pus nicio întrebare .3

Nu ştiam ce să le spun lui maică-mea şi taică-meu. Nu că aş fi ştiut ceva. Ştiam că cineva, probabil mai mulţi indivizi, îl bătuseră pe Dante atât de rău, încât ajunsese la spital. Ştiam că avea ceva de-a face cu un alt băiat. Ştiam că Dante era la Spitalul Providence Memorial. Asta era tot ce ştiam.

Am ajuns acasă cu Legs, care a luat-o razna când am intrat.

Câinii nu se cenzurau. Poate că animalele erau mai deştepte decât oamenii. Cât de fericit era câinele. Şi maică- mea şi taică-meu la fel. Era plăcut să ştiu că ei iubeau câinele, că îşi îngăduiau lor înşişi să facă asta. Cumva, părea că Legs ne ajuta să fim o familie mai bună.

Poate câinii erau unul dintre secretele universului.

— Dante e la spital, am spus eu.

Maică-mea îmi studia faţa. La fel şi taică-meu. Amândoi aveau pe chipuri un semn de întrebare.

— L-a atacat cineva. E rănit. E la spital.

— Nu se poate, a spus ea. Dante al nostru?

Mă întrebam de ce spusese asta, „Dante al nostru".

— A fost ceva legat de bande? a şoptit taică-meu.

— Nu, am spus eu. S-a întâmplat pe o străduţă.

— în cartierul lui?

— Da. Cred că da.

Aşteptau ca eu să le spun mai multe. Dar nu puteam.

— Cred că o să mă duc, le-am spus.

Nu-mi amintesc când am plecat de acasă.

Nu-mi amintesc când am condus până la spital.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că stăteam lângă Dante, privindu-i faţa umflată şi lovită. Era de nerecunoscut. Nu puteam să-i văd nici măcar culoarea ochilor. îmi amintesc că i-am luat mâna şi i-am şoptit numele. Abia putea să vorbească. Abia putea să vadă, cu ochii închişi din cauza umflăturii.

— Dante.

— Ari?

— Sunt aici, i-am spus.

— Ari? a şoptit el.

— Ar fi trebuit să fiu aici, am spus. îi urăsc. îi urăsc.

Chiar îi uram. îi uram pentru ce făcuseră din faţa lui, pentru ce făcuseră din părinţii lui. *Ar fi trebuit să fiu aici Ar fi trebuit să fiu aici* Am simţit pe umăr mâna mamei lui. M-am aşezat lângă maică-sa şi taică-său şi am rămas aşa.

— 0 să se facă bine, nu-i aşa? Doamna Quintana a dat din cap.

— Da. Dar...

A privit spre mine.
— O să fii întotdeauna prietenul lui?
— întotdeauna.
— Indiferent de orice?
— Indiferent de orice.
— El are nevoie de un prieten. Toată lumea are nevoie de un prieten.
— Şi eu am nevoie de un prieten, am spus eu. Nu mai spusesem asta niciodată.
La spital nu aveam ce să facem. Doar să stăm şi să ne privim reciproc. Niciunul dintre

noi nu părea să fie în dispoziţia de a discuta.

Când am plecat, părinţii lui m-au condus. Ne-am oprit în faţa spitalului. Doamna Quintana s-a uitat la mine.

— Ar trebui să ştii ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să-mi spui.

— Eu cred că da, a spus ea. O bătrână a văzut ce s-a întâmplat. Ea a spus poliţiei. Ştiam că nu avea să plângă.

— Dante şi un alt băiat se sărutau pe străduţă. Nişte băieţi

care treceau pe acolo i-au văzut. Şi...
Maică-sa lui Dante a încercat să zâmbească.
— Mă rog, ai văzut ce i-au făcut.
— îi urăsc, am spus eu.
— Sam mi-a spus că ştii despre Dante.
— Există pe lume lucruri mai rele decât faptul că unui băiat îi place să se sărute cu alţi băieţi.
— Aşa e, a spus ea. Mult mai rele. Te superi dacă îţi spun ceva?
I-am zâmbit şi am dat din umeri.

— Eu cred că Dante e îndrăgostit de tine.
Dante avea dreptate în privinţa ei. Chiar ştia totul.
— Da, am spus eu. Mă rog, sau poate că nu. Cred că îi place de celălalt tip. Sam s-a uitat drept spre mine.
— Poate că celălalt tip e doar un înlocuitor.
— Pentru mine, vrei să spui?
Sam a zâmbit stingher.
— Scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.
— E în regulă, am spus eu.

— E dificil, a spus el. Eu... la naiba, pur şi simplu în clipa asta mă simt puţin pierdut.

I-am zâmbit.

— Ştii ce e cel mai rău la adulţi?

— Nu.

— Nu sunt întotdeauna adulţi. Dar asta e ce îmi place mie la ei.

Sam m-a luat în braţe şi m-a ţinut aşa. Apoi mi-a dat drumul.

Doamna Quintana se uita la noi.

— Ştii cine e?

— Cine?

— Celălalt băiat.

— Cred că da.

— Şi nu-ţi pasă?

— Ce-aş putea să fac eu?

Ştiam că vocea îmi clachează. Dar refuzam să plâng. Pentru ce să plâng?

— Nu ştiu ce să fac, am spus.

M-am uitat la doamna Quintana şi m-am uitat la Sam.

— Dante e prietenul meu.

Voiam să le spun că nu avusesem niciodată un prieten, niciodată, cel puţin, nu unul adevărat. Până la Dante. Voiam

să le spun că nu ştiusem că pe lume există oameni ca Dante, oameni care priveau la stele şi cunoşteau misterele apei, care ştiau destule ca să- şi dea seama că păsările aparţineau cerurilor şi nu trebuiau împuşcate din zborul lor graţios de nişte băieţi stupizi. Voiam să le spun că el îmi schimbase viaţa şi că eu nu aveam să mai fiu niciodată acelaşi, niciodată. Şi că, într-un anumit fel, aveam senzaţia că Dante îmi salvase mie viaţa, nu invers. Voiam să le spun că el fusese prima fiinţă umană, în

afară de maică-mea, care mă făcuse să vreau să vorbesc despre lucrurile care mă speriau. Voiam să le spun atât de multe lucruri şi totuşi nu îmi găseam cuvintele. Aşa că, pur şi simplu, am repetat prosteşte.

— Dante e prietenul meu.

Ea m-a privit, aproape zâmbind. Dar era prea tristă ca să zâmbească.

— Sam şi cu mine am avut dreptate în privinţa ta. Chiar *eşti* cel mai drăguţ băiat din lume.

— După Dante, am spus.

— După Dante, a spus ea.

M-au condus la camionetă. Apoi mi-a venit o idee.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt tip?

— A fugit, a spus Sam.

— Iar Dante nu.

Nu .Atunci a fost momentul în care doamna Quintana a cedat şi a început să plângă.

— El de ce n-a fugit, Ari? De ce n-a fugit pur şi simplu?

Pentru că aşa e el, am spus .4

Nu ştiam că aveam să fac lucrurile pe care le-am făcut. Nu era ca şi cum aş fi avut un plan. Nu era ca şi cum aş fi gândit cu adevărat. Uneori faci anumite lucruri şi le faci nu din cauză că gândeşti, ci din cauză că simţi. Pentru că simţi prea mult. Şi nu poţi întotdeauna să controlezi lucrurile pe care le faci atunci când simţi prea mult. Poate că diferenţa dintre a fi băiat şi a fi bărbat este că băieţii nu pot controla lucrurile groaznice pe care le simt uneori. Dar bărbaţii pot. în după-amiaza aceea eram

doar un băiat. Nici pe departe un bărbat.

Eram un băiat. Un băiat care devenise nebun. Nebun, nebun.

M-am suit în camionetă şi m-am dus direct la farmacia unde lucra Dante. Mi-am reamintit conversaţia noastră şi am depistat numele tipului. Daniel. Am intrat în farmacie, iar el era acolo. Daniel. I-am văzut numele pe ecuson. Daniel G. Tipul pe care Dante spunea că voia să-l sărute. Era la tejghea.

— Eu sunt Ari, am spus.

El s-a uitat la mine, cu o expresie de panică.

— Sunt prietenul lui Dante, am spus.

— Ştiu, a spus el.

— Cred c-ar fi bine să-ţi iei o pauză.

— Eu nu...

Nu am mai aşteptat pretextele lui penibile.

— Eu o să ies afară şi o să te aştept. O să aştept exact cinci minute. Dacă în cinci minute nu ai ieşit, o să intru iar în farmacia asta şi te rup în bătaie, în faţa întregii lumi. Şi dacă-ţi închipui că

n-o să fac asta, atunci uită-te în ochii mei şi studiază-i.

Am ieşit pe uşa de la intrare şi am aşteptat. în mai puţin de cinci minute a ajuns acolo.

— Să ne plimbăm puţin, am spus eu.

— Nu pot să lipsesc mult, a spus el.

S-a luat după mine şi am început să mergem.

— Dante e la spital.

— Ah.

— Ah? Nu te-ai dus să-l vizitezi.

N-a spus nimic. îmi venea să-l rup în bătaie chiar acolo.

— N-ai nimic de spus, nesimţitule?

— Ce-ai vrea să spun?

— Nemernicule. Nu simţi nimic?

îl vedeam cum tremură. Nu că mi-ar fi păsat.

— Cine erau?

— Despre ce vorbeşti?

— Nu face pe deşteptul cu mine, nesimţitule.

— Să nu spui nimănui.

L-am luat de guler, apoi i-am dat drumul.

— Dante zace în spital şi singurul lucru care te îngrijorează pe tine e cui o să spun eu. Cui să spun, nesimţitule? Spune-mi cine erau.

— Nu ştiu.

— Aiurea. *Spune-mi imediat* şi atunci n-o să te bat de să-ţi sară mucii.

— Nu-i ştiu pe toţi.

— Câţi erau?

— Patru tipi.

— Am nevoie de un singur nume. *Doar unul*

— Julian. Era unul dintre ei.

— Julian Enriquez?

— El.
— Cine altcineva?
— Joe Moncada.
— Cine altcineva?
— Nu-i ştiam pe ceilalţi doi.
— Şi l-ai lăsat pur şi simplu pe Dante acolo?
— N-a vrut să fugă.
— Şi n-ai rămas cu el?
— Nu. Adică, la ce ar fi folosit asta?
— Deci nu ţi-a păsat?
— îmi pasă.

— Dar nu te-ai întors, nu-i aşa? Nu te-ai întors să vezi dacă e bine, nu-i aşa?

— Nu.

Daniel părea speriat.

L-am îmbrâncit în peretele clădirii şi am plecat.

5

Ştiam unde stă Julian Enriquez. Jucasem baseball cu el şi cu fraţii lui, când eram la şcoala generală. Dar de fapt nu ne plăcusem niciodată unul pe celălalt. Nu că am fi fost duşmani sau ceva de genul ăsta. Am condus o vreme prin zonă, apoi am găsit un loc de parcare pentru

camionetă în faţa casei lui. M-am dus la uşa de la intrare şi am bătut. Sora lui mai mică a deschis uşa.

— Bună, Ari, a spus ea.

I-am zâmbit. Era drăguţă.

— Bună, Lulu, am spus cu o voce calmă şi aproape prietenoasă. Unde e Julian?

— E la muncă.

— Unde lucrează?

— La service-ul auto Benny.

— Şi la cât iese?

— De obicei ajunge acasă puţin după cinci.

— Mersi, i-am spus.

Lulu mi-a zâmbit.

— Să-i spun că ai trecut pe-aici?

— Sigur, i-am spus.

Service-ul auto Benny. Era al domnului Rodriguez, unul dintre prietenii lui taică- meu. Fuseseră la şcoală împreună. Ştiam exact unde era. M-am plimbat cu maşina toată după-amiaza, aşteptând să se facă ora cinci. Când s-a apropiat momentul, am parcat după colţ. Nu voiam ca domnul Rodriguez să mă vadă. Mi-ar fi pus întrebări. I-ar fi spus

lui taică-meu. Iar eu nu voiam întrebări.

Am coborât din maşină şi am traversat vizavi de service. Voiam să fiu sigur că îl văd pe Julian când ieşea de acolo. Când l-am zărit, i-am făcut semn cu mâna.

El a traversat strada.

— Ce mai faci, Ari?

— Nu cine ştie ce, am spus.

Am arătat spre camionetă.

— Mă plimbam doar.

— E a ta?

— Da.

— Fainã maşinã, prietene.

— Vrei să te uiți mai bine?

S-a apropiat de maşină şi şi-a trecut mâna peste aripile cromate. A îngenuncheat şi a examinat capacele cromate. Mi l-am imaginat lovindu-l cu piciorul pe Dante întins la pământ. Mi-am imaginat că îl rup în bătaie chiar acolo.

— Vrei să ne plimbăm?

— Am ceva de făcut. Poate vii mai târziu şi facem o tură. L-am luat de gât şi l-am tras spre mine.

— Urcă, i-am spus.

— Ce dracu' ai, Ari?

— Urcă, am spus.

L-am împins în camionetă.

— Dă-te naibii, omule. Ce dracu' ai?

A încercat să mă lovească. Era tot ce îmi trebuia. M-am aruncat asupra lui. îi curgea sânge din nas, dar asta nu m-a oprit. Nu a durat mult până să ajungă la pământ. îi spuneam tot felul de lucruri, îl înjuram. Totul era în ceaţă, iar eu continuam să-l lovesc.

Apoi am auzit o voce şi o pereche de braţe m-au prins şi m-au tras în spate. Vocea ţipa la mine, iar braţele erau puternice.

Nu mai puteam să lovesc. Am încetat să mă mai zbat. Şi totul a încetat. Totul a devenit nemişcat. Domnul Rodriguez mă privea fix.

— Ce dracu'-i cu tine, Ari? *Que pasa?*

Nu aveam nimic de spus. Am privit în pământ.

— Ce se întâmplă aici, Ari? *A ver. Di me.* Eu nu puteam vorbi.

M-am uitat cum domnul Rodriguez îngenunchează şi îl ajută pe Julian să se ridice de la pământ. Nasul lui Julian continua să sângereze.

— O să te omor, Ari, a şoptit el.

— Tu şi cu mai cine, i-am răspuns.

Domnul Rodriguez m-a privit cu furie. Apoi s-a întors spre Julian.

— Eşti în regulă? Julian a dat din cap.

— Hai să te speli.

Eu nu am mişcat. Apoi am dat să mă urc în camionetă. Domnul Rodriguez mi-a mai aruncat o privire.

— Ai noroc că nu sun la poliţie.

— N-ai decât să-i suni. Nu-mi pasă. Dar înainte să-i suni mai bine întreabă-l pe Julian cu ce se mai ocupă.

M-am urcat în camionetă şi am plecat de acolo.

fi

N-am observat sângele de pe încheieturile degetelor mele şi de pe cămaşă decât atunci când am ajuns în faţa casei.

Am rămas acolo.

Nu aveam un plan. Aş fi rămas acolo pentru totdeauna — ăsta era planul meu.

Nu ştiu cât am stat acolo. Am început să tremur. Ştiam doar că îmi ieşisem din minţi, dar nu puteam să-mi explic asta. Poate că asta se întâmplă când îţi ieşi din minţi. Pur şi simplu, nu poţi explica asta. Nici ţie, nici altcuiva. Iar partea cea mai rea cu faptul că îţi ieşi din minţi e că după ce îţi revii nu mai ştii ce să crezi despre tine.

Taică-meu a ieşit din casă şi s-a oprit pe verandă. S-a uitat la mine. Nu-mi plăcea expresia de pe faţa lui.

— Trebuie să vorbim, a spus el.

Nu-mi mai spusese asta niciodată. Nici măcar o dată. Cel puţin, nu aşa. Vocea lui mă înspăimânta.

M-am dat jos din camionetă şi m-am aşezat pe treptele verandei. Taică-meu s-a aşezat lângă mine.

— Tocmai m-a sunat domnul Rodriguez, a spus el.

Eu nu am spus nimic.

— Ce e cu tine, Ari?

— Nu ştiu, am spus. Nimic.

— Nimic?

Auzeam furia din vocea tatălui meu. Am privit spre cămaşa mea însângerată.

— Mă duc să fac un duş.

Taică-meu a intrat în casă în urma mea.

— Ari!

Maică-mea era în hol. Nu puteam suporta modul în care se uita la mine. M-am oprit şi am privit în podea. Nu mă puteam opri din tremurat. întregul trup îmi tremura.

M-am holbat la mâinile mele. Nimic nu-mi putea opri tremuratul.

Taică-meu m-a luat de braţ, nu tare sau agresiv, dar nici încet. Taică-meu era puternic. M-a condus în sufragerie şi m-a pus să mă aşez pe canapea. Maică-mea s-a aşezat lângă mine. El s-a aşezat pe fotoliul lui. Mă simţeam amorţit şi mut.

— Vorbeşte, a spus taică-meu.

— Am vrut să-i fac rău, am spus.

— Ari?

Maică-mea s-a mulţumit să mă privească. Detestam expresia aia incredulă. De ce nu putea să

creadă că voisem să fac rău cuiva? M-am uitat şi eu la ea.

— Chiar *am vrut* să-i fac rău.

— Şi fratele tău a făcut rău cuiva mai demult, a şoptit ea.

Apoi a început să plângă. Iar eu nu suportam asta. Mă uram mai mult decât mă urâsem vreodată. Mă uitam la ea doar şi, în cele din urmă, i-am spus:

— Nu plânge, mamă, te rog nu plânge.

— De ce, Ari? De ce?

— I-ai spart nasul băiatului, Ari. Şi singurul motiv pentru care nu eşti la secţia de poliţie este că

Elfigo Rodriguez e prieten vechi cu tatăl tău. Trebuie să plătim pentru acea mică vizită la spital. Tu trebuie să plăteşti, Ari.

N-am spus nimic. Ştiam ce gândeau. *Mai întâi fratele tău, acum tu.*

— îmi pare rău, am spus.

Până şi mie mi se părea penibil ce spusesem. Dar unei părţi din mine îi părea rău. O parte din mine se bucura că îi spărsesem nasul lui Julian. îmi părea rău doar pentru că o făcusem să sufere pe maică-mea.

— îţi pare rău, Ari?

Taică-meu avea acea expresie, ca de oţel. Şi eu puteam fi ca de oţel.

— Eu *nu* sunt fratele meu, am spus. Nu suport ca voi să credeţi asta. Nu suport să trăiesc în...

M-am abţinut să folosesc acel cuvânt în faţa maică-mii.

— Nu suport să trăiesc în umbra lui. Nu suport asta. Nu suport să fiu un băiat bun doar ca să vă fac vouă plăcere.

Niciunul dintre ei nu a spus nimic.

— Nu cred că-mi pare rău, am spus. Taică-meu s-a uitat fix la mine.
— Îţi vând camioneta.
— Bine, am spus dând din cap. Vinde-o.
Maică-mea se oprise din plâns. Avea o expresie ciudată pe faţă. Nici blândă, nici dură. Doar ciudată.
— Vreau să-mi spui de ce, Ari.
Am tras aer în piept.
— Bine, am spus. Şi voi o să mă ascultaţi?
— De ce să nu te ascultăm?
Vocea lui taică-meu era fermă.

Am dat din cap spre el, apoi m-am uitat spre maică-mea.

Apoi am privit în podea.

— I-au făcut rău lui Dante, am şoptit. Nici măcar nu-ţi mai poţi da seama cum arată. Ar trebui să-i vedeţi faţa. I-au fisurat câteva coaste. L-au lăsat pe o străduţă. Ca şi cum ar fi fost un nimic. Ca şi cum ar fi fost un gunoi. Ca şi cum ar fi fost căcat. Ca şi cum ar fi fost nimic. Şi dacă el ar fi murit, lor nu le-ar fi păsat.

Am început să plâng.

— Vreţi să vorbesc? 0 să vorbesc. Vreţi să vă spun? 0 să vă spun. Se săruta cu un alt băiat.

Nu ştiu de ce, dar nu mă puteam opri din plâns. Apoi m-am oprit şi mi-am dat seama că eram foarte furios. Mai furios decât fusesem vreodată în viaţa mea.

— Ei erau patru. Celălalt băiat a fugit. Dar Dante n-a fugit. Pentru că aşa e el. El nu fuge.

M-am uitat la taică-meu, care nu a spus un cuvânt.

Maică-mea se mutase mai aproape de mine. A început să-mi

pieptene părul cu mâna şi nu se mai putea opri.

— îmi e aşa de ruşine, am şoptit. Voiam să le fac rău şi eu.

— Ari?

Vocea lui taică-meu era blândă.

— Ari, Ari, Ari. Porţi războiul ăsta în cel mai rău mod posibil.

— Nu ştiu să lupt, tată.

— Ar trebui să ceri ajutorul, a spus el.

Nu ştiu să fac nici asta

.7

Când am ieşit de la duş, taică-meu plecase.

Maică-mea era în bucătărie. Pe masă era plicul cafeniu cu numele fratelui meu scris pe el. Maică-mea bea un pahar de vin.

M-am aşezat în faţa ei.

— Uneori beau bere, am spus.

Ea a dat din cap.

— Nu sunt un înger, mamă. Şi nu sunt un sfânt. Sunt doar Ari. Sunt doar Ari cel distrus.

— Să nu mai spui asta niciodată.

— E adevărat.

— Nu, nu e.

Vocea ei era aprigă, puternică şi sigură.

— Nu eşti deloc distrus. Eşti amabil, bun şi cumsecade.

A luat o gură de vin.

— I-am făcut rău lui Julian, am spus.

— Asta nu a fost ceva foarte inteligent.

— Şi nici foarte drăguţ.

Maică-mea aproape a râs.

— Nu, nu a fost drăguţ deloc.

îşi trecea mâinile peste plic.

— îmi pare rău, a spus ea.

A deschis plicul şi a scos o fotografie.

— Ăsta eşti tu. Tu cu Bernardo.

Mi-a întins fotografia. Eu eram mic, iar frate-meu mă ţinea în braţe. Şi zâmbea. Era arătos şi zâmbea, iar eu râdeam.

— L-am iubit atât de mult, a spus maică-mea. Şi îmi pare rău. Aşa cum am spus, Ari, nu întotdeauna facem ce trebuie, ştii? Nu întotdeauna spunem ce trebuie. Uneori pare că e, pur şi simplu, prea dureros să te uiţi la

ceva. Aşa că n-o faci. Pur şi simplu, nu te uiţi. Dar acel lucru nu dispare, Ari.

Mi-a întins plicul.

— E totul aici, mi-a spus fără să plângă. A omorât pe cineva, Ari. A omorât pe cineva cu mâinile goale.

Aproape că a zâmbit. Dar era cel mai trist zâmbet pe care îl văzusem vreodată.

— N-am mai spus asta până acum, a şoptit ea.

— încă te mai doare mult?

— Foarte mult, Ari. Chiar şi după toţi aceşti ani.

— O să te doară întotdeauna?

— întotdeauna.

— Cum suporţi asta?

— Nu ştiu. Toţi trebuie să ducem în spate unele lucruri, Ari. Cu toţii. Tatăl tău trebuie să ducă în spate războiul şi ce a făcut războiul din el. Tu trebuie să duci în spate călătoria ta dureroasă prin care vei deveni bărbat. E dureros pentru tine, nu-i aşa, Ari?

— Da, am spus eu.

— Iar eu trebuie să-l duc în spate pe fratele tău, ce a făcut el, ruşinea asta, absenţa

lui.

— Nu e vina ta, mamă.

— Nu ştiu. Eu cred că mamele se învinovăţesc întotdeauna. Şi taţii, cred.

— Mamă?

îmi venea să mă întind spre ea şi să o sărut. Dar n-am făcut-o. Am privit-o doar şi am încercat să zâmbesc.

— Nu ştiam că pot să te iubesc atât de mult.

Atunci zâmbetul ei nu a mai fost trist.

— *Hijo de mi corazon,* o să-ţi spun un secret. Tu mă ajuţi să

duc în spate asta. Tu mă ajuți să-mi duc în spate toate pierderile. Tu, Ari.

— Nu spune asta, mamă. N-o să fac altceva decât să te dezamăgesc.

— Nu, *amor.* Niciodată.

— Ce am făcut astăzi te-a rănit.

— Nu, a spus ea. Cred că înțeleg.

Dar o spusese într-un fel, de parcă ar fi înţeles despre mine ceva ce nu mai înţelesese până atunci. întotdeauna mi se păruse că atunci când se uita la mine

încerca să mă găsească, încerca să descopere cine sunt eu. Dar în acel moment părea că mă zărise, că mă cunoştea. Dar asta mă deruta.

— Ce înţelegi, mamă?

Ea a împins plicul spre mine.

— Nu te uiţi în el?

— Ba da, am spus dând din cap. Dar nu acum.

— Ţi-e frică?

— Nu. Ba da. Nu ştiu.

Mi-am trecut degetul peste numele fratelui meu. Am rămas aşa, eu şi cu maică- mea, o

perioadă care a părut îndelungată.

Maică-mea a luat o gură de vin, iar eu m-am uitat la fotografiile cu fratele meu.

Fratele meu când era copil, fratele meu în braţele lui taică-meu, fratele meu cu surorile mele.

Fratele meu stând pe treptele din faţa casei.

Fratele meu, mic, salutându-l pe taică-meu în uniformă.

Fratele meu, fratele meu!

Maică-mea se uita la mine. Era adevărat.

Nu o iubisem niciodată atât de mul

*t*8

— Unde s-a dus tata?

— S-a dus să se vadă cu Sam.

— De ce?

— Voia doar să vorbească cu el.

— Despre ce?

— Despre ce s-a întâmplat.

Ştii, ei sunt prieteni, tatăl tău şi Sam.

— Asta e interesant, am spus eu. Tata e mai bătrân. Ea a zâmbit.
— Şi ce dacă?

Da, şi ce dacă

.2

— Pot s-o înrămez pe asta şi s-o pun în camera mea?

Era o fotografie cu fratele meu salutându-l pe taică-meu.

— Da, a spus ea, îmi place enorm aia.

— A plâns? Când tata a plecat în Vietnam?

— Zile în şir. Era de neconsolat.

— Te-ai temut că tata n-o să se întoarcă?

— Nu m-am gândit la asta. M-am forţat să nu mă gândesc.

A râs.

— Mă pricep la asta.

— Şi eu, am spus. Şi am crezut întotdeauna că am moştenit asta de la tata.

Am râs amândoi.

— Am putea să punem fotografia aia în sufragerie? Te superi, Ari?

Aceea a fost ziua în care fratele meu a început din nou să existe în casa noastră, într-un

mod ciudat şi inexplicabil, fratele meu se întorsese acasă.

Nu maică-mea a fost cea care a răspuns la întrebările mele lacome. Ci taică-meu. Maică-mea ne asculta din când în când vorbind despre Bernardo. Dar nu spunea niciun cuvânt.

O iubeam pentru tăcerea ei.

Sau poate doar înţelegeam tăcerea asta.

Şi îl iubeam şi pe taică-meu, pentru modul atent în care vorbea. Am ajuns să înţeleg faptul că taică-meu era un om atent. A fi

atent cu oamenii şi cuvintele era ceva rar şi minunat.

1Q

îl vizitam pe Dante în fiecare zi. A stat în spital cam zece zile. Trebuiau să se asigure că era în regulă, pentru că suferise o comoţie. îl dureau coastele.

Doctorul a spus că avea să fie nevoie de ceva timp până să se vindece coastele fisurate. Dar nu erau rupte. Asta ar fi fost şi mai rău. Vânătăile aveau să se vindece de la sine. Cel puţin, cele de la exterior.

Fără înot. De fapt nu putea să facă mare lucru. Putea să stea degeaba. Dar lui Dante îi plăcea să stea degeaba. Asta era partea bună. Dante era altfel. Era mai trist.

în ziua în care s-a întors acasă de la spital a plâns. L-am ţinut în braţe. Mi se părea că n-o să se mai oprească niciodată.

Ştiam că o anumită parte a lui nu va mai fi la fel niciodată, îi

fisuraseră nu numai coastele

.11

— Eşti în regulă, Ari?

Doamna Quintana mă studia, exact aşa cum mă studia maică-mea. Stăteam vizavi de părinţii lui Dante, la masa lor din bucătărie. Dante dormea. Uneori, când îl supărau coastele, lua o pastilă. Asta îl adormea.

— Da, sunt bine.

— Sigur?

— Credeţi că am nevoie de psiholog?

— Nu e nimic greşit în a merge la psiholog, Ari.
— Aşa zic şi psihologii, am spus eu. Doamna Quintana a scuturat din cap.
— înainte să umbli cu fiul meu nu făceai pe deşteptul. Am râs.
— Sunt bine, i-am spus. De ce n-aş fi? Soţii Quintana s-au privit unul pe celălalt.
— Aia e o chestie de părinţi?
— Ce anume?
— Privirile acelea pe care le schimbă mamele şi taţii. Sam a râs.

— Da, bănuiesc că da.

Ştiam că el şi cu taică-meu discutaseră. Ştiam că el ştia ce făcusem eu. Ştiam că amândoi ştiau.

— Ştii cine sunt băieţii aceia, nu-i aşa, Ari?

Doamna Quintana revenise la felul ei de a fi strict. Nu că asta m-ar fi deranjat.

— Ştiu cine sunt doi dintre ei.

— Şi ceilalţi doi?

M-am gândit să fac o glumă.

— Sunt sigur că i-aş putea face să vorbească. Doamna Quintana a râs. Asta m-a surprins.

— Ari, a spus ea. Eşti un băiat nebunatic.

— Da, bănuiesc că sunt.

— E vorba doar de loialitate, a spus ea.

— Da, bănuiesc că da.

— Dar, Ari, ai fi putut să ai probleme mari.

— A fost o greşeală. Ştiu că a fost o greşeală. Pur şi simplu, am făcut-o. Nu pot să explic. Băieţii ăia n-or să păţească nimic, nu-i aşa?

— Poate că nu.

— Da, am spus eu, de parcă poliţiştii ar lucra serios la cazul ăsta.

— Mie nu-mi pasă de băieţii ăia, Ari. Sam mă privea drept în ochi.

— îmi pasă de Dante. Şi îmi pasă de tine.

— Eu sunt bine, am spus.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur.

— Şi n-o să-i cauţi pe ceilalţi băieţi?

— Mi-a trecut şi asta prin cap.

De data asta doamna Quintana n-a mai râs.

— Promit.

— Ar fi sub nivelul tău, a spus ea. Voiam atât de mult s-o cred.

— Dar n-o să plătesc pentru nasul spart al lui Julian.

— I-ai spus asta tatălui tău?

— încă nu. Dar o să-i spun că dacă nem...

M-am oprit. Nu am terminat cuvântul pe care îl începusem. Existau alte cuvinte pe care voiam să le folosesc.

— Dacă *tipii* ăia nu trebuie să plătească pentru spitalizarea lui Dante, atunci nici eu nu trebuie să plătesc pentru mica vizită la Urgenţe a lui Julian. Dacă taică-meu vrea să îmi ia camioneta, atunci eu nu am nimic împotrivă.

Doamna Quintana zâmbea ironic. Ea nu zâmbea ironic prea des.

— Să mă anunţi ce-a spus tatăl tău.

— Şi mai e ceva. Julian poate să sune la poliţie dacă vrea.

Credeţi că o s-o facă? Acum zâmbeam şi eu ironic.

— Te pricepi la lumea băieţilor de cartier, nu-i aşa, Ari? îmi plăcea expresia de pe faţa lui Sam.

— Ştiu să mă descurc.

12

Taică-meu nu m-a contrazis când i-am spus că nu voiam să plătesc cheltuielile de spitalizare ale lui Julian. S-a uitat doar la mine şi a spus:

— Bănuiesc că te-ai hotărât să nu apelezi la justiţie. Dădea întruna din cap, gânditor.

— Sam a discutat cu bătrâna aceea. Nu i-ar putea recunoaşte nicicum pe băieţii ăia. Nici într-o mie de ani.

Tatăl lui Julian a venit la noi şi a avut o discuţie cu taică-meu. Nu părea prea fericit când a plecat.

Taică-meu nu mi-a luat camioneta .13

Părea că eu şi cu Dante nu aveam prea multe să ne spunem unul altuia.

Am împrumutat nişte cărţi de poezie de la taică-său şi i-am citit.

Uneori spunea: „Mai citeşte-o o dată pe asta". Ceea ce şi făceam. Nu ştiu ce nu era în regulă între noi în acele ultime zile ale verii. într-un anumit fel, nu mă simţisem niciodată atât de aproape de el. în alt fel, nu mă simţisem niciodată atât de departe.

Niciunul dintre noi nu s-a mai dus la lucru. Nu ştiu. Bănuiesc că, după ceea ce se întâmplase, totul părea complet lipsit de sens.

într-o zi am făcut o glumă stupidă.

— De ce vara trebuie să se termine întotdeauna cu unul dintre noi terminat complet?

Niciunul dintre noi nu a râs la gluma asta.

Nu o luam pe Legs în vizită la Dante, pentru că ei îi plăcea să sară pe el şi putea să-i facă rău. Lui Dante îi era dor de ea. Dar ştia că aveam dreptate să n-o iau cu mine.

într-o dimineaţă m-am dus acasă la el şi i-am arătat toate fotografiile cu fratele meu. I-am spus povestea, aşa cum o înţelesesem din articolele

decupate din ziar, din întrebările la care răspunsese taică-meu.

— Deci vrei să auzi toată povestea? i-am spus.

— Zi-mi, a spus el.

Ne săturasem amândoi de poezie, de faptul că nu discutam.

— Bine. Fratele meu avea 15 ani. Era furios. Din tot ce am înţeles despre el, era furios mereu. Am înţeles asta mai ales de la surorile mele. Bănuiesc că era rău sau, nu ştiu, doar se născuse furios. Aşa că, într-o noapte, cutreiera pe străzile din centru, căutând scandal. Asta mi-

a spus taică-meu. A spus: „Bernardo căuta scandal mereu." A agăţat o prostituată.

— De unde avea bani?

— Nu ştiu. Ce întrebare e asta?

— Când tu aveai 15 ani, aveai bani de prostituate?

— Când aveam 15 ani? Spui asta de parcă ar fi fost cu mult timp în urmă. La naiba, abia dacă aveam bani de o ciocolată.

— Asta vreau să spun.

M-am uitat la el.

— Mă laşi să termin?

— Scuze.

— Prostituata s-a dovedit a fi un homosexual.

— Ce?

— Era un travestit.

— Uau!

— Da. Frate-meu a luat-o razna.

— Cât de razna?

— L-a omorât pe tip cu pumnii.

Dante nu ştia ce să spună.

— Dumnezeule! a zis.

— Da. Dumnezeule.

O lungă vreme niciunul dintre noi n-a spus nimic. în cele din urmă, eu m-am uitat la Dante:

— Ştiai ce e un travestit?

— Da. Bineînţeles că ştiam.

— Bineînţeles că ştiai.

— Tu nu ştiai ce e un travestit?

— De unde să ştiu?

— Eşti atât de inocent, Ari, ştiai asta?

— Nu chiar atât de inocent, am spus. Apoi am continuat:

— Povestea devine şi mai tristă.

— Cum ar putea să devină şi mai tristă?

— A mai omorât pe cineva.

Dante nu a spus nimic. Aştepta ca eu să termin.

— Era la închisoarea pentru minori. Şi bănuiesc că într-o zi a început să-şi folosească iar pumnii. Maică-mea are dreptate. Lucrurile nu dispar doar pentru că vrem noi să dispară.

— îmi pare rău, Ari.

— Păi, mă rog, nu mai putem face nimic, nu-i aşa? Dar e bine, Dante. Adică, nu e bine pentru fratele meu. Nu ştiu dacă pentru el va mai fi bine ceva vreodată. Dar e bine că s-a aflat, înţelegi. Că e pe faţă.

M-am uitat la el.

— Poate că o să-l cunosc cândva. Poate cândva. Dante se uita la mine.

— Arăţi pe parcă ai fi gata să plângi.

— N-o să plâng. Numai că e atât de trist, Dante. Şi ştii ceva? Cred că eu sunt ca el.

— De ce? Pentru că i-ai rupt nasul lui Julian Enriquez?

— Ştiai?

— Da.

— De ce nu mi-ai spus că ştiai?

— De ce nu mi-ai spus *tu,* Ari?

— Nu sunt mândru de mine, Dante.
— De ce-ai făcut asta?
— Nu ştiu. Ţi-a făcut rău. Voiam să-i fac şi eu rău. Am făcut un calcul stupid în mintea mea.
M-am uitat la el.
— Aproape că nu mai ai ochii învineţiţi.
— Aproape, a spus el.
— Cum sunt coastele?
— Mai bine. în unele nopţi mi-e greu să dorm. Aşa că iau un analgezic. Le urăsc.
— N-ai fi un dependent de droguri prea bun.

— Probabil că nu. îmi plăcea mult iarba. Foarte mult.
— Poate că maică-ta ar trebui să te intervieveze pentru cartea pe care o scrie.
— Păi, mi-a făcut deja scandal.
— Cum a aflat?
— Ţi-am spus de atâtea ori. E ca Dumnezeu. Ştie tot.

M-am străduit să nu râd, dar nu m-am putut abţine. A râs şi Dante. Dar asta îi făcea rău, cu coastele lui fisurate.

— Nu eşti, a spus el. Nu eşti deloc ca fratele tău.

— Nu ştiu, Dante. Uneori mi se pare că nu o să mă înţeleg niciodată. Tu ştii exact cine eşti.
— Nu întotdeauna, a spus el. Pot să te întreb ceva?
— Sigur.
— Te deranjează faptul că l-am sărutat pe Daniel?
— Cred că Daniel e un nenorocit.
— Nu e. E drăguţ. E atrăgător.
— E atrăgător? Cât de superficial poţi fi? E un nenorocit, Dante. Pur şi simplu, te-a abandonat.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar păsa de asta mai mult decât îmi pasă mie.
— Păi, ar trebui să-ţi pese.
— Tu n-ai fi făcut asta, nu-i aşa?
— Nu.
— Mă bucur că i-ai rupt nasul.
Am râs amândoi.
— Lui Daniel nu-i pasă de tine.
— îi era frică.
— Şi ce dacă? Tuturor ne e frică.
— Ţie nu ţi-e, Ari. Ţie nu ţi-e frică de nimic.

Nu e adevărat. Dar nu i-aş fi lăsat să-ţi facă asta

— .Poate că doar îţi place să te baţi, Ari.
— Poate.
Dante s-a uitat la mine. Se uita la mine întruna.
— Te holbezi la mine, i-am spus.
— Pot să-ţi spun un secret, Ari?
— Pot să te împiedic?
— Nu-ţi place să-mi cunoşti secretele.
— Uneori secretele tale mă înspăimântă. Dante a râs.

— De fapt nu-l sărutam pe Daniel. în mintea mea te sărutam pe tine.
Am dat din umeri.
— Trebuie să-ţi faci rost de o minte nouă, Dante. A părut să se întristeze puţin.

Da. Bănuiesc că da

.14

M-am trezit devreme. Soarele încă nu răsărise. A doua săptămână din august. Vara era pe sfârşite. Cel puţin acea parte a verii care nu avea de-a face cu şcoala.

Clasa a douăsprezecea. Şi apoi viaţa. Poate că aşa mergeau

lucrurile. Liceul era doar un prolog al adevăratului roman. Toată lumea putea să-ţi scrie viaţa — dar după ce absolveai puteai s-o scrii tu însuţi. La absolvire puteai să le iei profesorilor şi părinţilor stiloul şi primeai tu însuţi un stilou. Şi puteai să scrii de unul singur. Da. Nu era asta ceva minunat?

M-am ridicat în capul oaselor pe pat şi mi-am trecut degetele peste cicatricele de pe picioare. Cicatrice. Un semn că fuseseşi rănit. Un semn că te vindecaseşi.

Fusesem oare rănit?

Mă vindecasem oare?

Poate că, pur şi simplu, trăiam între răni şi vindecare. Ca taică-meu. Cred că el acolo trăia. în acel spaţiu de interval. în acel ecoton. Şi poate că şi maică-mea la fel. îl închisese pe fratele meu undeva adânc în sinea ei. Iar acum încerca să-l lase să iasă afară.

îmi treceam întruna degetul în sus şi în jos peste cicatrice.

Legs era acolo, cu mine. Privea. *Ce vezi tu, Legs? Ce vezi? Unde ai trăit tu înainte să vii la mine? Ţi-a făcut şi ţie râu cineva?*

încă o vară se sfârşea.
Ce avea să se întâmple cu mine după ce absolveam? Facultate? Iar învăţătură. Poate că aveam să mă mut în alt oraş, în alt loc. Poate că, în alt loc, verile aveau să fie diferite

— .Ce iubeşti tu, Ari? Ce iubeşti tu cu adevărat?
— Iubesc deşertul. Dumnezeule! Iubesc deşertul.
— E atât de singuratic.
— Da?
15

Dante nu înţelegea. Eu chiar *eram* imposibil de cunoscut

.Ifi

M-am hotărât să mă duc la înot. Am ajuns acolo chiar când s-a deschis piscina, aşa că am putut să fac câteva ture în linişte,

înainte să se aglomereze. Salvamarii erau acolo, vorbeau despre fete. I-am ignorat. M-au ignorat şi ei.

Am înotat întruna, până când picioarele şi plămânii au început să mă doară. Apoi am făcut o pauză. Apoi am înotat iar întruna. Simţeam apa pe piele. M-am gândit la ziua în care îl cunoscusem pe Dante. „Vrei să te învăţ să înoţi?" M-am gândit la vocea piţigăiată a lui Dante şi cum îşi depăşise el alergiile, cum vocea lui se schimbase şi se îngroşase. Şi a mea la fel. M-am

gândit la ce spusese maică-mea, „Vorbeşti ca un bărbat". Era mai uşor să vorbeşti ca un bărbat decât să fii bărbat.

Când am ieşit din piscină am observat o fată care mă privea fix. A zâmbit. I-am zâmbit şi eu.

— Salut, i-am spus făcându-i semn cu mâna.

— Salut, mi-a spus făcându-mi şi ea cu mâna. Eşti la liceul Austin?

— Da.

Cred că ar fi vrut să vorbească în continuare. Dar eu nu ştiam ce să mai spun.

— în ce clasă?

— A doişpea.

— Eu sunt în a zecea.

— Pari mai mare, am spus eu.

Ea a zâmbit.

— Sunt matură.

— Eu nu, am spus.

Asta a făcut-o să râdă.

— Salut, am spus.

— Salut, a spus ea.

Matur. Bărbat. Ce anume însemnau de fapt cuvintele ăstea?

M-am dus acasă la Dante şi am bătut la uşă. A deschis Sam.

— Bună, am spus.
Sam părea relaxat şi fericit.

Bună, Ari. Unde e Legs

— ?Acasă.
Am tras de prosopul ud pe care mi-l atârnasem pe umăr.
— Am fost la înot.
— Dante o să fie invidios.
— Ce mai face?
— Bine. Se însănătoşeşte. N-ai mai trecut de ceva timp. Ne-a fost dor de tine. Mi-a făcut loc să intru înăuntru.

— E în camera lui. Sam a ezitat o clipă.
— E cu cineva.
— Ah, am spus eu. Pot să revin.
— Nu-ţi face probleme. Urcă la el.
— Nu vreau să-l deranjez.
— Nu fi absurd.
— Pot să revin. Nu e mare lucru. Mă întorceam doar de la înot...
— E doar Daniel.
— Daniel?
Cred că a observat expresia de pe faţa mea.
— Nu-ţi place prea mult de el, nu-i aşa?

— Până la urmă l-a lăsat pe Dante în plop, am spus eu.
— Nu fi atât de dur cu oamenii, Ari.
Asta chiar m-a înfuriat, faptul că spusese asta.

Spune-i lui Dante că am trecut pe aici, am spus .17

— Taică-meu mi-a spus că erai supărat.
— Nu eram supărat.

Uşa de la intrare era deschisă şi Legs lătra la un câine care trecea pe acolo.

— Stai o clipă, am spus. Legs! Termină odată!

M-am dus cu telefonul în bucătărie şi m-am aşezat la masă.

— Bun, am spus. Uite ce e, nu eram supărat.

— Cred că taică-meu îşi poate da seama.

— Bine, am spus. Ce căcat contează asta?

— Vezi. Chiar *eşti* supărat.

— Pur şi simplu, nu aveam chef să-l văd pe prietenul tău Daniel.

— Dar ce ţi-a făcut ţie?

— Nimic. Pur şi simplu, nu-mi place tipul.

— De ce nu putem fi prieteni cu toţii?

— Nemernicul ăla te-a lăsat acolo să mori, Dante.

— Am vorbit despre asta. E în regulă.

— Bine atunci. Bun.

— Te comporţi ca un nebun.

— Dante, uneori eşti atât de aiurea, ştiai asta?

— Uite ce e, a spus el. Diseară mergem la o petrecere. M-aş bucura dacă ai veni şi tu.

— O să te anunţ, i-am spus. Am închis telefonul.

Am coborât la subsol şi am ridicat greutăţi timp de câteva ore. Am ridicat întruna, până când fiecare parte a trupului mă durea. Durerea nu era chiar aşa de rea.

Am făcut un duş. M-am întins pe pat şi am rămas aşa. Probabil că am adormit. Când m-am trezit, Legs era cu capul pe burta mea.

Am mângâiat-o îndelung. Am auzit în cameră vocea maică-mii:

— Ţi-e foame?

— Nu, am spus. Nu prea.

Eşti sigur

— ?Da. Cât e ceasul?

— 6:30.

— Uau. Cred că eram obosit. Ea mi-a zâmbit.

— Poate de la tot antrenamentul ăla?

— Bănuiesc că da.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Doar oboseala.

— Ai tras puţin cam tare de greutăţile ălea, nu crezi?
— Nu.
— Când eşti supărat ridici greutăţi.
— Asta e una dintre teoriile tale, mamă?

E mai mult decât o teorie, Ari

.1£

— A sunat Dante. Nu am spus nimic.
— Nu-l suni înapoi?
— Ba da.

— Ştii că de cinci zile umbli îmbufnat prin casă. Eşti îmbufnat şi ridici greutăţi, îmbufnat. M-am gândit la cum îmi spusese Gina întotdeauna, „Melancolicul".
— Nu sunt îmbufnat. Mă gândeam la Bernardo.
— Serios?
— Da.
— La ce te gândeai?
— Mă gândesc că aş vrea să încep să-i scriu.
— Mie mi-a trimis înapoi toate scrisorile.
— Serios? Poate pe ale mele n-o să le trimită înapoi.

— Poate că nu, a spus ea. Merită să încerci. De ce nu?
— Tu ai încetat să-i mai scrii?
— Da, Ari, am încetat. Durerea era prea mare.
— Mi se pare logic, am spus.
— Dar să nu fii dezamăgit, Ari, bine? Nu te aştepta la prea mult. Tatăl tău s-a dus să-l vadă o dată.
— Şi ce s-a întâmplat?
— Fratele tău a refuzat să-l vadă.
— Vă urăşte, pe tine şi pe tata?

— Nu. Nu cred. Cred că e furios pe el însuşi. Şi cred că îi e ruşine.
— Ar trebui să-i treacă.
Nu ştiu de ce, dar am lovit peretele cu pumnul. Maică-mea s-a holbat la mine.
— îmi pare rău, am spus. Nu ştiu de ce am făcut asta.
— Ari?
— Ce e?
Pe faţa ei era ceva, o expresie serioasă şi concentrată. Nu era furioasă, nu îşi luase acea expresie gravă pe care şi-o lua uneori când făcea pe mama.

— Ce se întâmplă, Ari?

— Spui asta de parcă ai mai avea încă o teorie despre mine.

— Poţi fi sigur că am, fir-ar a naibii, a spus ea.

Dar vocea ei era foarte drăguţă, amabilă şi plăcută. S-a ridicat de la masa din bucătărie şi şi-a pus un pahar de vin. A scos două beri şi a pus una în faţa mea. Pe cealaltă a pus-o în centrul mesei.

— Taică-tău citeşte. Cred că mă duc să-l chem.

— Ce e asta, mamă?

— întrunire de familie.

— întrunire de familie? Cum adică?

— E ceva nou, a spus ea. De acum încolo o să avem o grămadă de întruniri de-ăstea.

— Mă înspăimânţi, mamă.

— Bun.

A ieşit din bucătărie. M-am holbat la berea din faţa mea. Am atins sticla rece. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să beau din ea sau doar să mă holbez la ea. Poate că era o şmecherie. Maică-mea şi taică-meu au intrat în bucătărie. S-au aşezat amândoi în faţa mea.

Taică-meu şi-a deschis berea. Apoi a deschis-o pe a mea. A luat o gură.

— Mă atacaţi în grup?

— Relaxează-te, a spus taică-meu.

A mai luat o gură de bere. Maică-mea a sorbit din vinul ei.

— Nu vrei să bei o bere cu maică-ta şi taică-tău?

— Nu neapărat, am spus eu. E împotriva regulilor.

— Facem reguli noi, a spus maică-mea.

— O bere cu bătrânul tău n-o să te omoare. Nu e ca şi cum

n-ai mai fi făcut asta. Ce mare chestie?

— Asta e foarte ciudat, am spus eu, luând o gură de bere. Acum sunteţi fericiţi?

Taică-meu avea o expresie foarte serioasă.

— Ţi-am povestit despre luptele la care am luat parte cât am fost în Vietnam?

— O, da, am spus. Tocmai mă gândeam la toate poveştile alea de război pe care mi le-ai spus.

Taică-meu a întins mâna şi mi-a prins-o pe a mea.

— Am meritat asta, a spus el.

Mi-a strâns mâna, apoi mi-a dat drumul.

— Eram în nord. La nord de Da Nang.

— Acolo stăteaţi, în Da Nang?

— Asta era a doua mea casă.

Mi-a zâmbit strâmb.

— Eram într-o misiune de recunoaştere. Timp de câteva zile, situaţia a fost destul de liniştită. Era anotimpul musonului. Dumnezeule, uram ploile alea

nesfârşite. Eram în fruntea unui convoi. Zona fusese verificată. Noi eram acolo ca să ne asigurăm că drumul era liber. Apoi s-a dezlănţuit iadul. Zburau gloanţe peste tot. Explodau grenade. Eram, practic, într-o ambuscadă. Nu era prima oară. Dar de data asta era diferit. Se trăgea din toate părţile. Cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci era să te retragi pur şi simplu. Beckett a chemat un elicopter care să ne ia. Era un tip, un tip foarte bun. Dumnezeule, era atât de tânăr.

19 ani. Dumnezeule, era doar un copil.

Taică-meu a scuturat din cap.

— îl chema Louie. Era un cajun din Lafayette.

Pe faţa lui taică-meu curgeau lacrimile. A sorbit din bere.

— Nu trebuia să lăsăm un om căzut la pământ. Asta era regula. Nu laşi un om căzut la pământ. Nu laşi un om să moară.

Vedeam expresia de pe faţa maică-mii, refuzul ei absolut de a plânge.

— îmi amintesc că alergam spre elicopter, Louie era imediat

în spatele meu, peste tot zburau gloanţe. Credeam că sunt un om mort. Apoi Louie a căzut. Mi-a strigat numele. Voiam să mă întorc. Nu-mi amintesc exact, dar ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că Beckett mă trăgea spre elicopter. Nici măcar nu-mi dădeam seama că fusesem împuşcat. L-am lăsat acolo. L-am lăsat acolo pe Louie.

M-am uitat la taică-meu cum se apleacă şi se prinde singur în braţe, plângând. Plânsetul unui bărbat îndurerat are ceva care seamănă cu sunetul unui animal

rănit, îmi frângea inima. în tot acest timp voisem ca taică-meu să-mi spună ceva despre război, iar acum nu suportam să văd intensitatea durerii lui, cât de proaspătă era după atâţia ani, cum această durere era vie şi prospera imediat dincolo de suprafaţă.

— Nu ştiu dacă am crezut sau nu în război, Ari. Nu cred că am crezut. Dar m-am înrolat. Şi nu ştiu ce simţeam faţă de ţara asta. Ce ştiu e că singura ţară pe care o aveam erau oamenii care luptau unul lângă celălalt. Ei erau

ţara mea, Ari. Ei. Louie, Beckett, Garcia, Al şi Gio — ei erau ţara mea. Nu sunt mândru de tot ce am făcut în război. Nu am fost întotdeauna un soldat bun. Nu am fost întotdeauna un om bun. Războiul ne-a făcut ceva. Mie. Nouă, tuturor. Dar oamenii pe care i-am lăsat în urmă, ei sunt cei care apar în visele mele.

Mi-am băut berea. Taică-mea a băut din a lui. Maică-mea a băut din paharul ei de vin. Am tăcut cu toţii un timp care a părut îndelungat.

— Uneori îl aud, a spus taică-meu. Pe Louie. îl aud strigându-mi numele. Nu m-am întors.

— Ai fi fost ucis şi tu, am şoptit eu.

— Poate. Dar nu mi-am făcut datoria.

— Tată, nu face asta. Te rog...

Am simţit cum maică-mea se întinde peste masă şi îmi piaptănă părul şi îmi şterge lacrimile cu mâna.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta, tată. Nu trebuie.

— Poate că trebuie. Poate că e timpul să pun capăt acestor vise.

S-a aplecat spre maică-mea.

— Nu crezi că ar fi timpul, Lilly?

Maică-mea n-a spus niciun cuvânt.

Taică-meu mi-a zâmbit.

— Acum câteva minute maică-ta a intrat în sufragerie şi mi-a luat din mână cartea pe care o citeam. Mi-a spus: „Vorbeşte cu el. Vorbeşte cu el, Jaime". Şi-a luat vocea aia de fascistă pe care o are ea.

Maică-mea a râs încet.

— Ari, e timpul să încetezi să mai fugi.

M-am uitat la taică-meu.

— Să fug de ce?

— Nu ştii?

— Ce?

— Dacă vei continua să fugi, asta te va ucide.

— Ce anume, tată?

— Tu şi cu Dante.

— Eu şi cu Dante?

M-am uitat la maică-mea. Apoi m-am uitat la taică-meu.

— Dante e îndrăgostit de tine, a spus el. Asta e destul de

evident. Nu ascunde asta faţă de el însuşi.

— Nu pot să fac nimic în privinţa sentimentelor lui, tată.

— Nu. Nu, nu poţi.

— Şi, în plus, tată, cred că a depăşit de mult asta. îi place de tipul ăla, Daniel.

Taică-meu a dat din cap.

— Ari, problema nu e doar că Dante e îndrăgostit de tine. Adevărata problemă — pentru tine, cel puţin — e că tu eşti îndrăgostit de el.

N-am spus nimic. M-am uitat îndelung la faţa maică-mii. Apoi la

faţa lui taică-meu. Nu ştiam ce să spun.

— Nu sunt sigur, adică nu cred că e adevărat. Adică aşa cred, că nu e adevărat. Vreau să spun...

— Ari, eu ştiu ce văd. I-ai salvat viaţa. De ce crezi că ai făcut asta? De ce crezi că, într- o fracţiune de secundă, fără să gândeşti, te-ai aruncat de cealaltă parte a străzii şi l-ai îmbrâncit pe Dante din calea unei maşini în mişcare? Crezi că, pur şi simplu, s-a întâmplat aşa? Eu cred că n-ai putut suporta ideea de a-l pierde.

Pur şi simplu, n-ai putut. De ce ţi-ai risca viaţa ca să-l salvezi pe Dante, dacă nu l-ai iubi?

— Pentru că e prietenul meu.

— Şi de ce te-ai duce să-l rupi în bătaie pe un tip care i-a făcut rău? De ce-ai face asta? Toate instinctele tale, Ari, toate, îmi spun ceva. îl iubeşti pe băiatul acela.

Eu priveam întruna spre masă.

— Cred că îl iubeşti mai mult decât poţi suporta.

— Tată? Tată, nu. Nu. Nu pot. Nu pot. De ce spui lucrurile astea?

— Pentru că nu suport să văd toată acea singurătate care există înlăuntrul tău. Pentru că te iubesc, Ari.

Maică-mea şi taică-meu se uitau la mine cum plâng. M-am gândit că poate aveam să plâng la nesfârşit. Dar n-am făcut-o. După ce m-am oprit am luat o gură mare de bere.

— Tată, cred că îmi plăcea mai mult când nu vorbeai.

Maică-mea a râs. îmi plăcea la nebunie râsul ei. Apoi a râs şi taică-meu. Apoi şi eu.

— Ce să fac? Mi-e atât de ruşine.

— Ruşine pentru ce? a spus maică-mea. Că îl iubeşti pe Dante?

— Eu sunt băiat. El e băiat. Nu aşa ar trebui să meargă lucrurile. Mamă...

— Ştiu, a spus ea. Ophelia m-a învăţat unele lucruri, ştii? Toate scrisorile alea. Am învăţat unele lucruri. Iar tatăl tău are

dreptate. Nu poţi fugi. Nu de Dante.

— Mă urăsc.

— Nu face asta, *amor. Te adoro.* Eu am pierdut deja un fiu. Nu o să mai pierd încă unul. Nu eşti singur, Ari. Ştiu că aşa ţi se pare. Dar nu eşti.

— Cum poţi să mă iubeşti atât de mult?

— Cum aş putea să nu te iubesc? Eşti cel mai frumos băiat din lume.

— Nu sunt.

— Ba eşti. Eşti.

— Ce să fac?

Vocea lui taică-meu era blândă.

— Dante nu a fugit. Mi-l imaginez întruna încasând toate acele lovituri. Dar nu a fugit.

— Bine, am spus.

Măcar o dată în viaţa mea, îl înţelegeam perfect pe taică-meu. Şi *el* mă înţelegea *pe mine*.19

— Dante?

— Te-am sunat în fiecare zi, în ultimele cinci zile.

— Am avut gripă.
— Ce glumă proastă. Du-te dracu', Ari.
— De ce eşti atât de supărat?
— De ce eşti *tu* atât de supărat?
— Nu mai sunt supărat.
— Atunci poate e rândul meu să fiu supărat.
— Bine, e corect. Ce mai face Daniel?
— Eşti un mizerabil, Ari.
— Nu. Daniel e un mizerabil.
— Lui nu-i place de tine.

— Nici mie nu-mi place de el. Deci el e noul tău cel mai bun prieten?
— Nici pe departe.
— Vă sărutaţi?
— Ce te interesează pe tine?
— întrebam şi eu.
— Nu vreau să mă sărut cu el. Daniel e un nimic.
— Dar ce s-a întâmplat?
— E un nemernic egoist şi înfumurat. Şi nici măcar nu e deştept. Şi maică-mii nu-i place de el.
— Sam ce crede despre el?

— Taică-meu nu contează. Lui îi place toată lumea. Asta chiar m-a făcut să râd.
— Nu râde. De ce erai supărat?
— Putem să discutăm despre asta, am spus eu.
— Da, de parcă tu ai fi aşa de bun la discutat.
— Mai lasă-mă în pace, Dante.
— Bine.

Bine. Deci ce faci diseară

— ?Părinţii noştri merg la bowling.
— Da?

— Vorbesc foarte mult unii cu alţii.
— Da?
— Tu nu ştii nimic?
— Bănuiesc că uneori sunt puţin aerian.
— Puţin?
— Fac şi eu ce pot, Dante.
— Spune că-ţi pare rău. Nu-mi plac oamenii care nu ştiu să spună că le pare rău.
— Bine. îmi pare rău.
— Bine.
îmi dădeam seama că zâmbeşte.
— Vor să venim şi noi, a continuat el.

La bowling

?m

Dante stătea pe veranda din faţa casei, aşteptând. A coborât scările în fugă şi s-a urcat în camionetă.

— Bowlingul pare foarte plictisitor.

— Ai fost vreodată?

— Bineînţeles c-am fost. Nu sunt bun la asta.

— Trebuie să fii bun la tot?

— Da.

— Renunţă la chestia asta. Poate o să ne distrăm.

— De când vrei tu să-ţi petreci timpul cu părinţii tăi?

— Sunt în regulă, am spus eu. Sunt buni. Cum ai spus tu.

— Ce?

— Ai spus că n-ai fugi niciodată de acasă, pentru că ţii enorm la părinţii tăi. Mie mi s- a părut foarte ciudat ce ai spus tu. Adică nu ceva normal. Adică, bănuiesc că mie părinţii mi se păreau nişte extraterestri.

— Nu sunt. Sunt doar oameni.

— Da. Ştii, cred că m-am răzgândit în privinţa lui maică-mea şi taică-meu.

— Vrei să spui că ţii enorm la ei.

— Da. Bănuiesc că da. Am pornit motorul.

— Şi eu joc bowling ca dracu'. Ca să ştii.

— Sunt convins că suntem mai buni decât mamele noastre.

— Sper că da, ce naiba.

Am râs amândoi. Şi am tot râs.

Când am ajuns la sala de bowling, Dante s-a uitat la mine şi a spus:

— I-am spus maică-mii şi lui taică-meu că nu vreau să mai

sărut niciodată, pentru tot restul vieţii, un alt băiat.

— Le-ai spus asta?

— Da.

— Şi ce au spus?

— Taică-meu şi-a dat ochii peste cap.

— Maică-ta ce a zis?

— Nu prea multe. A spus că ea cunoaşte un psiholog foarte bun. „O să te ajute să îţi găseşti liniştea", a spus. Apoi a spus „Dacă nu cumva vrei să vorbeşti cu mine".

Dante s-a uitat la mine. Am izbucnit amândoi în râs.

— Maică-ta asta, am spus. îmi place de ea.

— E extraordinar de tare, a spus ea. Dar şi blândă.

— Da, am spus. Am observat asta.

— Părinţii noştri sunt foarte ciudaţi, a spus el.

— Pentru că ne iubesc? Asta nu e chiar aşa de ciudat.

— Modul în care ne iubesc e ciudat.

— Minunat, am spus eu.

Dante s-a uitat la mine.

— Eşti altfel.

— în ce fel?

— Nu ştiu. Te porţi altfel.

— Ciudat?

— Da, ciudat. Dar într-un mod bun.

— Bine, am spus, întotdeauna mi-am dorit să fiu ciudat într-un mod bun.

Cred că părinţii noştri au fost foarte surprinşi când ne-au văzut că venim. Taţii noştri beau bere. Mamele noastre beau 7UP. Aveau scoruri foarte proaste. Sam ne-a zâmbit.

— Nu credeam că o să veniţi cu adevărat.

— Ne plictiseam, am spus eu.

— îmi plăcea mai mult de tine când nu făceai atât pe deşteptul.

— Scuze, am spus.

A fost distractiv. Ne-am distrat. S-a dovedit că eu eram cel mai bun jucător de bowling. Am făcut peste 120 de puncte. Iar la al treilea joc am făcut 135. Foarte prost, de fapt, dacă stai să te gândeşti. Dar restul echipei era cu adevărat groaznic. Mai ales maică-mea şi doamna Quintana. Vorbeau o grămadă. Şi râdeau o

grămadă. Dante şi cu mine ne uitam întruna unul la celălalt şi râdeam.

21

Când Dante şi cu mine am plecat de la sala de bowling, am luat-o cu maşina spre deşert.

— Unde mergem?

— în locul meu preferat. Dante era tăcut.

— E târziu.

— Eşti obosit?

— Oarecum.

— E doar ora 10. Te trezeşti devreme, nu-i aşa?

— Isteţule.

— Dacă nu cumva vrei să mergi acasă.
— Nu.
— Bine.
Dante nu a pus nicio muzică. A răsfoit torpedoul plin de casete, dar nu a reuşit să aleagă nimic. Pe mine nu mă deranja tăcerea. Am mers, pur şi simplu, prin deşert. Eu şi cu Dante. Fără să spunem nimic. Am parcat în locul meu obişnuit.
— îmi place foarte mult aici, am spus eu. îmi auzeam bătăile inimii.
Dante nu a spus nimic.

Am atins tenişii primiţi de la el, care atârnau de oglinda retrovizoare.

— îmi plac foarte mult chestiile astea, am spus.

— îţi plac foarte mult o grămadă de chestii, nu-i aşa?

— Pari supărat. Credeam că nu mai eşti supărat.

— Cred că *sunt* supărat.

— îmi pare rău. Am spus că-mi pare rău.

— Nu pot să fac chestia asta, Ari, a spus el.

— Ce nu poţi să faci?

— Chestia asta cu prietenia. Nu pot.
— De ce?
— E nevoie să-ţi explic? Nu am spus nimic.
Am coborât amândoi din maşină şi am trântit portierele. M-am luat după el.
— Hei, i-am spus, atingându-l pe umăr. El m-a împins.
— Nu-mi place să mă atingi.
Am rămas aşa vreme îndelungată. Niciunul dintre noi nu spunea nimic. Eu mă simţeam mic, insignifiant şi

necorespunzător. Nu suportam să mă simt aşa. Aveam să încetez să mă mai simt aşa. *Aveam să încetez.*

— Dante?

— Ce e?

Simţeam furia din vocea lui.

— Nu fi supărat.

— Nu ştiu ce să fac, Ari.

— îţi aminteşti când m-ai sărutat?

— Da.

— îţi aminteşti că eu am spus că pentru mine n-a funcţionat?

— De ce pomeneşti de asta? îmi amintesc. îmi amintesc. Fir-ar al naibii, Ari, crezi că am uitat?

— Nu te-am văzut niciodată atât de supărat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Ari. Pur şi simplu, mă face să mă simt prost.

— Ce ţi-am spus când m-ai sărutat?

— Ai spus că pentru tine n-a funcţionat.

— Am minţit.

Dante s-a uitat la mine.

— Să nu te joci cu mine, Ari.

— Nu mă joc.

L-am luat de umeri. M-am uitat la el. Şi el s-a uitat la mine.

— Ai spus că mie nu mi-e frică de nimic. Nu e adevărat. *Tu.* De asta mi-e frică. Mi-e frică de tine, Dante.

Am inspirat adânc.

— Mai încearcă o dată, i-am spus. Sărută-mă.

— Nu, a spus el.

— Sărută-mă.

— Nu.

Apoi a zâmbit.

— Sărută-mă *tu* pe *mine.*

L-am luat de după ceafă. L-am tras spre mine. Şi l-am sărutat. L-am sărutat şi l-am tot sărutat. Iar el mă săruta şi el întruna. Am râs, am discutat şi ne-am uitat la stele.

— Mi-ar plăcea să plouă, am spus eu.

— Eu nu am nevoie de ploaie, a spus el. Am nevoie de tine.

Şi-a scris numele cu degetul pe spatele meu. Şi eu mi-am scris numele cu degetul pe spatele lui.

în tot acest timp.

Asta era ce nu era în regulă cu mine. în tot acest timp, încercasem să-mi dau seama de secretele Universului, secretele trupului meu, ale inimii mele. Toate răspunsurile fuseseră mereu atât de aproape, dar eu luptasem mereu împotriva lor, fără ca măcar s- o ştiu. Din clipa în care îl cunoscusem pe Dante, mă îndrăgostisem de el. Pur şi simplu, nu mi-am îngăduit să-mi dau seama de asta, să gândesc asta, să simt asta. Taică-meu avea dreptate. Şi era adevărat ce spusese maică-mea. Cu toţii

avem războaiele noastre personale.

în timp ce eu şi cu Dante stăteam întinşi pe spate în bena camionetei mele şi ne uitam la stelele de vară, eram liber. Ca să vezi. Aristotel Mendoza, un om liber. Nu-mi mai era frică. M-am gândit la acea expresie de pe faţa maică-mii, când îi spusesem că mi-e ruşine. M-am gândit la expresia de iubire şi compasiune pe care o avea când s-a uitat la mine. „Ruşine? Pentru că îl iubeşti pe Dante?"

Am luat mâna lui Dante şi am ţinut-o.

Cum putuse să-mi fie ruşine vreodată pentru că îl iubeam pe Dante Quintana?